

ဓာတ်သီလ

ရောင်ဒေါင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ

BURMESE
CLASSIC

၄

တက္ကသိုလ်
နေလင်းအောင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ
စာစဉ် (၄)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၃၂၀၅၁၁
ဗျတ်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၀၇၀၅၁၂

ဝလမအကြိမ်

၂၀၀၆ ခုနှစ်

ဇူလိုင် - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၀၅၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုကေးသံစာပေ)

ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာစံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဆံတွင်းနှင့်ဗျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်

ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)

အမှတ် - ၁၇၁၊ ၃၃-လမ်း

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့တာဝန်

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

နိုင်ငံရေးစည်းရုံးရေးအဖွဲ့အစည်းတို့၏ ဦးတော်ရထားအားလုံး၏ အားကောင်းမှုကြောင့်

ပြည်သူ့အသံ

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ဖိုး အသံပြင်ပမီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးအကြံအစည် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဖိနပ်ရေး

အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး

နိုင်ငံတော် ဦးစည်ဆုံးရှုံးခြင်းခံရသည့် ပြစ်ဒဏ်လွှာရေး

ပြစ်ဒဏ်လွှာသည် ဦးစည်ဆုံးရှုံးခြင်းခံရသည့်သစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီစွဲမြဲတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ခု

ဆည်းသောက်ရေး

အရေးအကြံအစည် (၄) ရပ်

နိုင်ငံရေးစည်းရုံးရေးအဖွဲ့အစည်းတို့၏ ဦးတော်ရထားအားလုံး၏ အားကောင်းမှုကြောင့်

အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး

ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်

ဆည်းသောက်ရေး

နိုင်ငံတော်အရေးအရာတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏

သဘာဝတရား နှိုးဆော်

အရေးအကြံအစည် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ နိုင်ငံတော်နှင့် ဂုဏ်တရားတို့ကို ပြန်ပေးရေး

အမျိုးသား ပုလဲပုံနှိပ် ပြင်ပရေးနှင့် ဖွင့်ကျေးဇူးအထွေထွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက်ကားများ

ထောက်ပံ့မှုအောက်တွင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး

အမျိုးသားလုံး၏ ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည် ပြန်ပေးရေး

‘ဟင်းဟင်း... မင် အနေနဲ့ တခြားလူတွေကိုသာ
ထိပ်ညာပြောလို့ ရမှာပါ။ ကျွန်မကိုတော့ ညာလို့ မရပါဘူး၊’

‘ဒါတော့ ကျုပ်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ စီးမင်း၊ စီးမင်
မြင်ချင်သလို မြင်ခွင့် ရှိပါတယ်’

‘ကျွန်မအမြင်ဟာ မျက်နှာဖုံးစွပ်အမြင် မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊
ဟင်းဟင်း...’

အခြေအနေတစ်ခုလုံးကို အစအဆုံး ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေ
သည့် အနက်ဝတ်လူငယ် ခော်လင်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ
သည်။

‘အဒေါ်ရုန်း တကယ်ပြောနေတာလား’
‘တကယ်ပေါ့တဲ့ ငါ နင့်ကို ဘယ်တုန်းက ညှာပြောဘူး
လို့လဲ’

မော်လင်း မျက်လုံးပြူးသွားတော့သည်။
ထို့နောက် မင် ကို လှမ်းပြောသည်။
‘ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ဖယ်ဘင်ခဲ့တယ်လား’
မင်ရင်ကြယ်တ မျက်မေ့ခင်ကြိုက်ပြီး ပြောသည်။
‘သူရဲကောင်းလေးကလဲဗျာ’
‘ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်လို့ပါဗျ၊ ခင်ဗျား သဘောတူ
မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဝိုက်ရဲ့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးချုပ်
ရာထူးကို ပေးအပ်ချင်ပါတယ်’

‘မော်လင်း၊ နင်တော်တော် ကလေးဆန်သေးတာပဲ’
စီးမင်ရုန်းက ကြားဝင်ပြောသည်။
မော်လင်းက စောဒက တက်သည်။
‘ကျုပ်က စေတနာ နှလုံးသားနဲ့ ပြောတာပါဗျ’
‘ကြော့... နင်တော်တော် အတင်းမပေးသေးတာပဲ၊ နင့်ရဲ့
စေတနာက သူ့အစွမ်းကို နှိမ်ချရာ ရောက်နေတယ်တဲ့’
မင်ရင်ကြယ် ငြိမ်နေ၍ မရတော့ပါ။
ထို့ကြောင့် ပြုံးပြီး ဝင်ပြောသည်။
‘ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့စေတနာကို ကျုပ် လေးစားပါ
တယ်ဗျာ၊ နှိမ်ကျတယ်၊ နှိမ်ချတယ်လို့လည်း မယူဆပါဘူး။ ခြေနှိုး
တည့်ရာ သွားလာနေတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိနေလို့လဲ ဒီတာဝန်ကို

မယူနိုင်ပါဘူးဗျာ’

‘အို... သူရဲကောင်းမင်သာ လက်ခံနိုင်ရင် ကြိုက်သလို
သွားလာခွင့် ရှိစေရပါမယ်ခင်ဗျာ’

မော်လင်းက ဝင်ပြောမြန်သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ...

‘သူရဲကောင်းလေးရဲ့ စေတနာကို အထူးလေးစားမိပါ
တယ်၊ လက်ခံနိုင်တာက တိုက်ရိုက်ကိုယ်တာတိစ္ဆာကြောင့်ပါ၊
ကျုပ်ဘဝမှာ ရန်ငြိုးတရားတွေ၊ ကျေးဇူးတရားတွေ အများကြီး
ရှိနေပါသေးတယ်၊ ဒါကြောင့်ပါ’

မော်လင်းသည် စောဒက တက်လိုပြန်သေးသည်။

သို့သော် စီးမင်က ဝင်ပြီး တန့်လိုက်သည်။

‘မပြောနဲ့တော့ မော်လင်း၊ သူရဲကောင်းမင် လက်မခံ
ဘူးဆိုတာ ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အဒေါ်ရုန်း’

‘သူ့စိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပေါ့၊ သူက လွတ်လွတ်လပ်လပ်
တစ်ကိုယ်တော်နေချင်တဲ့ လူမျိုးပဲ’

‘တုတ်လား သူရဲကောင်း မင်’

မော်လင်းက လှမ်းမေးသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ရွံ့မဲ့ပြီး ပြောသည်။

‘ကျုပ်မှာ အခက်အခဲတွေ ရှိနေလို့ပေါ့ဗျာ၊ မာနကြောင့်
မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျေနပ်ပါ မော်လင်း’

မော်လင်းသည် မည်သို့မျှ စောဒက မတက်တော့ပါ။

တက်ကြွနေသော အမူအရာသည် ချက်ချင်း ညှိုးကျသွားသည်။

‘မင်ရင်ကြယ်သည် မျင်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်နေရာမှ..’

‘နောက်တစ်ချက်က ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းနဲ့ကျုပ်က ရန်သူ၊ မိတ်ဆွေ မသေချာ၊ မကွဲပြားသေးဘူးလေဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မေ့တနာကိုတော့ ပစ်ပယ်မထားပါဘူး၊ ဦးနှောက် တစ်နေရာမှာ အမြဲသိမ်းဆည်းထားမှာပါ’

‘ရန်သူတော့ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တော့ ဒီလိုပဲ သဘောပေါက်ထားပါတယ်’

‘ကျုပ်လဲ အဲဒီလိုသာ ဖြစ်မိစေလို့ အုတောင်းပါတယ်၊ ရန်သူ မဖြစ်ရင် ကျေနပ်လှပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ တိတ်ဟန် လုပ်နေရတဲ့ အမြင့်နေရာကို မတက်လှမ်းချင်ပါဘူး၊ သူရဲကောင်း မော်လင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရရင်ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ’

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် မော်လင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

‘တကယ်ပြောလိုက်တာလား သူရဲကောင်းမင်’

မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘တကယ်ပါ၊ ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာကို ကျုပ် ဂုဏ်ယူပါတယ်’

မော်လင်သည် အလွန်ရိုးသားသော လူငယ်လေး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူရဲကောင်းမင်၏စကားကို လိုက်လံဝမ်းသာသွားသည်။ စိတ်လွှပ်ရှားလွန်း၍ လက်ကိုပင် ဆွဲတိုင်လှုပ်ရမ်းလိုက်မိသည်။

‘အဒေါ်ရှုန်း၊ သူရဲကောင်းမင်ရဲ့စကားက တကယ် မင်္ဂလာ စကားဗျာ၊ ကျုပ် သိပ်ဖျော်သွားပြီ၊ သိပ်ပျော်သွားပြီ’

စီးမင်ရှုန်းသည် မော်လင်ကိုကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ် သွားသည်။

‘မော်လင်၊ နင်ဟာ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး’

‘သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ’

စီးမင်ရှုန်းက မင်ရင်ကြယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

‘သူရဲကောင်းမင်၊ သူဟာ အတွေ့အကြုံ နုနယ်ဆေးတဲ့ လူပါ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုက်ထားမိလို့ ခုထိ ကလေးဆန် နေတာပါ၊ ပြင်ပလောကနဲ့လည်း အဆက်အသွယ် နည်းပါးခဲ့သူပါ’

စီးမင်ရှုန်းက အားနာဟန်နှင့် လှမ်းပြောသည်။

မင်ရင်ကြယ်က-

‘ကျုပ်အမြင်ကတော့ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ အမူအရာတွေပါ စီးမင်၊ ရိုးသားဖြူစင်မှုဟာ လောကကြီးမှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးပါ၊ ဒီသူရဲကောင်းလေးမော်လင်ရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ တကယ်ကို ဖြူစင်တဲ့ အသည်းနှလုံးပါ’

‘ဒါဖြင့် သူရဲကောင်းမင်က သူ့ကို မိတ်ဆွေလို့ အသိအမှတ် ပြုပါသလား’

‘ကျုပ်စကားတွေက ရှင်းလင်းနေပါတယ်ဗျာ၊ ပြောရရင် ယန်ကျိုးမြို့က ထိပ်တန်းဟိုတလားမှာ တွေ့ရကတည်းက ဒီသူရဲကောင်းလေးဟာ လေးစားချစ်ခင်ထိုက်သူလို့ သူ့ဆထားခဲ့တာပါဗျာ’

‘ဘာပြောတယ်သူရဲကောင်းမင်းအဲဟို ယန်တန်းဟိုတယ်မှာ ကတည်းက..’

‘ဟုတ်တယ် မော်လင်း၊ အဲဒီဟိုတယ်မှာကတည်းက သတိ ကား လေ့လာခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ပြန်သွားတော့ တူး ခြောင်းအထိ လိုက်ခဲ့ပါသေးတယ်။’

‘မော်လင်းရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။’

‘ဘာလဲ၊ အဲဒီတုန်းကလူဟာ ခင်ဗျားလား။’

‘စီးမင်ရှန်းတွေ ခဲ့တဲ့လူကတော့ ကျုပ်မဟုတ်ပါဘူး။’

‘ဪ... ဪ... ဒါကြောင့်မို့ အဆောင်မှူးလွှဲလို့ ထိနေတာကိုး’

‘ထိုစဉ် စီးမင်ရှန်းက ဝင်ပြောလာသည်။’

‘သူရဲကောင်းမင်း၊ ခုလို ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလာတာဟာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ’

‘ဒီမော်လင်းအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မထက် ဗိုသိသူ မရှိပါဘူး။ မော်လင်းဟာ ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ လေးစားချစ်ခင် မိရင် သူ့ အသည်းနှလုံးတောင် ခွဲဝေဝေးမယ့် လူစားမျိုးပဲ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ထိခိုက်မှု ဝေဒနာမျိုးကိုတော့ ရင်စည်းပြီး ခံနိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။’

‘စီးမင်ရှန်း၏စကားသည် အလွန်လေးနက်သောစကား ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို မင်ရင်ကြယ် သဘောပေါက်နေ၏။’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်လည်း အကဲခတ်မိနေပါတယ်’

‘စီးမင်ရှန်းက သက်ပြင်းရွက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။’

‘သူနဲ့ ကျွန်မ ရင်းနှီးနေခဲ့တာဟာ ရေစက်လို့ပဲ ဆိုရမယ်’

မင်း၊ သူနဲ့ကျွန်မဟာ ဇီးပန်းချောင်မှာ အလွမ်းအသင့်ဆုံး လူ နှစ်ယောက်ပါ။ ဟော ခုတော့ မင် တစ်ယောက် တိုးလာခဲ့ပြီ’

‘စီးမင်ရှန်း၏အသံသည် အသည်းနှလုံးထဲမှ အန်ထွက်လာ သောအသံပင်ဖြစ်သည်။’

‘မင်ရင်ကြယ်သည် စီးမင်ရှန်းကို တည်တည်ကြည်ကြည် ပြုံးပြသည်။’

‘စီးမင်ရှန်းက ဆက်ပြောသည်။’

‘ကတယ်တော့ မော်လင်းနဲ့ အလွမ်းအသင့်နှိုင်းသူဟာ သိပ်ကို နည်းလှပါတယ် မင်း၊ အတွေ့အကြုံ အရေးအခင်း ခေါင်းပါးလို့ လည်း ဖိတ်ဆွဲနည်းသလို ရန်သူလည်း နည်းပါတယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အမြင်မှာ ကျုပ်ဟာ မဆိုးသူ တစ် ယောက်ပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်မင်း၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ မော်လင်းဟာ သိုင်းလော က အတွေ့အကြုံနည်းပေမယ့် လူ့သဘာဝအမြင် အားသန်သူပါ။ သူ စိတ်တွေ့တဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ ဆိုးသွမ်းသူ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။’

‘အား... ကြားရတဲ့စကားက ဝမ်းသာစရာ၊ တေးလွှတ် ခရာပဲ... ဟားဟား’

‘ကျွန်မအမြင်ကို ပြောရရင်တော့ မော်လင်းဟာ ကြေးမုံ ပြင် တစ်ချပ်မပါ မင်း’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူရဲကောင်းမော်လင်းဟာ ကြည်လင် သန်ရှင်းတဲ့ ကြေးမုံပြင်တစ်ချပ်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်က သူနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်နေတာပါ’

စီမံခန့်ခွဲခြင်း ပြုလုပ်သည်။

ဒီလိုဆိုရင် ခုနက ကျွန်ုပ် ယှဉ်ပြိုင်မှုမှာ ရှင်ရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ သိက္ခာမကျစေဖို့နဲ့ ထန်ရှန်းဂိုဏ်းရဲ့ သခင်လေး ဆာလင် သိက္ခာမကျစေဖို့ မဟုတ်လားရှင်၊ ဒါတင်မတ တခြား အကြောင်းတော့ ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လားရှင်'

မင်ရင်ကြယ်သည် ထွေထွေလူးလူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဆက်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး...

'ဟုတ်ပါတယ် စီးမင်၊ စီးမင်ရဲ့ အမြင်ကို ဓားတယ်လို့ မပြောလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...'

မင်ရင်ကြယ်သည် ပြောလက်စ စကားကို တန်ခပ်လိုက်ပြီး လမ်းကြောင်းပြောင်းပစ်သည်။

'စီးမင်ရှန်းဟာ အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါ'

'သူရဲကောင်းမင်း ဝန်ခံတယ်လား၊ ဟင်းဟင်း... တခြား အကြောင်းတ ဘာများလဲဟင်'

'စီးမင်ရှန်း သိသင့်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဝန်ရင်မော်ရဲ့ ချစ်သူငယ်ချင်းပါ၊ ကျုပ်နဲ့ ဝန်ရင်မော်ကလည်း ရင်းနှီးသူတွေ၊ နောက်ပြီး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ ကျုပ်အပေါ် တင်ရှိနေ သေးတယ်၊ စီးမင် သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား'

'ပေါက်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် အံ့ဩစရာကောင်းတာက ကျွန်ုပ်ဟာ မျက်မှောက်ခေတ်သိုင်းလောကမှာ ပထမနေရာနဲ့ ဒုတိယ နေရာအဆင့်မှာ ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ၊ ဒီလိုလူစားက အဖြူအမည်း

မသိကဲ့ မကွဲပြားခင် ဇွတ်ပြေရှင်းတာတော့ ကျွန်မ နားလည်လို့ မရတော့ဘူး မင်း'

'ကျုပ်အမြင်တော့ သူကမှာ စိတ်ထိခိုက်စရာကိစ္စတွေ သိပ်များနေတယ်၊ ခံစားမှုတွေ ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ ဒါကြောင့် မထိန်း သိမ်းနိုင်တာလို့ မြင်တယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မခိုင်ဘဲ ဆန္ဒစောတာ ပေါ့ဗျာ'

'အဲဒါ လူသဘော လူသဘာဝပဲရှင်၊ ကျွန်မ ခံစားနေရတာ တော့...'

စီးမင်ရှန်းသည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရပ်မစ် လိုက်သည်။

ထိုနောက် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး...

'တကယ်တော့ ထန်ရှန်းဂိုဏ်းဟာ ဝန်ရင်မော်ကို ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ခြင်း မပြုသင့်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်အိမ်တော် မီးလောင်တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မတို့လက်ချက်လို့ စွပ်စွဲခံရတာ၊ အဲဒီမှာ သေခဲ့တဲ့လူတွေဟာ ကျွန်မတို့သတ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ လက်ချက်လို့ လူဆုကြမှာပဲ၊ တကယ်ခံစားမှုကို ပြောရရင် သူတို့ရဲ့ သေဆုံးခြင်းကို ကျွန်မ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်ရှင်'

စီးမင်ရှန်းသည် အဝေးကိုငေးပြီး တွေးနေပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ...

'ရှင် ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ သူရဲ ကောင်း ဝန်ရင်မော် အသက်ရှင်ဆဲ ရှိနေတယ်လို့ပဲ ထင်နေပါတယ် မင်း'

မင်ရင်ကြယ် သက်ပြင်းချပြီး ရေရွတ်သည်။

‘ခင်ဗျားထင်သလို ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် စီးမင်း၊ ဒါပေမယ့် တကယ်ဖြစ်ရပ်ဟာ အထောက်အထားတွေ ရှိနေပါတယ်’

‘ဒါဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ တစ်ဘက်စောင်းနင်း မိစီးမှုပေါ့ရှင်’

‘ဒီလိုပဲ လူ့ဆရာမယ် ဆင်ဝါတယ်၊ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ တကယ်ဖြစ်ရပ်တွေဟာ ပြောင်းပြန်ချည်း ဖြစ်လာတတ်တာဟာလည်း သဘာဝတစ်ခုပါပဲ စီးမင်း’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတော့ မယုံနိုင်သေးဘူးရှင်’

မင်ရင်ကြယ် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။

စီးမင်းရှုန်းက သက်ပြင်းရွှိတ်ပြီး နေမလာပြန်သည်။

‘ကျွန်မ မေးပါရစေ မင်း၊ သိုင်းလောကမှာ ကျွန်ကူးခွင်ကို အနိုင်တိုက်နိုင်တဲ့လူဟာ ဝန်ရင်မော် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ခုတော့ည...’

မင်ရင်ကြယ်က ဖြတ်ပြောသည်။

‘နှစ်ယောက် ရှိလာပြီလို့ ဆိုသင့်တာပေါ့ဗျာ’

‘အင်း... သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကအံ့တကြ ပြစ်သွားစေမယ့်ကိစ္စပဲ၊ မျက်မြင်မဟုတ်ရင်တော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ’

‘စီးမင်း ကိုယ်တွေ့ပါပဲဗျာ’

‘နေပါဦးရှင်... ရှင်နာမည်ဟာ မင်ရင်ကြယ် အစစ်ပဲလားရှင်’

‘အစစ်ပါ စီးမင်း၊ လူရယ်ဇော်၊ ဖြစ်လာကတည်းက မိဘတွေ ပေးထားတဲ့ နာမည်ပါ။ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အမြတ်တနိုး ပညတ်ချက်ကို ကျုပ်တ ဘယ်လိုလုပ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်ရဲမှာလဲ’

‘ဒါဖြင့် ရှင်နဂိုဗျတ်နာကို ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာဖုံး တပ်ထားရတာလဲရှင်’

‘ဟဲဟဲ... ဒါက ရုပ်ဆိုးလွန်းလို့ပါဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ အကျည်းတန် ရုပ်ဆိုးမှုကို မြင်ရင် လူတွေ ကြောက်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ’
စီးမင်းသည် နှုတ်ခမ်းတလွပ်လွပ်နှင့် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ လည်ချောင်းထဲမှ အန်ထွက်လာမည့် စကားလုံးများကို ချီချနေရဟန်တူပါ၏။

အကျီနက်လူငယ် မော်လင်သည် အလွန်စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် ရှေ့တိုးပြီး ပြောတော့သည်။

‘သူရဲကောင်းမင်း၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကြည့်ပါရစေလား’

‘မိတ်ဆွေလေးကလဲဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို တောင်းဆိုဆို့တယ်လဲ၊ ကျုပ်တောင် မှန်ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူးဗျ’

‘ကျွန်တော် မကြောက်တတ်ပါဘူး မင်း’

မင်ရင်ကြယ် တွေဝေရေးမောနေစဉ်မှာပင် စီးမင်းရှုန်းက အင်ပြောလာသည်။

‘ဟင်းဟင်း... သူရဲကောင်းမင်းရဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့မှုဟာ နှစ်လင်းမှ မရှိပါလားရှင်၊ မိတ်ရင်းဆွေရင်းဆိုတာ တစ်ယောက်ဆီတစ်ယောက် ပကတိအတိုင်း သိမြင်ထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ် မင်း’

မင်ရင်ကြယ်သည် ထိုစကားကို မည်သို့ရွှေ့တိမ်းရမှန်း
မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

စင်စစ် စီးမင်ရှန်းသည် မင်ရင်ကြယ်၏ ပကတိ မျက်နှာ
ကို မော်လင်ထက် ပိုပြီး ကြည်မြင်နေလိုသူတည်း။

မင်ရင်ကြယ် မတတ်သာတော့ပေ။

ထို့ကြောင့်...

‘ဒီလောက်တောင် တောင်းဆိုနေမှတော့ ဖုံးကွယ်နေစရာ
အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး’

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် မျက်နှာတူ မျက်နှာ
ဖုံးစွပ်ကို ချွတ်ခွာချလိုက်တော့သည်။

အခန်း (၄၄)

စောင့်နေသော ဧည့်သည်သစ်

ထွင်ယန့်ဖေးသည် မျက်လုံးပြုပြီး ငေးနေမိတော့သည်။
ချန်ချင်းယင်းသည် နဖူးကြောများ ရှုံ့သွားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်
နေမိတော့သည်။ စီးမင်ရှန်းသည် အံ့ဩနေသော်လည်း သံသယ
ဖြစ်နေသေးသည်။

ခေါ်လင်တား တဟားဟား အော်ရယ်နေတော့သည်။

‘ဟားဟား... သူ့ရဲကောင်းမင်၊ တော်တော် အပြော
ကောင်းတာကိုး၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ကြောက်စရာမျက်နှာ မဟုတ်
ပါဘူးဗျာ၊ တကယ်မိ တကယ်မိ၊ ကျွန်တော် လုံးလုံး မကြောက်
ပါဘူး’

မှန်သည်။ မင်ရင်ကြယ်၏မျက်နှာသည် တစ္ဆေသရဲလို
ကြောက်စရာ ကောင်းသောမျက်နှာမဟုတ်ပေ။ မျက်ခုံးပေါ်တွင်
ဒေါင်လိုက်တည်ရှိနေသည့် အမာရွတ် တစ်ခုသာရှိသည်။

မင်ရင်ကြယ်က...

ကျုပ်တတော့ ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာ မကြည့်
တာ အမှန်ပဲဗျ'

ဆိုပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ပြန်တစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကို
ကြာကြာ အကြည့်မခံလိုသည်သဘောပင်။ ထိုနောက်...

'မိတ်ဆွေဖွဲ့မှုလည်း ပြီးစီးသွားပါပြီ၊ ပြောစရာတွေလည်း
တော်တော်ပြောပြီးကြပါပြီ၊ ကျုပ်မှာ အချိန်လူပြီး ဆောင်ရွက်စရာ
တွေ ရှိနေပါသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊
ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုကြပါတော့'

'မင် ခင်ဗျား တကယ် ထွက်ခွာတော့မှာလား'

မော်လင်က မေးသည်။ မင်ရင်ကြယ်က

'တကယ်ပါ၊ မော်လင်၊ ကျုပ်မှာ ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေသေး

လို့ပါ'

'ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဒီးပန်းချောင်ကို မလိုက်တော့ဘူးလား'

မင်'

'လောလောဆယ်တော့ မလိုက်နိုင်သေးဘူး မော်လင်'

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်ကို သွားမှာလဲ'

'သိုင်းလောကရဲ့ တစ်နေရာလို့ပဲ ပြောပါရစေ မော်လင်၊
သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ရဲ့ ရပ်တည်ရာဟာ သိုင်းလောက

ပါပဲ။ ဒီနေ့ဒီနေရာမှာ ရှိနေပေမယ့် နောက်တစ်နေ့ကျရင် အဝေး
တစ်နေရာကို ရောက်နေတတ်တာပါ၊ မော်လင်၊ လေလွင့်နေတဲ့
ခြေသလုံးအိပ်တိုင် သဘောပေါ့ဗျာ'

'ဒါတော့ဗျာ'

မော်လင် အာပြောရမှုနဲ့ မသိတော့ပေ။ တဒပ်အတွင်း
သံယောဇဉ် ကြီးလာမိသဖြင့် ဝမ်းနည်းနေမိလေသည်။ ထိုစဉ်
စီးမင်ရွန်းက တုန်ယင်သောအသံနှင့် ပြောလာသည်။

'ညဉ့်လည်း နက်ပါပြီရှင်၊ ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ အနားယူလိုက်
ပါလား မင်'

'မဖြစ်လို့ပါ၊ စီးမင်၊ ကျုပ်မှာ အချိန်လူလုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေ
ရှိနေလို့ပါ'

'ဒီလိုဆိုလည်း ဇွတ်မတားတော့ပါဘူး မင်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုအဘိုးကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
စီးမင် အခက်အခဲ မရှိစေရပါဘူး၊ မကြာခင်မှာ အဲဒီပြဿနာကို
ကျုပ် ရှင်းလင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်'

မင်ရင်ကြယ်သည် ချန်ချန်းယင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဆက်
ပြောပြန်သည်။

'မိတ်ဆွေကြီး ချောင်ထန်းရဲ့စိုက်သားတွေ အတိုက်ခံရတဲ့
ကိစ္စမှန်သမျှကို ကျုပ် ဖော်ထုတ်ပေးပါမယ်'

ထိုနောက် စီးမင်ရွန်းကို လှမ်းပြောပြန်သည်။

'စီးမင်၊ ခင်ဗျားမှာ တခြားကိစ္စ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်
တစ်ရက်ကြိုပြီး ပြန်စေချင်ပါတယ်၊ အကြောင်းကတော့ ပြဿနာ

ထပ်ဖြစ်စေချင်လို့ပါ။

စီးမင်ရှန်း...

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအတွက် အလုပ်ထစ်ခု
သက်သာသွားတာပေါ့၊ အားလပ်ရင်တော့ ကျွန်မတို့ဆီ အလည်
လာခဲ့ပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ သခင်လေး မော်လင်နဲ့အတူ စောင့်မျှော်
နေပါမယ်။

ဟုတ်ကဲ့ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါဦးစီးမင်၊ ခုလို
ဖိတ်ခေါ်တဲ့အတွက် လွှတ်လွှတ်လဲ့လဲ့ ခမ်းသာပါတယ်။

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဂါရဝပြုပြီး
နှုတ်ဆက်သည်။

ကဲ... ကျုပ် သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ အစစအရာရာ
ဂရုစိုက်ပြီး သတိရှိကြပါလို့ သတိပေးခဲ့ပါတယ်။

မင်ရင်ကြယ်သည် အားလုံးကို လိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။
ထို့နောက် ရပ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လျင်တက်သွားတော့ သည်။

စီးမင်ရှန်းနှင့် မော်လင်တို့သည် မည်သို့ ပြန်နှုတ်ဆက်
ရမှန်း မသိသကဲ့သို့ ကြောင်ဇေးနေကြသည်။

စီးမင်ရှန်း၏မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မင်ရင်ကြယ်၏
ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်ဟန်အနေအထားနှင့် အမူအရာများ
သည် ခွဲမြဲနေတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ် လမ်းပေါ်ရောက်ရှိသွားသောအခါမှ 'သွား
တော့ မင် သွားတော့၊ ကျွန်မ လိုက်မပို့နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ' ဟု
ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ မင်ရင်ကြယ်၏ အရိပ်အရောင်ကို လွှဲစ
တွေ့ရတော့ချေ၊ သို့သော် မင်ရင်ကြယ်၏ ပြန်ပြောသံကား
ထဲထဲမှ ပြန်လွင့်လာလေသည်။

လိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး စီးမင်၊ စီးမင်ကော သခင်လေး
အော်လင်ပါ အရာရာကို ဂရုစိုက်ကြပါ၊ သိုင်းဓာယာကမှာပဲ ပြန်ဆုံကြ
မယ်ဗျာ၊ သွားပြီ... သွားပြီ။

အသံသည် ဆိုနှင့်ကြွေကွေသောအသံများသာတည်း။
အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်။

သူတို့သည် ညခင်းဆည်းသောအချိန်က ငြိုးသဲ့ရန်ဘက်
ဦးများအဖြစ် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

ယခုမှ တာလရွည်စွာ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သူများ၊ ရုတ်
တရက် ခွဲခွာကြရသကဲ့သို့ သည်းလှိုက်ဆူစေ ခံစားကြရလေပြီ
သည်။

စီးမင်ရှန်း တွေးမိပြန်တော့သည်။
မင်ရင်ကြယ်သည် အရေးကြီးကိစ္စနှင့် ရောက်လာသူ
မိမိသည်။

ဤအား ဝန်ရင်မော်နှင့် ပတ်သက်နေသောကြောင့်
သည်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိကို လွှတ်လွှတ်တက ယုံကြည်လိမ့်မည်
မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ယခုခဏ၌ မင်သည် မိမိကို ယုံကြည်သွား
မပြီ။

ကျိုးအိမ်ကို မီးခိုးသုမဟုတ် ဟူ၍လည်း ယုံကြည်သွားပြီ။

မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ဤသို့ ယုံကြည်သွားလေသနည်း။
တစ်စုံတစ်ယောက်ကသာ မေးမြန်းလာပါက ဖြေရှင်းမပြု
တတ်ဘဲ ပြဿနာတည်း။

ဖြစ်နိုင်ချက်များစွာတို့အနက် ရေခဲသုဇာ လှထိပ်ခေါင်
စီးမင်ရှန်း၏ ချောမောမွန်ရည်မျှ မော်လင်၏ နှိုးသားဖြောင့် မတ်စု
လတ်ရွတ်တက် ချန်ချွန်းလင်းနှင့် ပိန်လျှန်တူ။ ယွင်ယန် ဖေးတို့
ဆိုးရွားလှသော အပြုအမူတို့သည် အချက်တစ်ချက် ဖြစ်
လိမ့်မည် ထင်သည်။

စီးမင်ရှန်းသည် အဝေးကို ငေးပြီး တွေ့စေနေဆဲပင်။
မင်ရင်ကြယ်၏ သံသရာသည် နှလုံးသားသို့တိုင် စူးစူး
သွားသည်။

မော်ပြီမစွမ်းသော ခံစားမှုမျိုးကိုပင် ခံစားနေရသည်။
မော်လင်လည်း ထိုအတူ။

မော်လင်သည် အမှောင်ထုကြီးကို ငေးစောကြည့်နေရာ
သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မိမိမြတ်နိုးလှသောအရာတစ်ခု ပျောက်ဆုံးသွားသော
ခံစားနေရသည်။ အားရပါးရ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ချင်သော်လည်း
မင်ရင် ကြယ်သည် ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။

သို့တိုင် လက်တစ်ဘက်ကို ကယောင်ကထမ်း ပြော
တင်ပြီး ဝှေ့ယမ်းပြသနေမိသေးသည်။

ထိုစဉ် ပဲခုံးဂေါ်သို့ နွေးထွေးသော လက်ထစ်အ
ကျရောက်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် ချိုလွင်သောစကား

ပြောရသည်။

‘မော်လင်၊ နင် သူ့ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်နေပြီလား’

မော်လင်က သက်ပြင်းချပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

‘သူရဲကောင်းမင်တာ ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်
ယောက်ပဲ။ ဒီလူ့ကို အာဖြစ်လို့ ခင်မင်သွားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်
ပြောမပြတ်ဘူး။ နိမိတ်အထင်ကတော့ ဒီလူ့မှာ သာမန်လူတွေ
ထက် ထူးခြားတဲ့ဆွဲဆောင်မှု ရှိသလိုပဲ။ အထင်ကြီး လေးစားစိတ်က
ရှိပေါ့လားတဲ့ ခံစားမှုလို့ ဆိုရမယ်ထင်တယ် အင်္ဂေါ်ရှန်း’

‘အင်း... မော်လင်ပြောတာ ဟုတ်သလိုလိုပဲ’

‘ဒီလူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရွေးချေစက်များ ရှိခဲ့လေသလား
မိဗျာ၊ လောလောဆယ် ဖြစ်ရပ်ကတော့ သစ္စာဘက်တော်သား
ထစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာဓာတ်လွှမ်းခြုံမှုလို့ ဆိုရလိမ့်မယ် ထင်ပါ
အယ်။ နောက်တစ်ချက်က အလွန်လေးစားစရာကောင်းတဲ့ သူရဲ
ကောင်း လက္ခဏာတွေ ရှိနေတယ်ဗျ’

‘ဟင်းဟင်း... မော်လင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့
အရည်အချင်းတွေဟာ မော်လင်ပြောတာထက်တောင် ပိုနေသေး
အယ် ထင်ပါတယ်။ သိုင်းပညာကော၊ ခံယူချက်ကော၊ အကျင့်အကြံ
ကော ဘက်စုံပြည့်စုံနေတယ် မော်လင်’

‘ဟုတ်တယ် အင်္ဂေါ်ရှန်း၊ သူ့မှာ ရုပ်ဆိုးတာလေးတစ်ခုပဲ
ပြောစရာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကမှာ အချောဆုံး၊ အခန့်
ဆုံးလို့ ကျော်ကြားနေတဲ့ သတ္တမသူရဲကောင်း ကျိုက်ချင်နဲ့
ညှဉ်ကြည့်ရင် မင်မျက်နှာက ပိုပြီး ကြည်တောင်းတယ်လို့ တွေ့ရတယ်’

ထင်တယ် အဒေါ်ရှန်း၊

‘ဟင်းဟင်း... ပြောရောမယ် မော်လင်ရယ်၊ မင်းစကားက မိန်းကလေးစကားသာဆို...’

‘အို... အဒေါ်ရှန်းကလဲ’

‘ဟင်း... ဟင်း နောက်တာဝါမော်လင်ရယ်၊ ငါ့သဘောကတော့ သူ့မျက်နှာကို မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားဖို့ မလိုဘူး၊ ထင်ပါတယ်၊ နင် ဘယ်လိုမြင်သလဲ မော်လင်’

‘ဟုတ်တယ် အဒေါ်ရှန်း၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ မြင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်...’

မော်လင်သည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရပ်ပ်လိုက်သည်။

‘ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်၊ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိတယ်ထင်တယ်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ အကဲခတ်လို့ မလွယ်တူလှစားမျိုးပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူ ဇီပန်းချောင်ကို အလည်လာမှာပဲ’

‘ဟောဗျာ၊ အဲဒါမှ ဒုက္ခ...’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ မော်လင်ရဲ့’

‘မင့်တို့ ဇီပန်းချောင် အယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောမပြန်လိုက်လို့ပေါ့၊ သူက ဘယ်လို လိုက်တာနိုင်ပါ့မလဲ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်၊ ငါလဲ ပြောမပြန်လိုက်မိဘူး’

‘ကဲ... ပြောနေကြတာမယ်၊ ကျွန်တော် သူ့နောက် လိုက်သွားဦးမယ်’

မော်လင်က စကားဆုံးသည်နှင့် ပြေးထွက်ရန် တန်ပြင်သည်။ သို့သော် စီးမင်ရှန်းက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး တားထားလိုက်သည်။

‘ဆန္ဒမစောနဲ့ မော်လင်၊ နင့် တိုယ်ဖော့ပညာနဲ့ သူ့နောက် ဘယ်လို လိုက်နိုင်မှာလဲ၊ သူ့ခြေထောက်က မြင်းထက်တောင်မြန်တဲ့ ခြေထောက် သိရဲ့လား’

မော်လင်သည် ခုမှ အခြေအနေကို သဘောပေါက်လာသည်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ သူတိုယ်ဖော့ပညာက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တောင်းတဲ့ပညာပဲ၊ သေပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ် အဒေါ်ရှမ်းရား၊ သူ့ကို တွေ့ချင်ရင်တောင် ဘယ်လိုလိုက်ရှာရမုန်း မသိတော့ဘူး’

မော်လင်က တလေးစိတ် မပျောက်သေးဟန်နှင့် ခြေဆောင်ပြီး ပြောသည်။ စီးမင်ရှန်းဝင် ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ...

‘တိစ္စမရှိပါဘူး မော်လင်ရယ်၊ သူ ပြောသွားသားပဲ၊ တစ်နေ့ကျရင် သိုင်းလောကမှာ ပြန်ဆုံကြမယ်တဲ့၊ တစ်နေ့ကျရင် သူပြောသလို သိုင်းလောကမှာ ပြန်ဆုံကြမှာပေါ့’

‘မဆုံကြရင်ကောဗျာ’

‘မဆုံစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး မော်လင်၊ သူလိုလူမျိုးဟာ ဝံ့စမ်းရလွယ်တဲ့လူမျိုးပေါ့၊ ရှာမတွေ့နိုင်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်’

ခုမှ နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးရယ်လာနိုင်ကြတော့သည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ချန်ချွန်ယင်းက ရွှေကို ရောက်လာပြီး
ဝါရဝမြည်းထိုင်နောက်...

‘သိပ်ညဉ့်နက်နေပြီ သခင်မလေး၊ အဆောင်ပြန်ပြီး
အနားယူဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ’

စီးမင်ရွန်းမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ဘက်တော်
သားတို့ကိုပင် မေ့နေမိသည်။ ချန်ချွန်ယင်းစကားကြောင့် ရွှေတံတိုး
ရွက်ကန်း ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ က... အားလုံး အဆောင်ပြန်ဖို့ ဆော်ဩ
လိုက်ပါ ချန်’

ချန်ချွန်ယင်းက ‘ကောင်းပါပြီ သခင်မလေး’ ဟု ဆိုပြီး
ယွင်းယန့်ဖေးတို့ လက်မြှောက်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် မကြာမီမှာပင် ယွင်းယန့်ဖေး ဦးဆောင်သည့်
မီးခိုးပြာဝတ်များ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

စီးမင်ရွန်း၊ မော်လင်၊ ချန်ချွန်ယင်းနှင့် ခရမ်းရောင်
အထီဝတ်နှစ်ယောက်သည် နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

အားလုံးသည် လာလမ်းအစိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

‘မော်လင်သည် လမ်းလျှောက်နေရင်း စီးမင်ရွန်းအနီးသို့
တိုးကပ်လာပြီး တိုးတိုးလေးပြောသည်။

‘အခေါ်ရွန်း၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သိချင်စိတ်ကို ဖျံသိပ်
ထားရတဲ့ ပြဿနာတွေ ရှိနေတယ်ဗျ၊ မေးလို့ရမလား’

‘ဘာပြဿနာလဲ မော်လင်’

စီးမင်ရွန်းက နှုတ်လုံးဝင့်ပြီး ဖေးသည်။ မော်လင်က...

‘မေးလို့ ရာမရ ပြောပါဦး အခေါ်ရွန်းရဲ့’

‘ရဝါတယ်၊ ဖေးဝါ’

‘ကတယ်လား အခေါ်ရွန်းရဲ့၊ သဘောမကျရင် စိတ်မဆိုး
ရဘူးနော်’

‘မဆိုးပါဘူး၊ မော်လင်ရယ်၊ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ’

မော်လင် သက်ပြင်းချနေပြန်သည်။

သူ့ဘာသာသူ ပြောရကောင်းနိုး မပြောရကောင်းနိုး
ဖြစ်နေပြန်သည်။

အစာနံ့ကြာမှ...

‘ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ အခေါ်ရွန်း ခုတစ်ခါလောက်
ဆတ်ဆဲရေးကောင်းတာ မတွေ့မိသေးဘူး၊ အဲဒါ... အဲဒါ’

မော်လင်အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။

စီးမင်ရွန်း သဘောပေါက်ပြီး ရွက်ဆွေးတတ်လာသည်။

မောလင့်တိုင်ပင် မကြည့်ရဲတော့ဟန်နှင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလာ
သည်။

‘မင်းစကားကလဲ... ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး’

လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်မို့ အနေရအထိုင်ရ
ခက်နေလေပြီ။

ထို့ကြောင့်...

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်ဗာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။

ဒါပေမယ့် အဒေါ်ရွှန်း အလျင်တ ပြောခဲ့တာတွေကို သတိရလာ လို့ပါ။ သိုင်းလောကမှာ လူကောင်းသူကောင်းတွေ မရှိသလောက် ရှားတယ်ဆို

‘ဟို... ငါပြောတာက အားလုံး လူဆိုးတွေလို့ ပြောခဲ့တာ မှုတ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်ရွှန်း မပြောခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကသားတွေကို ခုလိုတော့...’

‘တော်တော့ မော်လင် တော်တော့၊ နင့်စကားတွေက’

‘ဒေါ်ပွဲမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား သူတို့...’

စကားလုံးများသည် လည်ချောင်းထဲတွင်သာ ပျောက် ကွယ်သွားသည်။ မျက်လုံးများကမူ အဒေါ်ရွှန်း၏မျက်နှာကိုသာ အကဲခတ် နေမိသည်။

စီးဝင်ရွှန်းသည် မော်လင် ငြိမ်နေလိုက်တာမှ ဒေါ်နှင့် ဓောနှင့် ပြောလာသည်။

‘အရင်တုန်းကလူဆိုးတွေလို့ ပြောခဲ့တာဟာ အဲဒီလူတွေ ကို မုန်းလို့ပဲ မော်လင်၊ သိရဲ့လား၊ မုန်းလို့မုန်းလို့’

‘ဟဲဟဲ... အဒေါ်ရွှန်းက ဒီလူကိုတော့ မမုန်းဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဟဲဟဲ’

• ‘နင် ဘာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ မော်လင်၊ သူတ တို့ကို ကူညီခဲ့တာ မော်လင်ရဲ့၊ တို့အားလုံးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင် ကူညီခဲ့တဲ့လား၊ နင်တောင် သူတို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး လိုက်ခေါ်မယ် တတ်ကဲလုပ်နေသေးတာပဲ၊ အဲဒါကျတော့ကော’

‘အင်း... ဟုတ်သားပဲ’

မော်လင်သည် ခုမှ သဘောပေါက်သလို ဖြစ်လာပြန် သည်။ သို့သော် စီးဝင်ရွှန်း၏ ရင်တွင်းခံစားမှုကိုကား သဘော ပေါက်လိမ့်မည် မတုတ်ချေ။

သူတို့သည် စကားစာပြောပြော လျှောက်လာခဲ့ကြရာမှ ဓလတည်းခိုရာတိုက်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ဟိုဇာယ်ပေါ် တက်မိသည်နှင့် ဟိုဇာယ်မန်နေဂျာနှင့် စားပွဲထိုးတို့သည် ထူးထူးခြားခြား ကြောက်ရွံ့ရုံသေဟန် ပြလာ ကြသည်။ သူတို့သတင်းသည် တစ်ခဏအတွင်း ထစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့ သွားဟန်တူသည်။ အားလုံးသည် ခေါင်းငုံ့ခါးကိုင်ပြီး ခြေညှိရဲ လောက်အောင် ရှိသေနေကြလေပြီ။

စီးဝင်ရွှန်းသည် သူတို့၏ အလေးအမြတ်ပြုမှုကို လှိုက်လှ စွာ တုံ့ပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် သီးသန့် တည်းခိုရာ အနောက်ဆောင်သို့ လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။

ရှုတ်တရုတ် စီးဝင်ရွှန်းသည် လမ်းလက်စ ခြေလှမ်းများကို ထုံခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ အကြောင်းမူ တောင်ဘက်အခန်းထဲမှ ငယ်ငယ်ထိန်နေသော အလင်းရောင်တို့တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ထိုအဆောင်ခန်း တံခါးဝရှေ့၌ တစ်ဘတ်တစ် ချတ်စီ ရပ်နေသည့် မီးခိုးပြာဝတ် လေးယောက်ကို တွေ့နေရ သေးသည်။

မီးခိုးပြာဝတ်များသည် စီးမင်ရှန်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ် စေ့ထားသောခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ တပြိုင်နက် တည်းတွင် ကြေးဝါရောင်အင်္ကျီများဝတ်ထားသည့် အဘိုးအို နှစ်ယောက် ခေါ်ထွက်လာသည်။ တစ်ယောက်သည် မိန့်ပိန် အဘိုးအိုဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်သည် ဝဝအဘိုးအိုဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ချည်းဖြစ်သည်။ ဝဝ အဘိုးအိုသည် မျက်နှာဝိုင်းပြီး မျက်ခုံးရှည်သည်။ မျက်ဝေါက် ကျဉ်းသော်လည်း မျက်လုံးအရောင် တောက်ပြောင်သည်။

မိန့်ပိန် အဘိုးအိုထား မျက်နှာ သွယ်သည်။ မျက်ခုံး တိုပြီး တောက်ဝသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဘာကို သဘောတူ နေသည်မသိ။ တစ်ဖက် ရယ်နေကြသည်။ သူတို့နှောက်တွင်မူ အသက် ၅၀ ခန့် လူကြီးရှစ်ယောက် ရပ်နေကြသည်။

အားလုံး အဝါရောင်အင်္ကျီများ ဆင်တူ ဝတ်ထားသည်။ သူတို့ ရပ်နေပုံကို ကြည့်ရသည်နှင့် အတွင်းအား ကောင်း သူများ၊ ဘိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သူများသာ ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ စီးမင်ရှန်းသည် ကြောင်ငေးနေရာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာသည်။

‘ဟော... အဘိုးမိန့်နဲ့ အဘိုးဝတို့ပါလား၊ အဘိုးမိန့်...’

အဘိုးဝ

မော်လင်သည် အော်ရင်းတစ်ရင်း အခန်းထဲသို့ ပြေးသွားသည်။

‘ဟော... သခင်လေးပါလား’

အဘိုးအိုနှစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်ပြီး ဂါရဝပြုသည်။ နှုတ်ဆက်သည်။

‘သခင်လေးဟာ သခင်လေးပဲကွာ၊ တို့ဝိုက်မှာ ဝိုက်ချုပ် ကြီးကလွဲရင် သခင်လေးဟာ ရာထူးအကြီးဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့် အယ်သု မဆို လေးစားရမယ်၊ ငယ်တာငယ်တာ တစ်ပိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့က သခင်လေးရဲ့ ငယ်သားလည်း ငယ်သား၊ ဆရာအဘိုး လည်း ဆရာအဘိုး၊ ဟုတ်တယ်မို့လားကွ... ဟားဟားဟား’

မော်လင်က ရယ်ကျဲကျဲလှုပ်ပြီး လျှာထုတ်ပြသည်။

ထိုနောက်...

‘မြေးတလဲ အဘိုးတို့ကို ကန်တော့ပါတယ်’ ဟုပြောပြီး ရှိခိုးသည်။

‘တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ လာဦး... လာဦး’

ဝဝအဘိုးအိုသည် မော်လင် ရှိခိုးကန်တော့သည်ကိုပင် ပြီးအောင်မစောင့်ဘဲ လက်ကုပ်ချီထားသောလက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက် တော့သည်။

‘အဘိုးဝကလဲ ဆုံးအောင်တောင် မကန်တော့ရပါလားဗျာ၊ တွန့်တော်က အလိုလိုက်လွန်းရင် ကဲတတ်တယ်နော်’

အဘိုးအိုနှစ်ယောက်စလုံး ကပ်မဲဖြစ်သွားသည်။

‘ဒီကောင် ခုထိ ကလေးစိတ် မပျောက်သေးဘဲကိုး၊ လူက မြင့် မိန်းမယူမယ့်အရွယ် ရောက်နေပြီ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီအရွယ်က မိန်းမယူရင် ကလေးတွေ

၃၂ ◆ ကတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

တစ်လှေကြီး ဖြစ်တတ်တဲ့ အရွယ်ကွ... ဟားဟား၊
အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်တို့ ကျီစယ်စကားကြောင့် မော်လင်
မျက်နှာကြီး နီရဲသွားသည်။

‘အဘိုးတို့ကလဲဗျာ၊ ပေါက်ကရ ပြောရောမယ်၊ တဲတဲ’
‘အဲဒါ မိန်းမယူချင်လို့ သွားဖြုတ်တာကွ ဟားဟားဟား’
အဘိုးဝိန်စကားကြောင့် အားလုံး တဟားဟား ဖြစ်သွား
သည်။ ထို့နောက်...

အဘိုးဝိန်က စကားဆက်ပြောသည်။
‘ငါ့ခြေးနဲ့ ဓတွေတာ လေးငါးဆယ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေး
တယ်၊ ဝိန်သွားလိုက်တာကွာ၊ အသားတောင် အတော်မည်းသွား
တယ်’

‘ဟုတ်တယ်အဘိုး၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းချောင်ကျ သွား
တယ်’

ထို့နောက် အားလုံး စကားပြတ်သွားကြသည်။
စီးမင်ရွန်းသည် အားလုံး နေသားတကျဖြစ်လာမှ အဘိုး
အိုနှစ်ယောက်ကို ဝါရဝပြုပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

‘နာယကကြီးတို့ ကျန်းမာကြပါတယ်နော်၊ ကျွန်မ ဝါရဝ
တရား ရှေ့ထားပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်ပါစာ’

အဘိုးအိုနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
ထို့နောက် အဘိုးဝတ...

‘ညည်းလည်း တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီ ထင်တယ်’
‘ပင်ပန်းတယ် မဟုတ်ပါဘူး နာယကကြီး၊ ကျွန်မ တာဝန်

ခကျေပွန်ခဲ့လို့ ဂိုက်အရွက်ရခဲ့တာကိုပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့
ဆုံးပါဘူး’

အဘိုးဝတ...

‘ဒါ ညည်းအပြစ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကျွဲကြီးချစ်ဆိုတဲ့
အကောင် သက်သက် ဒုက္ခပေးတာပါ’

‘နာယကကြီးတို့ အပြစ်မယူတာကိုပဲ ဝမ်းသာလို့ ဆုံးပါ
သွားရှင်’

ထိုအချိန်မှာပင် ချန်ချွန်ယင်း ရောက်လာသည်။
အဘိုးအိုနှစ်ယောက်ကို ဝါရဝပြု နှုတ်ဆက်သည်။

အဘိုးဝိန်က ခပ်တည်တည်လုပ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
အဘိုးဝတမူ လိုက်လှမ်းဖော်ရွေဟန်နှင့် ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်ပြီးပြောသည်။

‘မင်းလည်း တော်တော် ပင်ပန်းနေပြီထင်တယ်၊ ကဲကဲ...
အခန်းထဲကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြဆိုကြ ရအောင်ကွာ’

အဘိုးဝသည် ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲ လှည့်ဝင်သွား
တော့သည်။

သခင်လေးမော်လင်လည်း နောက်မှ ကပ်လိုက်သွား
သည်။

အတီဝါရစ်ယောက်က မော်လင်တို့ ရှိရှိသေသေ ဝါရဝ
ပြုကြသည်။

စီးမင်ရွန်းကိုတား ပြုံးရုံသာပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။
ထို့နောက် ချန်ချွန်ယင်း ဝင်လာသည်။

ချန်ချွန်ယင်းသည် အတီဝါရစ်ယောက်ကို ခါးကိုင်ပြီး

ဂါရဝပြုသည်။

အင်္ကျီဝါရုစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

အင်္ကျီဝါရုစ်ယောက်သည် ဂိုဏ်းစည်းကမ်းထိန်းများ ပြစ်လေသည်။

သူတို့၏ ရာထူးအဆင့်အတန်းသည် ဂဠုန်လေးတောင်၏ ရာထူးအဆင့်အတန်းနှင့် ဩဇာအာဏာ တူညီကြသည်။

နယ်လှည့်စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ် ရာထူးသည် သူတို့ထက် တစ်ဆင့် နိမ့်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂါရဝပြု၍ မပြုမှုများ ကွဲပြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘိုးဝနှင့် အဘိုးပိန်တို့သည် သခင်လေးမော်လင်၏ အလယ်ခုံတွင်ထားပြီး ဘေးချင်းကပ် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

အင်္ကျီဝါရုစ်ယောက်သည် သူတို့နောက်တွင် လေးယောက်စီ ခွဲပြီး ရပ်နေကြသည်။

စီးမင်ရှန်းလည်း ထိုထိုင်ခုံများအနီးတွင်ပင် မက်တက်ရန် နေသည်။

သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသူတား ချန်ချွန်းလင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် မော်လင်က စီးမင်ရှန်းကို အတင်းထိုင်ခိုင်းသည်။

‘အခေါ်ရှန်း ထိုင်လေဗျာ၊ ထိုင်ပါဗျ’

စီးမင်ရှန်းက မထိုင်သေးဘဲ ပြုံးပြသည်။

ဤတွင် အဘိုးစကပါ လက်ယပ်ပြီး ထိုင်ခိုင်းလာသည်။

‘စီးမင်... ထိုင်ပါ... ထိုင်ပါ၊ ညည်းကို ခွင့်ပြုပါတယ်’

စီးမင်ရှန်း မထိုင်သေးပါ။

တစ်စုံတရာ ပြောရန်သာ နှုတ်ခမ်းလွှပ်နေသည်။

အဘိုးပိန်က ဝင်ပြောတော့သည်။

‘စီးမင်၊ ညည်းရဲ့ စည်းစာမ်းလေးစားမှုဟာ လောလော

ဆယ် အခြေအနေနဲ့ မကိုက်ညီဘူး၊ စီးမင်၊ ထိုင်ပါ-ထိုင်ပါ၊ မိန်း

တလေးသာ မထိုင်ဘဲ ရပ်နေရင် ဟောဒီက ပြေးသခင်လေးက

တို့ကို ပြဿနာရှာပြီး ဟောက်နေပါဦးမယ်ကွဲ့... ဟဲ့ဟဲ့’

‘ဟာ... အဘိုးကလဲဗျာ၊ ပြောရောမယ်’

မော်လင်က အဘိုးပိန်ကို ရွံ့မဲပြီး ပြောသည်။

စီးမင်ရှန်း မနေသာတော့ပါ။ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရတော့သည်။

ထို့နောက် အလွန်လေးစားသော အမူအရာနှင့် စကား စတော့သည်။

‘အဘိုးတို့ ဇီးပန်းချောင်က ထွက်လာတဲ့ အကြောင်း တိစွာတွေ သိပါရစေ အဘိုး’

အဘိုးဝက...

‘အိမ်း... ခါနဲ့ မေးပါရစေဦး မိန်းကလေးရဲ့ ဗျပ်စောင်း

စားရှည် စာပေသမား အကုန်ဖြစ်နေတာ ညည်း သိရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကွဲ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကြွရောက်လာလို့ သိရှိပြီးပါပြီ’

‘မှားနေပြီ မိန်းကလေးရဲ့၊ ညည်း သိပြီးတာက တစ်

ယောက်၊ အိုသိတာက နောက်တစ်ယောက်’

အဘိုးဝက ခေါင်းမင်းပြီး ပြောသည်။

စီးမင်ရှန်း အလွန်အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ဟုတ်လား အဘိုးဝ’

‘ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးတို့ ဖမ်းခဲ့တဲ့ ဗျပ်စောင်း ဓားရှည် စာပေသမားကတစ်ယောက်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖမ်းခဲ့တာက တစ်ယောက်’

‘ဟင်... ဂိုဏ်းချုပ် မေမေကြီးကလည်း ဖမ်းခဲ့သေးတာပဲ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ အဘိုးဝရဲ့’

သခင်လေးမော်လင်ကပါ တအံ့တဩ ဝင်မေးလာသည်။

အဘိုးဝက တဟဲဟဲရယ်ပြီး ပြောတော့သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်မေမေကြီးဟာ အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့လူပဲ၊ ကျို့တုံးချွင်ကို ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြုံပြီး တွက်ထားပြီးသားပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း မိန်းကလေးတို့ ဗျပ်စောင်းဓားရှည် စာပေသမား တစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးချိန်မှာပဲ ဂိုဏ်းချုပ်မေမေကြီးက ကခြာ တစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီ ဗျပ်စောင်းဓားရှည် စာပေ သမားဟာ ကျို့တုံးချွင် ဝှက်ထားတဲ့လူပဲ’

မော်လင်သည် မျက်ခုံးနှစ်ဘက် မြင့်တက်သွားသည်။

‘ဒါကြောင့်မို့ ဂိုဏ်းချုပ်မေမေကြီးက ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းထားတဲ့လူကို အတုလို့ သိနေတာကိုး’

‘ဒါပေါ့၊ ကျို့တုံးချွင် ဘယ်လောက်လည်လည် ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးကိုတော့ လှည့်လို့ မရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...’

ထိုစဉ် စီးမင်ရှန်းက တစ်စုံတရာကို တွေးလိုက်မိသဖြင့်

မျက်နှာဖျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်စိုက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။

‘ကျို့တုံးချွင်ဟာ တော်တော် လူလည်လုပ်ချင်တာကိုး’

‘အေး... ကျို့တုံးချွင်ဟာ တော်တော် လူလည်လုပ်တဲ့ ဆူပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း သူဖမ်းလာတဲ့ ဗျပ်စောင်းဓားရှည် စာပေသမားကို လမ်းခုလပ်မှာပဲ သွေးကြောဖွင့်ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီ နောက်တော့ သူ့မျက်နှာပေါ်တ မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ခွာချလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒီလူဟာ ဗျပ်စောင်းဓားရှည် စာပေသမား မဟုတ် ပြန်ဘူး’

‘ဟင်... ဒါဖြင့် ဘယ်သူများလဲ’

စီးမင်ရှန်း အလွန်အံ့အားသင့်နေပြန်သည်။ အဘိုးဝက-

‘အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်’

ထိုစကားကြောင့် စီးမင်ရှန်းမျက်နှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘အဲဒီအဘိုးအိုဟာ ဘယ်သူများလဲ အဘိုးဝရဲ့’

အဘိုးဝက ခေါင်းတိုသာ တွင်တွင်ယမ်းလိုက်သည်။

‘အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောပြမသွားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အဘိုးအိုတို့ အသေးစိတ် မေးမြန်းစစ်ဆေးခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတော့ သိခဲ့ရတယ်’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီအဘိုးအိုရဲ့ ဇာစ်မြစ်က ဘယ်လိုလဲ’

‘ကျို့တုံးချွင်ရဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ’

‘အဲဒီအဘိုးအိုက အဲဒီလို ဝန်ခံသလား’

‘တုတ်တယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့တဲ့စကားပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဗျပ်စောင်းစားရည် စာပေသမားအစစ်တာ ကျိုးကုံးချင်လက်ထဲမှာပဲ ရှိနေဦးမှာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စိတ်ဆိုးခဲ့တာပေါ့၊ ဒီကိစ္စကြောင့် စည်းကမ်းထိန်းရစ်နဲ့ တုံ့နှစ်ယောက်ကို အမြန်လွှတ်လိုက်တာပဲ၊ ညွှန်ကြားချက်ကတော့ မိန်းကလေးကို ကူညီပြီး ဗျပ်စောင်းစားရည် စာပေသမားအစစ်ကို အရယူဖို့ပဲ’

မီးမင်ရုန်းသည် အခုမှ အကြီးအကျယ် စိတ်ရွှပ်သွား တော့၏။ ကျိုးကုံးချင် လို့လည်ကျပ်သည် အံ့ဩမကုန်နိုင်တော့ပေ။

‘ဗျပ်စောင်းစားရည် စာပေသမားအတုကို အယ်နု ယောက်များ ဖန်တီးထားလေပြီ မသိ။ သည်ကြားထဲ မျက်နှာဖုံးရုံ အဘိုးအိုကိစ္စသည် ပိုပြီး ခေါင်းရှုပ်ဘွယ် ကောင်းနေပြန်တော့သည်။

သိုင်းလောက၏ အရွယ်အထွေးသည် စဉ်းစားရ ကျပ်ခြင်း။ မီးမင်ရုန်းသည် ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။

အကယ်၍သာ မျက်နှာဖုံးစွပ် အဘိုးအိုသည် ကျိုးကုံး နှင့် သက်ဆိုင်သူမဟုတ်ဟု သိရလျှင် မင်ရင်ကြယ်ခေါ် အဘိုး မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ဗျပ်စောင်းစားရည် စာပေသမားအစစ်ဟု သတ်မှတ်ပေးလိမ့်မည်။ ယခုမှ ကြားရသောသတင်းစကားက ဤ မဟုတ်ပြန်ချေ။

သေသေချာချာ စဉ်းစားမိသောအခါ မင်ရင်ကြယ်သည်

ဝန်ရင်မော် မဟုတ်နိုင်ပြန်ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မင်ရင်ကြယ်သည် သိစိတ် ခန့်ကန်သူ လူ့ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ဝန်ရင်မော်သည် သိစိတ် ချွတ်ယွင်းသူ ရူးသွပ်နေသူတစ်ဦးတည်း။

ကျိုးကုံးချင်သည် ဝန်ရင်မော်၏ အရူးရောဂါကို ကုသ နေသည်မှာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အသိပင်ဖြစ်သည်။

သို့တိုင် ဝန်ရင်မော်၏ အရူးရောဂါသည် ပျောက်ကင်း ခြင်း မရှိသေးချေ။ ဤအချက်များကို ထောက်ချင့်သော် မင်ရင်ကြယ် သည် ဝန်ရင်မော် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

အဘိုးဝ ပြောသကဲ့သို့ အဘိုးအိုမျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် မင်ရင် ကြယ်သည် ကျိုးကုံးချင်အက်တော်သား အမှန်ဖြစ်နေပါက ဝန်ရင် မော် ပို၍မဖြစ်နိုင်ပေ။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဗျပ်စောင်းစားရည် စာပေသမား ဝန်ရင်မော်အစစ်သည် ကျိုးကုံးချင်၏လက်ထဲတွင် ရှိနေပေလိမ့် မည်။

သို့သော် ကျိုးကုံးချင်သည် မေမုန်ချူး မီးသစ်သကဲ့သို့ ဝန်ရင်မော်လည်း မီးထဲ ပါသွားဟန် ပြောခဲ့ဖူးသည်။

မင်ရင်ကြယ်လည်း ဝန်ရင်မော် မီးထဲ ပါသွားပြီဟု သူ့ဆဲနေသည်။

အတိုချဲ့လိုက်လျှင် ကျိုးကုံးချင်သည် သိုင်းလောကသား ဟို့အား မျက်စိပိတ် နားပိတ် လုပ်နေသည်မှာ သေချာပေပြီ။

သို့စဉ်လျက် ကျိုးအိမ်တော်ကြီး မီးလောင်သည်ကိုစွဲ စား...

စီးမင်ရုန်းသည် တစ်ခေါင်းလုံး မူးဝေနောက်ကျီလာတော့သည်။

အချိန်သာ တုန်သွားသည်။ အဖြစ်မှန်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ မရသေးပေ။

စိတ်ရွပ်ရွပ်နှင့် အဘိုးဝကိုသာ လှမ်းမေးမိတော့သည်။

‘ဒါနဲ့ ကျွန်အိမ်ထောင်ကြီး မီးလောင်တဲ့ကိစ္စကတော့’

‘အင်း... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော့ မီးရှို့သူတွေကို ဆူကိုင်တိုင်မြင်တွေ့ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူဘယ်ဝါခန်း သေသေချာချာ မသိခဲ့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘိုးဝရဲ့’

‘မီးရှို့တဲ့လူတွေက မျက်နှာဖုံးစွပ်တွေ စွပ်ထားလို့ပဲ အဲဒါက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျွန်အိမ်တော်ကို ရောက်ရောက်ချပ်မြင်တွေ့ခဲ့ရတာ။ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှစ်ယောက်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုမြင်တာနဲ့ အတင်းထွက်ပြေးခဲ့သတဲ့။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာဖုံးစွပ်တစ်ယောက်ကိုတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလည်း ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ အဲဒီလူကို မီးထဲပစ်ထည့်လိုက်သတဲ့ အဲဒီနောက်မှာ အခန်းတစ်ခန်းထဲက ဝန်ရင်မော်ကို ကယ်ပြီး လူစာထိုးထားခဲ့သတဲ့။ အဲ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကယ်ထုတ်ဖမ်းခဲ့တာလားလို့လူကလည်း အတုဖြစ်နေတော့ ငါတို့လည်း ဒီကို ရောက်ခဲ့တာပဲ’

အဘိုးဝက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ အားထပ်ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေမိကြသည်။

စီးမင်ရုန်း...

‘လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး။ ဒါပေမယ့် မီးရှို့သူ ဘယ်သူဆိုတာ သေသေချာချာ မသိရတာ သိပ်နာတယ် အဘိုးဝ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းကလေးရဲ့’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသာ မီးရှို့သူကို ဘယ်သူ့ရှိခိုင်းသလဲ ဆိုတာ စစ်ဆေးနိုင်ခဲ့ရင် ပြဿနာတွေ ပိုပြီး ရှင်းလင်းလာနိုင်တာပေါ့’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်။ စိတ်စွဲတဲ့ ငါတို့နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ တို့အတွက် အရေးကြီးတာက ကျွန်ုပ်၊ သူ့အိမ်တော်ကို မီးရှို့တာကတော့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးလှပါဘူး’

‘အဘိုးဝကလည်း ဒါ အရေးကြီးတဲ့အချက်တစ်ချက်ပါ အဘိုးဝရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ချွန်က သူ့အိမ်၊ ဘာမီးရှို့ခံရတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မတို့လက်ချက်လို့ စွပ်စွဲနေလို့ပဲ’

ဤတွင် ငြိမ်သက်နေသော အဘိုးဝပိန်၏မျက်နှာသည် ရွံ့တွတွကြီး ဖြစ်လာသည်။

‘ဒီကောင်က တို့ကို စွပ်စွဲသလား၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်... လူချင်းသာတွေ၊ သွားထွက်အောင် ပါးရိုက်ပစ်လိုက်ဖယ်၊ ထို့... သူ့ခိုးက လူလူဟစ်လို့ ရုတ်တမ်းလား’

မော်လင်သည် အဘိုးဝပိန်၏ အမူအရာကို တော်တော် သဘောကျသွားသည်။

‘သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ အဘိုးဝပိန်ရဲ့။ ဒီလူကို တွေ့ရင် နာနာသာ ရိုက်မစ်လိုက်’

‘စိတ်ချလူလေး စိတ်ချ၊ သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းသော

သွားတွေ တစ်ချောင်းမကျန်အောင် ရိုက်ပြလိုက်မယ်...ဟင်း
ကောင်းတယ် ရိုက်သာရိုက် အဘိုးဝိန်၊ နည်းနည်းမှ
မညာနဲ့

မော်လင်က ဓာလေးဆန်ဆန် ပြောသည်။ အဘိုးဝိန်က
တတ်တဲရယ်တော့သည်။

ထိုစဉ် အဘိုးကြီးက စီးမင်ရှန်းကို လှမ်းမေးသည်။

'ဒါနဲ့ ဓာစောက ညည်းတို့ ဘယ်သွားနေကြတာလဲ
မိန်းကလေးရဲ့'

စီးမင်ရှန်း...

'ဖိန်အန်းဟိုတယ်ကိုပါ' အဘိုးဝရဲ့'

ဟု အစချီပြီး ချောင်ထန်းရဲတိုက်သားများနှင့် တွေ့ဆုံ
အကြောင်းများနှင့် မိမိတို့ တည်းခိုရာ ဤနေရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပုံများ
ကို အသေးစိတ် ပြောပြတော့သည်။ သို့ရာတွင်...

အကြောင်းအချက်အချို့ကိုကား ပေါ့ပေါ့တန်တန်သာ
ပြောကြားလိုက်သည်။ စီးမင်ရှန်း၏စကား ဆုံးသွားသောအခါ
အဘိုးဝက တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ရေရွက်တော့သည်။

'တောက်... ငါတို့ နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားတယ်၊
ဒီထက်သာ အချိန်စောပြီး ရောက်ခဲ့ရင် ကျွဲကုံးချွင်ရဲ့ လှည့်ကွက်
လိမ်ကွက်တွေကို ကောင်းကောင်းဖော်ထုတ်နိုင်မှာပဲ၊ ခုတော့
နာတယ်ကွာ... တောက်'

ဤတွင် စီးမင်ရှန်းက စကားဝင်ထောက်သည်။

'ကိစ္စတိုင်းကို ကျွဲရဲ့ လှည့်ကွက်လို့ ယူဆလို့ မရသေးဘူး

ထင်တယ် အဘိုးဝရဲ့'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

အဘိုးဝက မျက်လုံးပြူးပြီး မေးသည်။

စီးမင်ရှန်းက မင်သေသေ ပြေသည်။

'ဒီလိုပါ၊ ဝန်ရင်မော် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ယူဆလို့ ရရင်
တောင် ဝန်ရင်မော်ရဲ့ ဇနီး မေမုန့်ချူး သေဆုံးသွားပြီဆိုတော့
မီးရှို့ခိုင်းသူ ဘယ်သူဆိုတာ သိရှိ တော်တော်ခက်သွားတယ်၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွဲကုံးချွင်ဟာ မေမုန့်ချူး သေခဲ့တာကို
တော်တော်ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေခဲ့လို့ပဲ'

'အင်း... မိန်းကလေးပြောမှ မီးရှို့ခိုင်းသူ ဘယ်သူဆိုတာ
တွေးရခက်သွားပြီ'

'ကျွန်မအထင်တော့ မီးရှို့ခိုင်းသူဟာ ဝန်ရင်မော်ကို
အဆိပ်ခတ်လုပ်ကြံခဲ့သူနဲ့ တစ်ဝိုက်တည်း တစ်ဖွဲ့တည်း ဖြစ်လိပ်
မယ်'

'ညည်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်'

အဘိုးဝက စီးမင်ရှန်း စကားကို ထောက်ခံချက် ပေးလာ
သည်။ စီးမင်ရှန်းက ဆက်ပြောသည်။

'ဒါနဲ့ မီးရှို့တဲ့လူနှစ်ယောက်ရဲ့ ပညာရည်အဆင့် တော်
တော်မြင့်သလား အဘိုးဝ'

'မပြောတတ်ဘူး မိန်းကလေးရဲ့၊ ဝိုက်ချုပ်ကြီးက အဲဒီ
အကြောင်း ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းကလေးရဲ့'

'ကျွန်မအထင်တော့ မေမုန့်ချူးသေရတာဟာ တစ်စုံတစ်

ယောက်ရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုကို ခံနေရလို့ သေရတာပဲလို့ထင်တယ်။
နောက်တစ်ချက်က မေ့မှန်ချွန်ရဲ့ ပညာရည်ဟာ အဆင်ပြေ ပညာ
ဖြစ်တော့ သူ့ကို ထိန်းချုပ်သူရဲ့ ပညာရည်ဟာ အတော်ကြီးမား
နေလိမ့်မယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် မေ့မှန်ချွန်ဟာ မီးသင့်ပြီး မသေ
နိုင်ဘူး။

‘ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေး ယူဆတာ မဆိုးပါဘူး။ ငါလည်း
ဒီအတိုင်းပဲ မြင်တယ်။ မီးရဲ့ သူနှစ်ယောက်ရဲ့ ပညာဟာ တော်တော်
အဆင်ပြေမှာ သေချာတယ်။’

အဘိုးဝသည် စကားပြောရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား
သည်။ ထိုနောက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာဟန်နှင့်...

‘နေပါဦး မိန်းကလေးရဲ့၊ ဟို မင်ရင်ကြယ်ဆိုတဲ့ နောက်
ပေါက်ကောင်လေးရဲ့ ပညာရည်အဆင့်ကတော့’

‘တော်တော်တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သေသေ
ချာချာ အစဲမဖြတ်နိုင်သေးဘူး။ သူ့လှုပ်ရှားမှုကို အပေါ်ယံ
လောက်ပဲ ခန့်မှန်းကြည့်နေရပါသေးတယ်။ ထင်ထားတာကတော့
အဆင်ပြေပညာရှိသူလို့ ထင်ထားတာပဲ’

စီးမင်ရှန်းက စကားမလွန်အောင် ဖုံးဖုံးဖိဖိ ပြောသည်။

အဘိုးဝက ပြုံးပြီး ပြန်မေးသည်။

‘မိန်းကလေးက သူ့ကို သူ့ရဲ့ကောင်းတစ်ယောက်လို့ ယူဆ
သလား’

စီးမင်ရှန်း၏မျက်နှာ ရဲခနဲ နီသွားသည်။

‘ဒါ... ဒါက... သခင်လေးရဲ့ ထင်မြင်ချက်ပါ။ သခင်

လေးလည်း လူကဲခက် ကောင်းတာပဲ။ အဲဒါအထဲမှာမယ်လို့ ကျွန်မ
မယူဆပါဘူး။’

အဘိုးမကြီးက တဟားဟား ရယ်တော့သည်။

‘မိန်းကလေးက တော်တော်အပြောကောင်းတယ်။ တကယ်
တော့ ညည်း အကဲခတ် မကောင်းသေးပါဘူး။ ကိုယ်မြင်တာ ကိုယ်
ပြောပေါ့။ ခုတော့ ဘယ်နှယ် မော်လင်ကို ဆွဲထည့်ရတာတုန်း။
ညည်းအမြင်ဟာ ညည်းအမြင်၊ သူ့အမြင်ဟာ သူ့အမြင်၊ ကွဲပြားမှု
တော့ ရှိရမှာပေါ့ ဟားဟား’

စီးမင်ရှန်း ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သွားစဉ် အဘိုးဝက ဆက်မေးလေ
သည်။

‘ဒါနဲ့ အဲဒီ မင်ရင်ကြယ်ဆိုတဲ့လူဟာ လူ့ဘေးတစ်ယောက်
လား’

စီးမင်ရှန်းသည် မျက်နှာပါမက နားရွက်ပါ နီတက်လာ
တော့သည်။ ဤတွင် မော်လင်က ဝင်ဖြေပေးသည်။

‘မဆော့ဘူး အဘိုးဝရဲ့၊ ကိုရုပ်ဆိုးကြီးပါ’

‘တကယ်ပြောတာလား မော်လင်ရဲ့’

‘ကျွန်တော် ညာပါမလား အဘိုးရယ်’

အဘိုးဝသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ စီးမင်ရှန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး

‘မော်လင်ပြောတာ ဟုတ်သလား မိန်းကလေး’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

စီးမင်ရှန်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြေသည်။ သို့သော် ရှက်

သွေးကား တက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

အဘိုးဝကြီးသည် တအံ့တဩ ဖြစ်နေပြန်တော့သည်။ သူ
ဘာကြောင့် အံ့ဩနေရသနည်း၊ ဘာကြောင့် ချောသလား၊ လူဆ
လား မေးနေသနည်း။ မည်သူမျှ သူ့ဆန္ဒမှန်ကို မသိချေ၊ စီးမင်ရှန်း
ကား ကိုယ့်ဗိမ္ဗိပြာကိုယ်မလုံသဖြင့် ရွတ်စိတ်မွန်နေလေတော့
သည်။ ထိုစဉ် အဘိုးဝက အဘိုးပိန်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး မေးပြန်၏။

‘ငါ့ညီ၊ မင် ဆိုတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်းကို ကြားဖူးလား
အဘိုးပိန်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းပြီး ဖြေသည်။

‘မကြားဖူးပါဘူး၊ ကျုပ်က သိုင်းလောကနဲ့ အဆက်ပြတ်နေ
တာ ကြာပြီဗျ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ပေါက်ကောင်ငယ်လေးတွေတာ
ရှေးလူကြီးတွေထက် တော်နေတယ်နေတာတွေ ရှိတယ်ဗျ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ညီပြောတာကို လက်ခံပါတယ်၊ မော်လင်
ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်လေးဟာ မာနကြီးတာတော့
အမှန်ပဲ၊ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးချုပ်ရာထူး ပေးတာကောင်
လက်မခံဘူးဆိုတော့ ထူးခြားတဲ့အကြောင်း ရှိလိမ့်မယ်၊ ဆွေ
တခြားသိုင်းသမားတွေထက် သာလွန်ထူးခြားမှု တစ်ခုခု ရှိနေတာ
သေချာတယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတာ အချိန်ယူပြီး စောင့်ကြည့်ရလိမ့်
မယ်’

‘အဘိုးဝက ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ’

မော်လင်က လှည့်မေးသည်။ အဘိုးဝက ပြုံးပြီး ပေါင်
ဖြေသည်။

‘တာမှ မလုပ်ပါဘူးကွ၊ စောင့်ကြည့်ရုံပါ၊ ဘာလဲ မကြည့်

ဘူးလား

‘စောင့်ကြည့်လေတာကိုတော့ မတားလိုပါဘူး အဘိုးဝ
ရဲ့၊ တိုက်လားခိုက်လားသာ မလုပ်စေချင်တာပါ’

‘အိုး... ခြေးက ငါ့ကို ရန်လိုနေတတ်တဲ့လူလို အောင်မ
နေသလားမ၊ စိတ်ချ ခော်လင်၊ မင်းမိတ်ဆွေကို လက်ဖျားနဲ့ တောင်
ရတိုက်ပါဘူး’

‘ဒီလိုမှပေါ့အဘိုးရဲ့၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ပြောတာကို
နားမထောင်ရင်...’

‘အမလေး ကြိမ်းလား မောင်းလားတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မောင်
ရယ်၊ မထိနဲ့ဆို မထိပါဘူး၊ အဘိုးက ခြေးကို ကြောက်ပါတယ်ဗျ၊
ထားဟားဟား’

မော်လင်သည် အဘိုးဝကိုကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်မော
နေတော့သည်။

‘အဘိုးဝကလဲ တော်တော်ရယ်စရာ ပြောတတ်တာကိုး၊
ထားဟားဟား’

‘ကဲကဲ... အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ခင်းတို့
အားလုံး အခန်းပြန်ပြီး အနားယူကြတော့ကွာ၊ တစ်ခါတည်း
ပြောချင်တာက မနက်ဖြန်မနက်စောစော ခရီးထွက်မယ်ဆိုတာ
သိ’

မော်လင်ကော စီးမင်ရှန်းပါ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
ဒို့နောက် စီးမင်ရှန်းသည် ချန်ချွန်းယင်းကို ခေါ်ပြီး တပြင်လှော်
သွားသည်။

မော်လင်လည်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အဘိုးပိန်ကြီးက

‘မင်းက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ’

ဟုဆိုပြီး လက်တစ်ဘက်တို့ ဖမ်းဆွဲထားသည်။

မော်လင်က...

‘ကျွန်တော် အဒေါ်ရွန်းနဲ့ စကားပြောချင်သေးလို့ပါ’

ဟု ဆိုသည်။ အဘိုးပိန်က တဖန်ရယ်ပြီး-

‘မင်းကတော့ မင်းအဒေါ်ရွန်းနားပဲ တပ်ချင်နေတဲ့တောင် အဒေါ်ရွန်းကလည်း မင်းနဲ့ပဲ စကားပြောလို့ရတယ်။ ဒီပြင်လူဆို အစာတွေလို သဘောထားနေသလားပဲ။ တဲ... သွားသွား’

အဘိုးပိန်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် မော်လင်ထင်ဝါးတို့ ဖောင်းခနဲဖြည်အောင် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

မော်လင်သည် ‘အိုး’ ဟူသော အသံနှင့် တံခါးပေါက်ဖို့ရာ လွင့်ထွတ်သွားသည်။

မြေကြီးပေါ် ခြေချမိသောအခါ၊ အခန်းထဲကို ပြန်လည် ကြည့်ပြီး...

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အဘိုးပိန်ဇေ’

ဟု လှမ်းအော်တော့သည်။

အဘိုးပိန်ကြီး ထရပ်လိုက်စဉ်မှာပင် မော်လင် ထွက်ပြေး တော့သည်။ အဘိုးဝကြီးသည် အဘိုးပိန်နှင့် မော်လင်တို့အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ်နေတော့သည်။

အခန်း (၄၅)

လျှို့ဝှက်ထားသောအရာ

အခန်းထဲတွင် အဘိုးဝတို့လူစုသာ ကျန်သည်။

အဘိုးဝသည် အရယ်ရပ်သွားသည်နှင့် အဘိုးပိန်ကိုကြည့် နှိ ဖြောနေတော့သည်။

‘အင်း... ဒီတောင်လေးနဲ့ ဟိုတောင်မလေး အသက် တော၊ ဝါစဉ်ကော ခြားနားကွာဟနေလို့ပေါ့ကွာ၊ နို့နို့ရင်လား...’

အဘိုးဝသည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ ခေါင်း ဆယ်မ်းယမ်း လုပ်နေတော့သည်။

ဤတွင် အဘိုးပိန်က ဆရာလုပ်သည်။

‘တကယ်တမ်းကျတော့ ခင်ဗျားဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဆျပ်လောက် အမြင်မကျယ်ပါဘူးဗျ၊ မော်လင်က စီးဝင်ရ’

အစွမ်းအစတွေကို အားကျနေတာမျိုး သူ့ရဲ့ချစ်ခင်တွယ်တာမျိုး
အခြေခံတာ ခါပဲ။ တခြား ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ စီးမင်ကလည်
မော်လင့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်နေတာမျိုး သိရဲ့လား
‘မသီလို့ပါဗျာ၊ ဒီလိုဆိုလည်း ဘာမှ ပြောဖို့ မလိုတော့
ဘူးပေါ့’

အဘိုးဝက ခပ်ထေ့ထေ့ဆိုသည်။ ထို့နောက်...

‘အင်း... မိန်းကလေးလဲ ဘာလို့လို့နဲ့ တော်တော်အရွယ်
ရောက်နေပြီ၊ ဒီတော့...’

အဘိုးဝက စတာကို ဆုံးအောင် မပြောဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်
သည်။ ကဆက်တည်းတွင် အဘိုးဝိန်ကို မျက်စိမှိုက်ပြလိုက်သည်။
အဘိုးဝိန်ကလည်း မျက်စိပြန်မှိုက်ပြသည်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်အမှုအရာကို တစ်ယောက်
သဘောကျပြီး စာမားဟား ရယ်လိုက်ကြတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသော အဆောင်
ခန်းထဲမှ မီးအိမ်တစ်ခု ဝင်းခနဲ လင်းလာသည်။

စီးမင်ရွန်းနှင့် မော်လင်တို့သည် မီးထွန်းထားသော
အဆောင်တစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက်အောက်တွင်ရှိသော ခုံတန်းတစ်
ပေါ်တွင် ထိုင်နေလျက်ရှိပြီး ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ညဉ့်နက်ချိန်ဖြစ်၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်လွန်းသည်။

ရက်တရက် စီးမင်ရွန်း၏အသံ ထွက်လာသည်။

‘ဘာကိစ္စလဲ မော်လင်၊ ပြောစမ်းပြောစမ်း’
‘အဒေါ်ရွန်း စိတ်မဆိုးရဘူးနော်’
‘ပြောမှာသာပြောစမ်း၊ အပိုစကားတွေ စကားပလ္လင်တွေ
ခံနေနဲ့’

‘အင်း... မပြောရဘူးဆိုရင်တော့ မပြောပါဘူး အဒေါ်
ရွန်းရယ်’

မော်လင်ကသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။

‘ပြောပါဆို... ပြောစမ်းပါ မော်လင်၊ ငါက မပြောရ
ဘူးလို့ တားနေလို့လား’

မော်လင်သည် စီးမင်ရွန်းကို ကြည့်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေ
ပြန်သည်။

ပြောရန်စကားစပြီး ပြောသင့်၊မသင့် တွေဝေနေပြန်
သည်။ ထို့နောက်...

‘ကျွန် သိပြီ၊ ကျွန်တော် သိပြီ’ ဟု အော်လိုက်တော့သည်။

‘ဟဲ့... အလွန်လွယ် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်နေတာလဲ၊
အရေးကျနေတာပဲ၊ ဘာကို သိပြီ သိပြီ အော်နေတာလဲ၊ ခက်လိုက်
တာ’

‘တိုဗျာ... အင်း... ဟို... ဟို... ခင်ဗျား လူ
အပေါ် ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းနေတာလည်းဆိုတာကို သိပြီလို့
ပြောတာပါ’

‘နင့်စကားကလည်းဟယ်၊ ဘာစကားမှန်းလည်း မသိဘူး၊
ငါက ဘယ်သူ့အပေါ် ဘာကောင်းတာလဲ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ’

‘မင်း... မင်း... သူရဲကောင်းကြီး မင်း’

မော်လင်သည် အရံစွန့်ပြီး ပြောနေရသဖြင့် အသံများစွာ တုန်ယင်နေသည်။ စီးမင်ရှန်းကား မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် မျက်နှာ တစ်ခြင်လုံး ပူထူသွားသည်။

သို့သော် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ချက်ချင်းပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး ‘ငါက ဘာများလဲလို့ လက်စခေါ်သတ်တော့ ဒီကိစ္စကို က... ဒါဖြင့် ငါ့သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်သလဲဆိုတာ ပြော’

မော်လင်သည် ဤမေးခွန်းကို ဖြေရန် အတော်စဉ်းစားနေရသည်။

အချိန်အတော်ကြာသွားမှ...

‘အဲ... အဲဒါ... အဲဒါ... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား...’

သူ့ကို သဘောကျလို့ ပေါ်ဗျာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါတော့ အဘိုးဝကြီး မေးတဲ့မေးခွန်းတစ်ခုကြောင့် သဘောပေါက်လာတာပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား အဒေါ်ရှန်းရဲ့

မော်လင်သည် စကားအချိန်ရလာသဖြင့် တည်တံ့ ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်လာသည်။

စီးမင်ရှန်းသည် အဝေးကို လှမ်းငေးနေလိုက်ပြီးမှ...

‘ဟုတ်တယ်မော်လင်၊ နင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ သူဟာ လေးစားထိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ နှစ်သက်စရာ ကောင်းတဲ့ လူစားတော့ မဟုတ်ပါဘူး’

စီးမင်ရှန်း၏စကားသည် နှစ်ခွဲသဘောဆောင်သော

စကားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မော်လင် အံ့သြသွားသည်။

‘အဒေါ်ရှန်းစကားတလည်း ဘယ်လိုချည်းမျှန်း မသိဘူး၊ လိုဆိုတာက သူ့ကို မနှစ်သက်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့၊ ဟုတ်လား အဒေါ်ရှန်း’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါပြောတာ ရှင်းပါတယ်၊ ငါ့စကားက နှစ်သက်တဲ့စကား မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်သတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းခဲ့ရသလဲ’

‘ငါ ပြောပြီးပြီလေ၊ သူဟာ လေးစားစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့’

မော်လင်သည် ခေါင်းငုံ့ပြီး စဉ်းစားနေမြန်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့ပြီး မေးလာပါတော့

သည်။

‘နေပါဦး၊ အဒေါ်ရှန်းက သူ့ကို တကယ်ပဲ မနှစ်သက်လို့လား’

‘မော်လင်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားတွေချည်း မေးနေရတာလဲ’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း ရှင်းမမြဲတတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ ဒီလူဟာ လေးစားစရာကောင်းသလို နှစ်သက်စရာလည်းကောင်းပါတယ်၊ သူ့သဘောထားနဲ့ ရပ်တည်မှုတွေဟာ ဘယ်သူမဆို လေးစားနှစ်သက်တဲ့အချက်တွေချည်း ပါပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ သူ့ကို သဘောကျတယ်’

အို... မင်း သဘောကျတာနဲ့ ငါက သဘောကျရတော့ မှာလား။

ပြောသာပြောရသည်။ ရင်ထဲတွင်မူ တလှိုက်လှိုက်ဖြစ်နေသည်။ မော်လင်၏စကားများကို ဟန်လုပ်ပြီး ဆန့်ကျင်နေသော်လည်း ရင်ထဲတွင်မူ သဘောတွေ့သလို ခံစားနေမိသည်။ မော်လင်သည် စီးမင်ရှန်း၏မျက်နှာကို ဝေးကြည့်ရှင်းကာ ရယ်ပြောတော့သည်။

အဒေါ်ရှန်းကလဲဗျာ၊ ပြောစရာရှိ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့ အဒေါ်ရှန်း ဟန်လုပ်နေတာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ခုတစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို သဘောလည်းကျတယ်၊ မြတ်လည်း မြတ်နိုးတယ် ဟဲဟဲ။

ကြားရသောစကားကြောင့် စီးမင်ရှန်း၏ မျက်ခုံးနှစ်ဘက် နဖူးပေါ် မြင့်တက်သွားသည်။

အေး... မင်းပြောသလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်လည်း သူ့ကို လေးစားမှု ခံသလို၊ မြတ်နိုးမှုလည်း ရှိတယ်လို့ ဝါဝေမယ်။ မင်း မြတ်နိုးတာက ရဲဘော်ရဲဘတ်တစ်ယောက်လို့ လေးစားမြတ်နိုးမှုမျိုး မော်လင်၊ ငါက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။

သိပါတယ်၊ သိပါတယ်၊ ဒါနဲ့များ ဟဲဟဲ။

တဟဲဟဲ လုပ်မနေနဲ့၊ ချစ်တယ်ခင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောသဘာဝကို မင်း နားမလည်သေးပါဘူး။ မင်း ယေမိသေးတယ်မော်လင်။

အို... အဒေါ်ရှန်းက ကျွန်တော့်ကို ခုထိ ကလေးပေး

လို့ အောက်မေ့နေသေးတာကိုး၊ ကျွန်တော် သူငယ်နှစ်ဦး မဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ၊ အရာရာကို သိမြင်ထုတ်နေပါပြီ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်း တုလေး မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မင်းရဲ့ သိမြင်မှုတွေ မြင့်မားလာတာကိုလည်း သတိပြုမိပါတယ်။ တဲ... စကားစပ်မီတုန်း မေးချင်သေးတယ်၊ ငါနဲ့ စပ်သက်ပြီး မင်း ဘာတွေ သိမြင်ထားသလဲဆိုတာ ပြောစမ်း။

တကယ်လား အဒေါ်ရှန်း။

တကယ်... တကယ်။

ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လေးစားတယ်၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာကို ပြောမယ်။

ပြော... ပြော။

မော်လင်သည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ...

သူ ရုပ်ဆိုးလို့ ဒါကြောင့် သနားပြီး... ဟီး။

စီးမင်ရှန်း ရှက်တိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

ဝေါတ်ကရတွေ မော်လင်ရယ်၊ ဒီလောက်ရှုပ်ဆိုးတဲ့ လူကိုများ... ဟင်း... ဟင်း။

အမယ်... ကျွန်တော့်ကိုများ ပေါက်ကရတွေထဲ၊ အဒေါ်ရှန်းအကြောင်း မသိတာကျနေတာပဲ။

စကားကို တည်တည်တံ့တံ့ ပြောစမ်းပါ မော်လင်ရယ်။

ဟားဟားဟား... လောကကြီးမှာ မေမေကြီးကလွဲရင်

အဒေါ်ရှန်းသာ ကျွန်တော်နဲ့ အရင်းနှီးဆုံး အထိတွေ့ဆုံလူပါဗျာ။

အေးအတူ ပူအမျှ ခံစား ခံစားနေကြသူတွေပါ။ ဒါကြောင့် အဒေါ်
ရွန်းကို အခြားသူတွေထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်နေခဲ့တာပါ။ အတူနေ
အတူစား လုပ်မိနေတော့လည်း အဒေါ်ရွန်းအကြောင်းကို အလိုလို
သိလာတာပေါ့ဗျာ။ သိသမျှ အဒေါ်ရွန်းရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ဝှက်ဘို့
ထားတဲ့အရာတွေကိုပါ သိမြင်နေပါတယ်ဗျာ။

စီးမင်ရွန်းသည် ယခုမှ မော်လင်ကို အံ့သြနေတော့သည်။
'မော်လင်... နှင် ဓကယ် သိနေလား'

'သိတာပေါ့'

မော်လင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

'အဒေါ်ရွန်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက
အမျှော်ကင်းမဲ့နေခဲ့တာပါ။ ဘယ်အချိန်ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက်
မျက်မှောင်ကြွက်နေတာနဲ့၊ တွေဝေငေးမောနေတာနဲ့ အချိန်တုန်
နေတာချည်းပါ။ လသာညမှာ လကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျတာကို
ကျွန်တော် အကုန် သိပါတယ်ဗျာ။ စကားပြောရင်လည်း ဘယ်သူ
ဖြစ်ဖြစ် ဘုပြောတာချည်းပါ။ ဒါဟာ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရဗျာ
အချစ်အလက်တွေပေါ့။ ခု ကြည့်လေ... အဒေါ်ရွန်း ဘယ်
လောက် ပီနီချိုးနေသလဲဆိုတာ၊ ဒါဟာ သူ့ကြောင့်၊ သူ့ ဆိုတာ
မင်ရင်ကြယ်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဒေါ်ရွန်း တွယ်တာနေတာ
မြတ်နိုးနေတာဟာ မင်ရင်ကြယ်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြား
တစ်ယောက်... တခြားတစ်ယောက်'

ကြားရသောစကားကြောင့် စီးမင်ရွန်း တုန်လှုပ်သွား
သည်။ အဖို့တိုပုံရိပ်များကို ဖျက်ခဲနဲ့ သတိရပြီး မျက်ရည် ဝဲလာ

သည်။မော်လင်က ဆက်ပြောသည်။

'အဒေါ်ရွန်း နှင်ကို လေးစားရုံ လေးစားပြီး မနှစ်သက်
နိုင်တာဟာ သူ့ကြောင့်ပါ။ သူ ဆိုတာ အလျင်ကလျ၊ ဒါပေမယ့်
အဒေါ်ရွန်း မြတ်နိုးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ထပ်ပေါ်လာပြီ၊ အဒေါ်
ရွန်း သဘောကျတဲ့ အရည်အချင်းရှိသူ ပေါ်လာပြီ၊ ဒီတော့...'

စီးမင်ရွန်းသည် မော်လင်စကားကို 'နားထောင်ရဦး'
မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်လာသည်။

သည်ကြားထဲက ဟန်ဆောင်တန်ခင်းပြီး ပြောလာသည်။

'လက်စသတ်တော့ မင်းက ငါ့ကို အတော်ဂရုစိုက်ခဲ့တာ
ကိုး၊ ဟုတ်တယ်... မင်း ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ လူကြီး ဖြစ်လာ
ပြီ၊ ငါကသာ ကလေးလို သဘောထားနေမိတာ၊ ခုတော့ မင်း
တော်တော် သိမြင်တတ်နေပြီပဲ'

'ဟဲဟဲ... အဒေါ်ရွန်း ခုမှ အမြင်မှန်လာတယ်၊ စာတယ်
တော့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာတွေဟာ အရဲစွန့်ပြီး ပြောခဲ့တာတွေပါ၊
ကျွန်တော်ပြောချင်တာကတော့ အတိတ်ဝေဒနာကို ဒုက္ခခံပြီး ခံစား
မနေပါနဲ့တော့၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မေ့သင်တာကို မေ့မစ်လိုက်ပါ
တော့ဗျာ၊ ခုဆို အဒေါ်ရွန်းနှစ်သက်တဲ့ အရည်အချင်းရှိသူကို
တွေ့နေရပြီပဲဟာ၊ သူက မင်ရင်ကြယ်နဲ့ ဘာများပိုသာနေလို့ပါလဲ
ဗျာ'

'မင်း ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းပြောနေတာလဲ မော်လင်'

စီးမင်ရွန်းက မလိုအပ်သောစားခွန်းကိုဝင် မေးလိုက်မိ
ပြန်သည်။မော်လင်က...

‘အဒေါ်ရွှန်းတလဲ မေးနေစရာ မဟုတ်ဘဲ မေးနေပြန်ပါပြီ
ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းနေရတာလဲဗျ။ ဗျပ်စောင်းမားရွှည် စာပေ
သမား ဝန်ရင်မော်ကို ပြောတာပေါ့’

‘ဘုရား... ဘုရား’

စီးမင်ရွှန်းသည် အလွန်အံ့ဩသွားသည်။ အစပထမတ
မော်လင် ရည်ညွှန်းချက်စကားများကို ဝေလည်ချောင်ပတ်သာ
သဘောပေါက် နားလည်နေခဲ့သည်။

မင်ရင်ကြယ်နှင့် နီးစပ်ရန် တစ်စုံတရာကို လှည့်ပတ်
ရည်ညွှန်းပြီး ပြောနေသည်ဟု ထင်သည်။

ယခုမူ မော်လင်စကားက ထယ်မြင်တွင် ဆင်သွားသလို
ရှင်းနေသည်။ ဤကိစ္စကို မော်လင် သိနေခြင်းကိုပင် အလွန်
အံ့ဩနေမိတော့သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် မိမိ၏ ခံစားမှုကို တခြား မည်သူတွေ
သိသေးသနည်း။

ထိုအချက်ကို စဉ်းစားမိသည်နှင့် စီးမင်ရွှန်း၏ သွေးနှုန်း
များသည် တဒိန်းဒိန်း မြည်လာလေတော့သည်။

‘ဘုရား ဘုရား၊ ဒီကိစ္စကို မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိနေ
မော်လင်’

အသံသည် ကြီးမားသော ခံစားမှုကြောင့် ထုန်ထုန်
လှုပ်ရှားနေသည်။

မော်လင်က...

‘ကျွန်တော့ဘာသာ သိနေတာပါဗျာ၊ ဆက်တိုက်စွာ
ရလာနိုင်ပါ။ ပြောရရင် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကျော်က ဖန်ရင်မော်
မင်လာဆောင်တဲ့နေ့ကစပြီး အဒေါ်ရွှန်း အနေအထိုင် ပြောင်း
သွားတာပဲဟာ၊ အဲဒီရက်ကစပြီး အဒေါ်ရွှန်း အပျော်ကင်းမဲ့
နေခဲ့တာပေါ့။ ကိုယ့်အဓမ္မရာ ကိုယ်မသိပေမယ့် ဘေးကတော့
သိတယ် အဒေါ်ရွှန်းရဲ့ အင်း... ဒီလောက်တော့မပြီး ခံစားနေရ
အောင် လောကမှာ ဝန်ရင်မော်ကလွဲရင် ချစ်စရာ ခင်စရာ မရှိ
တော့လို့လားဗျာ’

စီးမင်ရွှန်းလည်း စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ အသားပင် တဆတ်
ဆတ် တုန်နေတော့သည်။ စကားပင်တစ်လုံးမျှ မမြောနိုင်တော့။

‘စိတ်ဆိုးသွားပြီလား အဒေါ်ရွှန်း’

မော်လင်က စိုးရိမ်တကြိမ် လှမ်းမေးသည်။

စီးမင်ရွှန်း ခေါင်းပြန်မော့လာသည်။

‘စိတ်ဆိုးစရာ မရှိပါဘူး မော်လင်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါရစေ၊ စေတနာနဲ့ပါ။
ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ အလျင်ကလို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
ဆက်တက်ကြွကြွ ပြန်နေပါ။ ကျွန်တော် အဒေါ်ရွှန်း ပျော်နေတာ
ဆိုပဲ ကြည့်မြင်ချင်ပါတယ်’

‘တော့ဇာတင်ပါတယ် မော်လင်၊ ဒါပေမယ့်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အဒေါ်ရွှန်း’

‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အင်မတန် လေးနက် နက်ရှိုင်းတယ် မော်လင်း အချစ် ဆုံးရှုံးတာဟာ ရတနာပစ္စည်း ပျောက်ဆုံးသွားတာနဲ့ မတူဘူး၊ အချစ်ဟာ လူ့အသက်ကို ရှင်နိုင်စွမ်းရှိသလို ခေ-န့်ဝံ့စွမ်းလည်း ရှိတယ်၊ ငါ မေးပါရစေ မော်လင်း၊ ပြင်းထန်တဲ့ ချစ်မေတ္တာ ဝေဒနာ ခံစားရလွန်းရင် နောက်ဆုံး ဘာဖြစ်တတ်သလဲ သိလား’

‘ပြောပါ အဒေါ်ရှန်း’

‘ချစ်တတ်ခင်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးတွေပါ ကြေမ့ပျက်စီးသွားတတ်တယ်ကွဲ့’

‘ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အဒေါ်ရှန်း၊ ထကယ်တော့ ဝိုးမျှင်တွေ ထုတ်ပေးတဲ့ ဝိုးကောင်လေးတွေလိုပေါ့ဗျာ၊ သူ ထုတ်ပေးတဲ့ ဝိုးမျှင်တွေရဲ့ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်မှုကို ခံစားနေရတဲ့သဘောမျိုးပေါ့ ဒါပေမယ့် ဝန်ရင်မော်ဟာ ကုမရတဲ့ဝေဒနာနဲ့ ရူးနေပါပြီဗျာ၊ ဒီလို ခံစားမှုတွေကို လုံးဝ မခံစားတတ်တော့ပါဘူး’

‘ဒါကို ငါ သိပါတယ် မော်လင်း’

‘အင်း... အဒေါ်ရှန်းဟာ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်နေတာပဲ၊ ခင်ဗျား ခံစားနေရတာကို သူ သိနိုင်ရင် တော်သေးတယ်၊ ခုတော့ သူ ဘာသိတော့မှာလဲဗျာ၊ ဒါကို ဝရမပြုသ ခံစားနေရတော့ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာသလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့’

‘အဲဒါကြောင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်းကို နားမလည်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့၊ စစ်မှန်တဲ့မေတ္တာစာရားဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ

ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ပျက်ပြယ်လေ့မရှိဘူး မော်လင်း၊ ဒုက္ခိတဖြစ်ရုံမကလို့ လူဆိုးလူရမ်းကားဖြစ်ဖြစ် ချစ်နေတတ်တာမျိုးပဲ၊ တစ်ဘတ်လူ သိသိ၊ မသိသိ အချစ်ဟာ အချစ်ပါပဲ’

‘အင်း... အဒေါ်ရှန်း သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စွဲလန်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးဗျာ’

‘မင်း တစ်နေ့ သိလာ ခံစားတတ်လာမှာပါ၊ ငါ့အချစ်ဟာ လေးနက် နက်ရှိုင်းတဲ့အချစ်ပါ မော်လင်း’

‘နေပါဦး အဒေါ်ရှန်းရယ်၊ အဒေါ်ရှန်း ဒီလိုဖြစ်နေရလောက်အောင် သူ့မှာ အထင်ကြီးစရာ ဘာတွေများ ရှိနေလို့လဲ’

‘မင်း သူ့အကြောင်းသိမှ နားလည်နိုင်မယ့်ကိစ္စပဲကွယ်’

‘ကျွန်တော်တော့ သဘောကို မပေါက်တော့ဘူးဗျာ’

‘အချိန်တန်တော့ မင်း သိလာပါလိမ့်မယ် မော်လင်း၊ သူ့အကြောင်းကို သိချင်ရင် ငါ စိတ်နေစိတ်ထားတွေကိုလည်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သိဖို့ လိုပါတယ်’

မော်လင်းသည် တွေဝေငေးမောပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။ အဝင်ရှန်း၏ အချစ်ဝေဒနာကို ကြီးမားစွာ စာနာမိလာသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် အဒေါ်ရှန်းကို ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ညှဉ်မယ်ဗျာ၊ ကျွန်တုံးချွင်လက်ထဲမှာ ဝန်ရင်မော် တကယ် ရှိနေသေးရင် ဓရရအောင် ဝင်ခေါ်မယ်၊ မမ်းမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

‘ကျေးဇူးတင်မိတယ်မော်လင်း၊ မင်း စေတနာကို အဒေါ်ရှန်း လေးစားမိပါတယ်’

‘တောင်းပြီ၊ တွန့်တော် မင်ရင်ကြယ်ကို အတူတညီ
တောင်းမယ်’

‘မင်းအကြံ တောင်းပါတယ် မော်လင်း၊ ဒါပေမယ့် သူ
လောကကြီးမှာ ရှိနေရသေးရဲ့လား၊ ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ ဘာမှ
မသေချာ မရေရာပါဘူး’

‘ဟို... ကံမကုန်သေးရင်တော့ ပြန်ဆုံရမှာပေါ့ဗျာ’
‘စီးမင်ရုန်းသည် ကံမကုန်ဘဲပြန်ဆုံပါရစေဟုသာ ဆု
တောင်းနေလိုက်မိတော့သည်။

‘ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။
သိပ်မကြာပါ။

နာရီဆံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။

သုံးချက်တိတိဖြစ်သည်။

ဘာလိုလိုနှင့် သုံးနာရီတောင် ‘ထိုးသွားခဲ့လေပြီ။

‘သုံးနာရီတောင် ထိုးပြီ၊ မိုးလင်းရင် ခရီးထွက်ရတော့မယ်
အိပ်ချိန် နည်းနည်းပဲ ရှိတော့တယ်၊ က... မော်လင်း သွားအိပ်နေ
တော့’

‘အခေါ်ရုန်းတော့ မအိပ်သေးဘူးလား’

‘အိပ်မှာပေါ့ဟဲ့၊ ငါက မအိပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ
မှာလား၊ သွား... သွားအိပ်တော့’

‘မော်လင်းသည် ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ထိုင်နေရာ
ထဲပြီး လျည့်ထွက်သွားတော့သည်။

‘စီးမင်ရုန်းသည် မော်လင် ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း
ပြုံးနေမိသည်။

ထို့နောက် အခန်းဆောင်ထဲပြန်ဝင်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ထိုင်
လိုက်တော့သည်။

အရှေ့မိုးကောင်းတင်သည် အနီရောင်သမ်းပြီး လင်းလာသည်။

အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့သည် ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်၍ အခန်းထွင်းသို့ တိုးဝင်နေသည်။

ရုတ်တရက်...

အပြင်ဘက်မှ ခြေသံများ တိုးဝင်လာသည်။

အင်္ကျီပြာဝတ်ထားသောလူတစ်ယောက် ပြေးလာနေခြင်း ဝင်၊ ထိုလူသည် အနောက်ဘက် ခြံဝင်းထဲသို့ တစ်ကြိမ်ပြေးလာနေသည်။

အခန်း (၄၆)

သွေးသံရဲ့

ထိုလူသည် အခြားသူ မဟုတ်။ ပိန်လျှန်ကျုံး ယွင်ယန်ဖေး နှစ်တော်သည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ စီးကျနေသည်။ သွေးများသည် အင်္ကျီရင်အောက်တွင် စွန်းယင်းပေးကျနေသည်။

သူ ခြံဝင်းထဲ ဝင်မိသည်နှင့် အဖြူရိပ်တစ်ခု ရှေ့မှ ကာဆီးလာသည်။ လက်ရှစ်ဘက် ချန်ချွန်းယင်းပင်ဖြစ်သည်။

ချန်ချွန်းယင်းသည် မျင်လုံးပြုံး မျက်ဆန်ပြုံး ဖြစ်နေသည်...

‘ဖြည်းဖြည်း ယွင်ယန်ဖေး၊ ဖြည်းဖြည်း’

ဟု ပြောသည်။ ယွင်ယန်ဖေးသည် တန်ခနဲဖြစ်သွားရာမှ ချန်ချွန်းယင်းကို ဝါရု လှမ်းပြုသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ’

ချန်ချွန်းယင်းက ခပ်မာမာမေးသည်။ ယွင်ယန်ဖေးက အကြီးဝန်းကြီး ဖြေသည်။

‘ကျို့... ကျို့ကုံးချွင်...’

ယွင်ယန်ဖေးသည် စကားကို အရှည်ကြီး မပြောနိုင်ချေ။

‘တော်ပြီ၊ သူ့ ခင်ဗျားကို တိုက်ခိုက်လိုက်သလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ခဲလာခဲ့ရတဲ့အတွက် အပြစ်ပေးပါ’

ချန်ချွန်းယင်းက အကြိတ်ပြီး ရေရွက်သည်။

‘ကျို့ကုံးချွင် တော်တော်လူပါးဝနေတယ်၊ သွေးထွက်သံယို ချစ်ပြီးမှ သတင်းပို့ခိုင်းသတဲ့လား’

ချန်ချွန်းယင်းသည် အလွန်ဓေါ့သထွက်လာတန်နှင့်

ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး စီးမင်ရှန်း၏ အိပ်ခန်းဆောင်တံခါး
ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုအခါ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရပ်နေသော စီးမင်ရှန်းက
တွေ့ရတော့သည်။ ချန်ချွန်းယင်းသည် စီးမင်ရှန်းကို ဂါရဝပြုပြီး
သည်နှင့် စကားစရန် ယန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်...

‘ကျွန်မ အားလုံး ကြားပြီးပြီ၊ ခု ယွင်ယန်ဖေး ဘယ်မှာပါ
‘သူ ခြံဝင်းထဲမှာပါ’

‘ထခြားလူတွေကော အတိုက်ခံခဲ့ရသေးလား’

‘ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကတော့ ဘာမှ ဖြစ်မလာပါဘူး’

ထိုစဉ် တောင်ဘက်အဆောင်မှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

‘အသုံးမကျတဲ့ အကောင်ပဲ၊ ချန်ချွန်းယင်း စည်းကမ်းနဲ့
ညီအောင် အပြစ်ပေးလိုက်’

ထိုအသံကြောင့် ချန်ချွန်းယင်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ယွင်ယန်ဖေး အနားရောက်လာသည်။

ချန်ချွန်းယင်းသည် ယွင်ယန်ဖေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး အမီ
ပေးတော့သည်။

‘ဦးထောက်လိုက်ပါ ယွင်ယန်ဖေး၊ ဒီမှာ ဆရာကြီး နှစ်
ယောက်စလုံး ရောက်နေတယ်’

ယွင်ယန်ဖေး မျက်စိမျက်နှာ မျက်သွားတော့သည်။

ထို့နောက် စိတ်ထိခိုက်စွာ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

ချန်ချွန်းယင်းသည် တစ်စုံတရာကို စဉ်းစားလိုက်ပြီး
ည်နှင့် လက်တစ်ဘက်ကို မြှောက်တင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အသံတစ်သံ ထပ်ပေါ်လာသည်။

‘ချန်ချွန်းယင်း... မြောက်ထားတဲ့ လက်ကို ပြန်ရုပ်
တယ်’

မော်လင်သည် အသံနှင့်အတူ အပြေးအလွှား ရောက်လာ
သည်။

စီးမင်ရှန်း အခုမှ အသက်ရှူချောင်သွားသည်။

ချန်ချွန်းယင်းက မြောက်ထားတဲ့ လက်ကို ပြန်ချပြီး
မော်လင်ကို ဂါရဝပြုသည်။ ထို့နောက် အလွန်ရှိဆေးလေးစားသော
အရာနှင့်...

‘အဘိုးပိန်ရဲ့ အမိန့်ပါ သခင်လေး’

‘ကျုပ် သူ့ကို တောင်းပန်ပေးပါမယ်’

မော်လင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် တောင်ဘက်အဆောင်
လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားပြန်သည်။

ထိုစဉ် တောင်ဘက်အဆောင်တံခါး ပွင့်ဟလာသည်။

ညှိုင်နက်တည်းတွင် အဘိုးဝနှင့် အဘိုးပိန်တို့ ပခုံးချင်းယှဉ်ပြီး
အားကစားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဘိုးပိန်၏မျက်နှာသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်း
နေပြီ။

သူတို့နောက်မှ လိုက်လာကြသူများကား အတိုင်းတိုင်းရဲ့
ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

စီးမင်ရွန်းနှင့် ချန်ချန်းလင်းတို့သည် အဘိုးကြီးထံ
ယောက်ကို တွေ့သည်နှင့် ခါးညှပ်ပြီး ဝါရပ်ပြုကြတော့သည်။
အဘိုးဝသည် ဘာစကားမျှ မပြောဘဲ လက်ယမ်းပြသည်။
အဘိုးပိန်ကား မော်လင်ကို ကြည့်ပြီး ခပ်မာမာပြော
သည်။

‘ကောင်လေး၊ မင်းက ငါ့အလုပ်ထဲ ဝင်စွက်မလို့လား
မော်လင်က ကြောက်ဟန်မပြချေ၊
‘မဝ်လာ နံနက်ခင်းပါ အဘိုး’ ဟုသာ ပြောသည်။ မျက်
ကား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင်ဖြစ်သည်။ အဘိုးပိန်သည် ထည်ရာမှ
လာသည်။

‘မင်းက ငါ့ကို လာမြှောက်နေတာလား၊ မင်းအကြံက...
‘အဘိုးပိန်ကလဲဗျာ၊ စောစောစီးစီးကြီး ဒေါအပြ
နေလိုက်တာ၊ မဝ်လာနံနက်ခင်းဆိုတာ အေးအေးချမ်းချမ်း မဝ်လာ
ယူရတဲ့အချိန်အခါပါဗျာ ဟဲဟဲ’

အဘိုးပိန်သည် မော်လင်စကားကို သဘောကျသွားထ
ရှိသည်။

‘သူတို့က ဒေါသ မကြီး ကြီးအောင် လုပ်နေတာကိုး
အလကားနေရင်း အမဲသုတ် ဒေါသ ကြီးချင်ပါလေ’
‘တကယ်တော့ အဆောင်မှူးလွင်မှာ အပြစ်မရှိပါ’

‘သြော်... မင်းက ငါ့ကို မတရားသူလို့ ပြောနေတာ

မော်လင်က ခေါင်းကို ခါးလမ်းပစ်လိုက်သည်။

‘ဒီသဘောနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး အဘိုးပိန်ရယ်၊ လွင်
က ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ လက်ရည်တူသူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လွင် မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော်
လည်း ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ တွေ့ရင် ခံရမှာပဲ၊ လက်ရည်မတူလို့ ခံရတာကို အပြစ်
မသင့်ပါဘူး၊ အပြစ်ဆိုပြီး အပြစ်ပေးရင် ကျွန်တော်ကိုလည်း
အပြစ်ပေးရမှာပဲ၊ လွင်ကို အပြစ်ပေးတာဟာ ကျွန်တော့်ကို
အပြစ်ပေးတာနဲ့ အတူတူပဲ’

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် အဘိုးပိန် ပါးစပ်ပိတ်
သွားသည်။ ရုတ်တရက်မို့ မည်သို့ ဖြေရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွား
သည်။

မော်လင်က အခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ဆက်
ပြောသည်။

‘ပြီးတော့လည်း ဒုအချိန်ဟာ အရက်ဦး မနက်ခင်းပါ၊
အချိန်ဟာ မဝ်လာယူရမယ့်အချိန်ပါ၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့်လူကို
မိမိ ပြန်သတ်ရင် တစ်လျှောက်လုံး အမဝ်လာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါ
မိမိမယ်၊ မြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခရီးထွက်ကြမယ့်လူတွေပါ၊
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ခရီးဟာ မဝ်လာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ခရီးဖြစ်ဖို့
လိုပါတယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ ရန်သူကို သတ်မှ မဝ်လာရှိတာပါ၊ အရေး

ကြီးတာက ကျွန်တို့ ချစ်စွာ

အဘိုးမကော အဘိုးပိန်ပါ တဟားဟားဖြစ်သွား
မှုန်နေ သောမျက်နှာများပါ လင်းလာသည်။

‘လူလေးစကား မှန်ပါတယ်၊ ကဲ... လွင် မတ်တတ်
ရပ်လိုက်ပါ’

လွင်ယန်မေးသည် ကျိုးကျိုးနွံနွံ ပြန်ထလာသည့်
သေတွင်းထဲမှ လက်မတင်လေး လွတ်လာသဖြင့် မော်လင့်
ကျေးဇူးတင်မသုံးတော့ပေ။ သူ့အသက်သည် မော်လင့်ပေးသော
အသက်သာ ဖြစ်တော့သည်။

ထိုစဉ် အဘိုးပိန်က မော်လင့်ကို မကျေမနပ်ပြော
သည်။

‘မင်း တော်တော်အပြောတောင်းတဲ့ကောင်၊ ဟေ့ကဲ
လား...’

အဘိုးပိန်သည် စီးမင်ရှန်းကို ကြည့်ပြီး အမိန့်မေးတော့
‘စီးမင်’ တို့ကို ရွှေကနေ လမ်းပြတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်’

စီးမင်ရှန်းသည် ဒါပဲ ပြောပြီး လျှောက်ထွက်သွားသော
ချန်ချွန်းယင်းသည် သူ့နောက်မှ တပ်ပြီး လိုက်သွားသော
အဘိုးဝနှင့် အဘိုးပိန်သည် မော်လင့်ကို အလယ်မှာ

ပြီး လျှောက်ထွက်လာသည်။

စည်းကမ်းထိန်းရှစ်ယောက်သည် သူတို့ကို ခြံ

လိုက်၏။

လွင်ယန်မေးလည်း သူတို့နောက်မှာ ကုန်ကုန်ကလေး
လိုက်နေရတော့သည်။

ကျယ်ဝန်းဖြောင့်ဖြူသော လမ်းမကြီးသည် လူသူ
တင်းရှင်း နေသဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

သို့သော် ထိုလမ်းမကြီး၏ ငြိမ်သက်မှုကြီးသည် တစ်ခဏ
အတွင်း သက်ဝင်လွှပ်ရှားလာသည်။ အကြောင်းကား လမ်းဘေး
သစ်တောဆင့်၌ ရှိနေကြသူများ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ရောက်လာကြသော
ကြောင့်ပင်။

ထိုလူစုသည် ကျိုက်ခွင်၊ စွန်းပုရွှေကန်နှင့် တုံထန်းကျတို့
ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့်အတူ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်စု မိလာ
သည်။

သူတို့သည် လမ်းလယ်ခေါင်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေကြ
လေပြီ။

လမ်းမကြီးပေါ်တွင် သူတို့လူစုမှလွဲ၍ အခြား လူရိပ်
လူရောင် မတွေ့ရပါ။ သို့သော် မကြာသေးမီ အချိန်အတွင်းမှာပင်
ခပ်လှမ်းလှမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှ စီးမင်ရှန်းတို့ကို တွေ့ရ
တော့သည်။

စီးမင်ရှန်းတို့လူစုသည် နှစ်ယောက်သုံးယောက်မှ လေးငါး
မြောက်ယောက်ဖြစ်လာပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် များများ

လာသဖြင့် ကျိုက်နက်ချွင် မျက်လုံးပြန့်သွားတော့သည်။

စွန်းဝုရွှေကလည်း စီးမင်ရှန်းတို့လူစုကို အာရုံစိုက်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

မကြာပါ။ စီးမင်ရှန်းတို့သည် သူတို့လူစုနှင့် ကိုက် ငါးဆယ် လောက်သာ ကွာဝေးတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စီးမင်ရှန်း၏ မေးသံ ပေါ်လာသည်။

‘ကျိုက်နက်ချွင် ရှင် ပြန်ရောက်လာပြီလား’

ကျိုက်နက်ချွင်က...

‘ဟုတ်တယ် မိန်းကလေး၊ ကျုပ်မနေညတပြောခဲ့တာအာ ချင်ချင်းထွက်ခွာသွားမယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့တယ်၊ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်မလာဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟဲဟဲ... ဒုတစ်ခေါက် လာတာက ကျုပ် ချစ်ညီလေးတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် အကြွေ တောင်းဖို့ပါ၊ ဒီအကြွေပြန်ရဖို့ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကို ခြေလှန်ပြီး ရွာလာမယ့်လုပ်’

‘ဪ... ဪ... ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့အဆောင်မှလွှဲလို့ ဘယ်သူ ချိတ်လွှတ်လိုက်တာလဲ’

စီးမင်ရှန်း၏အသံသည် အလွန်အေးစက်နေသည်။ အလွန် တည်ငြိမ်နေသည်။

ကျုပ်...

စွန်းဝုရွှေကလည်း မိုက်မိုက်တန်းတန်း ဖြေသည်။

စီးမင်ရှန်းက ဟတ်ခနဲ ရယ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြော

သည်။

‘ဪ... လက်စသတ်တော့ ရှင် လက်စွမ်းကိုး ကောင်း ပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ၊ ကြောခင် ရှင်လက်တစ်ဘက်ကို ဖြုတ်ပေးပါမယ် ဟင်းဟင်း’

ကြားရသောစကားကြောင့် စွန်းဝုရွှေကမျက်နှာ တွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ တလွပ်လွပ်ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံဝင် ငြိမ်ကျ သွားသည်။

ဤတွင် ကျိုက်နက်ချွင်အသံ ထွက်လာသည်။

‘မိန်းကလေးရဲ့အသံမာနေပုံထောက်တော့ မင် ဆိုတဲ့လူ မှီနေသေးတယ် ထင်တယ်’

စီးမင်ရှန်းသည် အကို တင်းခနဲ ကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဤစကားသည် အလွန်ယဉ်ကျေးစွာ စော်ကားလိုက်သော စကားဝင်။

‘ရှင်က သူတို့ စော့ကြောက်နေတာလား၊ စိတ်ချပါရှင်၊ သူ ခရိုတော့ပါဘူး၊ ရှင်နဲ့တွေ့ပြီးတတည်းက ထွက်ခွာသွားပါပြီ’

‘ဟဲဟဲ... တစ်ယောက်လျော့သွားပေမယ့် နောက်ထပ် ဆယ်ယောက်လောက် တိုးလာတာ အံ့ဩစရာပါပဲ’

‘ရှင်က ကျွန်တို့ကို မင် ကူညီနေတယ် ထင်သလား’

ထင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဟုတ်ကို ပြောနေတာ၊ အဖြစ်မှန် သာ မနေညကတည်းက ထင်ရှားနေတဲ့ဥစ္စာ’

‘ဟင်းဟင်း... ကျွန်မတော့ ရှင်အစား ဟော်ဟော်

၇၄ ▲ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရှက်မိဝါတယ်ရှင်၊ မင်ဟာ ရှင်လက်ဝါးအားလှိုင်းကြောင့် နောက်ဆုတ်သွားတယ် ထင်နေသလား။

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’

ရှင်ဟာ တော်တော်အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်တဲ့လုပ်၊ မသိသေး ဆိုးရွားသူဆိုရင် ဝိုဠ်၊ ဗုဒ္ဓလိန်မယ်၊ သူက ရှင် ဆိတ္တာမကျအောင် ထိန်းသိမ်းသွားတာရှင်၊ သူ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း ဆုတ်သွားတာဟာ ရှင်အတွက်ပဲ၊ ဒါကို ကျေးဇူးမတင်ဘဲ ရန်သူလို သဘောထား နေတာဟာ တော်တော်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်’

‘ခင်ဗျား ပေါက်ကရဲတွေ လာပြောမနေနဲ့’

ကျွန်းကျွန်းငါးအသိသည် မာကျောခက်ထန်လာသည်။

စီးမင်ရုန်းကား သူ့စကားကို ဝရံမစိုက်ချေ။

‘အရှက်ပြေ ဟိန်းဟောက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ရှင်လက်ဝါးအား လှိုင်း အတိုင်းအတာကို ရှင် အသိဆုံးပါရှင်’

ကျွန်းကျွန်းသည် မာနကို ထိလာသောကြောင့် အသား ဆက်ဆက်တုန်သည်အထိ ဒေါသဖြစ်လာသည်။

‘ဒီမယ် စီးမင်... သူက ဘယ်ကောင်မို့လဲ၊ ကျွန်း ကကယ်အနိုင်ယူနိုင်မှာမို့လား’

ရှင်ဟာ ရေတွင်းထွက်ကလေးထဲမှာ မင်းမူနေတဲ့ စား သရဖူရာကို မမြင်ဘူးတဲ့ ဖားဟာ ရေတွင်းကို သရဖူရာ ထပ်စမြဲပဲ’

‘ခင်... ခင်ဗျား ဘာစော်ကားတာလဲ’

‘မိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ၊ ကျွန်းကျွန်းချွင် သတ္တိမရှိတဲ့လူဟာ သိပ် စိတ်လွှဲရှားတတ်တယ်ရှင်၊ ဟင်းဟင်း..’

‘ခင်ဗျား တယ်ပြီး စော်ကားနေပါလား’

‘အမှန်ကို ပြောနေတာပါရှင်၊ မခံချင် ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ရှင် ကျွန်မကို လာမရှာလည်း ကျွန်မက ရှင်တို့ မြေအဆုံး စိုးအဆုံး လိုက်ရှာမှာပဲ၊ ရှင်ဟာ အင်မတန်ဉာဏ်များတဲ့လုပ်၊ က... ပြောစမ်းပါ၊ ဗျပ်စောင်းမားရှည်စာဝေသမား ဝန်ရင်မော်တို့ ဘယ်မှ ဝှက်ထားသလဲ’

ကျွန်းကျွန်းသည် ဂရုမစိုက်တန်နှင့် တဖန်ရယ်သည်။

‘ခင်ဗျား တော်တော်မာယာများတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ကျုပ်

မိတ်ဆွေ ညီလေးဟာ ခင်ဗျားတို့လက်ချက်နဲ့...

စီးမင်ရုန်းက အတင်းဖြတ်ပြောလာသည်။

‘တော်ပါ ကျွန်းကျွန်း၊ ရှင် သူများကိုသာ ထိမိထိုရချင် ရမယ်၊ ကျွန်မတို့တို့တော့ လိမ်လို့ မရဘူး၊ မီးသင့်ထေဆုံးသွားတဲ့ မိန်းမဟာ မေမုန့်ချွေးအစစ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေမယ့် ဝန်ရင်မော်က တော့ ဘယ်တော့မှ အစစ် မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဝန်ရင်မော်အတုတွေ သယ်နှစ်ယောက်တောင် ဖန်တီးထားသလဲရှင်’

ကျွန်းကျွန်းသည် ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ ဖြစ်လာသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ’

‘ရှင် မသိဟန်ဆောင်နေသေးရင် ရှင်းအောင် ရှင်းပြပါ ယေ၊ ကဲ... သေသေချာချာ နားထောင်ပါ’

စီးမင်ရှန်းသည် အဘိုးဝကြီး ပြောခဲ့သည့် စကားအတိုင်း အစအဆုံး ပြန်ဖြောင့်ပြသည်။

ကျွန်းတုံးချင်သည် စီးမင်ရှန်း ပြောနေစဉ်အတွင်း မျက်နှာဟာ အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေသည်။

စီးမင်ရှန်း စကားအဆုံးသတ်သွားသောအခါ ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်တော့သည်။

‘ခင်ဗျားလည်း တော်တော်စုံပြောတောင်းတာကိုး၊ ခင်ဗျား ဖုံပြင်ကို ကျုပ် ယုံမယ် ထင်နေသလား’

‘ဒါကတော့ ရှင်စိတ်နဲ့ ရှင်ကိုယ်ပဲ၊ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေပေါ့၊ ကျွန်မ နောက်ဆုံး ပြောချင်တာကတော့ ဒီနေ့ မိုးမချုပ်ခင် ဝန်ရင်မော်ကို ထုတ်ပေးပါ၊ ဒီလိုမှ မတုတ်ရင် ရှင်တို့အားလုံး ဒီမြို့က ခြေတစ်လှမ်းမှ မလှမ်းရဘူး မှတ်ပါ’

‘ဟားဟား... ခင်ဗျားစကားက နွေခေါင်ခေါင် မိုးခြိမ်းလိုက်တာပဲ၊ ကျုပ် အကြွေးကိုတောင် မဆပ်ရသေးဘူး၊ ကျုပ်ကို ပြန်ပြီး စွပ်စွဲနေသေးတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း တစ်ခွန်းပဲ ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အမှားကို ငရဲပြည်ရောက်မှပဲ တောင်းပန်ပေတော့’

စီးမင်ရှန်းက တခပ်ခပ် ရယ်သည်။

‘ရှင်တော်တော် ဟန်ဆောင်ကောင်းသားပဲ’

‘တော်ပါ၊ ခင်ဗျားဟာ အမှန်နဲ့အမှားကို ခွဲခြားမသိသူပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ မတရား စွပ်စွဲနေတာ’

‘ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲညာ’ အဆင်ပြေသုတိုင်း ဒီစကားမျိုး

ပြောတတ်ပါတယ်ရှင်’

‘ဟားဟား... ဒီမှာ ကျုပ်ဟာ သတ္တမသူရဲကောင်း ကျွန်းတုံးချင်ပါလျှ၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲမညာကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ လူ့အ မဟုတ်ပါဘူး’

ထိုစဉ် အဘိုးမိန်က ကြားဖြတ် ဝင်ပြောကြားလေတော့သည်။

‘စီးမင်၊ ဘာဖြစ်လို့ စကားကြောရှည်နေတာလဲ၊ အချိန်ဟာ တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ ထိုတိုပဲပြော၊ ဝန်ရင်မော်ကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲဆိုတာသာ ရအောင်မေး၊ အကြွေးရှင်းတမ်း ရေးသလို ပြောမနေနဲ့’

အဘိုးမိန် အသံမာသည်။ စိတ်တိုတန်ရှိသည်။

စီးမင်ရှန်းသည် ခုမှ ကိုယ့်အမှားကိုယ် သတိပြုမိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုတိုသာ မေးတော့သည်။

‘က... ဝန်ရင်မော်၊ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲ ပြောပါ’

ကျွန်းတုံးချင်က မဖြေ၊ တည်တည်ကြီးသာ လုပ်နေသည်။

‘ကျွန်းတုံးချင် မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ မဖြေရင် သည်းမခံဘူးနော်’

‘ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းသွားတဲ့လူဟာ ဝန်ရင်မော် အတုဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို သေသေချာချာ ရှင်းပြီးသိသိ’

‘ဝန်ရင်မော် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့လူဟာ အသုံးကြီး၊ ဟုတ်

လား

ကြီးဝံ့

'တုတ်တယ်၊ ဗွန်စောင်းစားရှည်ကျောင်းသားဆိုတဲ့ အဘိုး

'ဒါဖြင့် အိလူနာမည် ဘယ်သူလဲ'

'ဒါကတော့ ရွှင်ကိုယ်ရှင် မေးကြည့်ပေါ့'

'ကျုပ်သိနေမှ ခင်ဗျားကို မေးပါမလားဗျာ'

'ဟင်းဟင်း... ကိုယ်ရေးတဲ့ဇာတ်ကောင် ကိုယ်မသိဘူး

ဆိုတော့ ကျွန်မလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲရှင်'

ကျွန်းချင်သည် တကယ်မသိတန်နှင့် မျက်မှောင်ကြီး

ကြုတ်နေပြန်တော့သည်။

အတန်ကြာမှ...

'ဒီမယ် စီးမင်း၊ ကျုပ်ညီလေး ဝန်ရင်မော် လူပြည်မှာ

ရှိနေသေးသလား၊ မရှိတော့ဘူးလားဆိုတာမှာ သိပ်အရေးကြီး

နေပါတယ်၊ အဲဒါ အဲဒီအဘိုးကြီးနဲ့ ပတ်သက်နေပြီ'

'ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းနဲ့တော့ လုံးဝ ပတ်သက်မှု

မရှိဘူး'

'ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းက ဝန်ရင်မော်ကို ရွာနေကြတာပဲဗျာ'

ကျွန်းချင်က ပရိယာယ်ကြွယ်ကြွယ် ပြောသည်။

စီးမင်းရှမ်းက ပြတ်ပြတ်ပြန်ပြောသည်။

'တုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ကိစ္စက ရွှင်ကို

တွေ့ပြီး မေးဖို့ပါ'

ကျွန်းချင်၏မျက်နှာသည် ညှိုးနေရာမှ လန်းဆန်း
တက်ကြွလာပြန်သည်။

'ဟင်း... ကျုပ်သိချင်တာကို ခင်ဗျား မပြောချင်လည်း
ရပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း သူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ပြောပြမှာ
မဟုတ်ပါဘူး'

'ဟင်းဟင်း... ကျွန်မတို့က ရွှင်ကို မပြောပြောအောင်
လုပ်နိုင်ပါတယ်ရှင်'

ကျွန်းချင်က ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး အဘိုးမိန်တို့လူစုကို
လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'ခင်ဗျားက ဒီလူတွေအားကိုးနဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်လား
တားဟား'

'ဒါက ရှင်အထင်ပါ၊ ကျွန်မသဘောက လူတွေအများကြီး
ခွဲနေတယ်လို့ပဲ သဘောရတယ်'

'ဟဲ့ဟဲ့... အတော်တော်အပြောကြီးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ကျုပ်
တည်း ကျုပ်အိမ်ကို မီးရှို့သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်နေတာ၊
ဒီတော့ လူစုထုန်း လက်ရည်မီးကြည့်ကြတာပေါ့'

'ကျွန်မမှာလည်း ဒီအထိုင်း ဆန္ဒရှိနေပါတယ်'

စီးမင်းရှမ်းက အေးစက်စက် ရယ်လာသည်။

ကျွန်းချင်သည် ဟန်လုပ်ပြီး ပြောနေသော်လည်း စီးမင်း
ရှမ်းတို့ လူစုကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်နေသည်။

ထို့နောက်...

‘ဒါ... ဒါနဲ့ ဟိုအဖိုးကြီးနာမည်က လိန်ကူးချို မဟုတ်လား စီးမင်’

စီးမင်ရှုန်းသည် မျက်ခုံးနှစ်ဘက် မြင့်တက်သွားအောင် အံ့သြသွားသည်။

ထို့နောက်...

‘ရှင်ပြောတာ မျက်နှာတစ်ထောင် တစ်ကိုယ်တော် ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးလား’

✓ ‘ဟုတ်ကယ်လေ၊ သူ မဟုတ်ဘူးလား’

စီးမင်ရှုန်းသည် ခေါင်းတိုသာ လမ်းခါလိုက်မိသည်။

‘အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ အဲဒီအဘိုးကြီးက ရှင်ထိုလူလို့သာ ပြောသွားသတဲ့’

ကျွန်းတုံးချွင် မျက်နှာပျက်သွားပြန်တော့သည်။

‘မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်မှာ သတ်ကြီး ရွတ်အိုတပ်ညှို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး’

‘ဒါတော့ ရှင်ကိစ္စ ရှင်အသိဆုံးပေါ့ရှင်’

အဘိုးပိန်သည် စီးမင်ရှုန်းကို ကြည့်ရင်း ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် မျက်နှာကြော တင်းလာတော့သည်။

‘စီးမင်ရှုန်း... ဘာဖြစ်လို့က စကားကြော ရှည်နေတာလဲ၊ လိုအပ်တာကို မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ၊ ငါပြောတာ နှစ်ခါရှိပြီနော်’

အဘိုးပိန်၏ အသံသည် မိုးခြိမ်းသံလို မြည်ဟိန်းသွားတော့သည်။

စီးမင်ရှုန်းလည်း တုန်လှုပ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်...

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါအဘိုး’

ဟုဆိုပြီး ကျွန်းတုံးချွင်ကို ဆက်မေးတော့သည်။

‘ကဲ... ပြောပါ ကျွန်းတုံးချွင်၊ ဝန်ရင်မော် ဘယ်မှာလဲ’

ကျွန်းတုံးချွင်က မဖြေ၊ သူ မေးလိုရာသာ မေးသည်။

‘ကျုပ်မေးတာ အလျင်မြေပါ၊ ကျုပ်အိမ်တော်ကို စီးနှို့တာ ဆယ်သုလ်’

‘ရှင်ကို ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှစ်ယောက် ဆိုတာ’

‘မျက်နှာဖုံးစွပ်နှစ်ယောက် ဟုတ်လား’

‘ဒီမယ်... ပျန်မတို့ဂိုဏ်းဟာ မှန်ရာထိုပြောတဲ့ဂိုဏ်း၊ စေလည်ချောင်ဝတ် လုပ်တတ်တဲ့ဂိုဏ်း မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဟုတ်ရင် ဆုတ်တယ်၊ မဟုတ်ရင် မဟုတ်ဘူးပဲ’

‘ကျုပ်အိမ်တော်ထဲ မီးနှို့တာ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှစ်ယောက် ဆယ်သုလ် ဟုတ်လို့လား’

‘အို... ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ ခါကယ်ဆိုနေမှ’

‘အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း မယုံချင်ပေမယ့် ခေတ္တခဏ ယုံလိုက်ပါမယ်၊ ဒီတော့ ဝန်ရင်မော် ဘယ်မှာလဲ ဆိုတာကို သိချင်ရင် ဝန်ရင်မော် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ အဘိုးကြီးကိုပဲ မေးကြည့်ပါ စွန်းပုရွှေက၊ တုံ့ထန်းကျ သွားမယ်’

ကျိုက်တုံးချင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ကျိုက်တုံးချင်၏ အပြုအမူကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

ဟုံထန်းကျတော့ စွန်းပုရွှောက်ပါ ကျိုက်တုံးချင်နောက်ပြေးလိုက်သွားကြပေပြီ။

သို့သော် စွန်းပုရွှောက် နောက်ကျသွားသည်။

တုံ့ဆန်းကျ မြန်သလောက် စွန်းပုရွှောက် နှေးသည်။

‘ကျိုက်တုံးချင်’

အဘိုးပိန်၏ အော်သံ ဟိန်းသွားသည်။

ကျိုက်တုံးချင်ကား အဝေးသို့ ရောက်နေပေပြီ။

စီးမင်ချွန်း တရကြမ်း ပြေးလိုက်သည်။

သို့သော် အဘိုးပိန်က ဆူထက်မြန်သည်။

သူ့ကိုကျော်ပြီး စွန်းပုရွှောက် ရွှေ့သို့ပင် ရောက်သွားပြီ။

ထိုစဉ် စွန်းပုရွှောက်က အသင့်ထိုင်ထားသောပစ္စည်း

တစ်ခုနှင့် လှမ်းပစ်တော့သည်။

ထွင်လာသောအရာက မည်းမည်းလုံးလုံးကြီးဖြစ်သည်။

အဘိုးပိန်ကလည်း လျင်မြန်သည်။

ထိုအရာကို အထိုလက်ဖိုးစနှင့် ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ပုန်း’

ကြောက်စရာကောင်းသော ပေါက်ကွဲသံကြီး မြည်သည်။

မီးခိုးများ လုံးတက်လာပြီး မည်းမှောင်သွားသည်။

အဘိုးပိန်သည် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်း မရှိသော်လည်း

လွန်လန့်သွားသည်။

ထန်းပုန်းဝိုင်းသားအားလုံး လန့်အော်လိုက်ကြသည်။

အားလုံး ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေကြလေပြီ။

အဘိုးပိန်သည် ခြေစုံရစ်နေသော်လည်း လက်ကို ဝှေ့ယမ်း

ဆဲခိုသည်။

မီးခိုးများနှင့် ပြာများသည် ဟိုသည် လွင့်မျောနေသည်။

စွန်းပုရွှောက် ရပ်ခဲ့သောနေရာတွင် ကျင်းကြီးအစ်ကျင်း

မီးနေပြီ။

စွန်းပုရွှောက်ကိုတား မတွေ့ရတော့။

မီးခိုးများကို အတာအတွယ်လှပြီး ထွက်ပြေးသွားလေပြီ။

ဘာ။

အဘိုးပိန်သည် မီးခိုးများ၊ မီးပွားများ၊ ပြာများ စသည်

တို့ ငေးကြည့်နေရင်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။

မျက်လုံးထဲမှ ဒေါသရောင်မှ တပြောင်ပြောင်တောက်

လေသည်။

သိပ်မကြာပါ။

မီးခိုးမီးလျှံများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုစဉ် အဘိုးဝကြီးသည် အဘိုးဝိန်နား ရောက်လာသည်။
'ဒါ... ဒါဟာ... ငါ... ငါ့ညီ'

အဘိုးဝလည်း ထစ်ထစ်ငေါငေါဖြစ်နေသည်။ အဘိုးဝနားမသိ။ အဘိုးဝိန်က ခေါင်းကို တွင်းတွင်းခါရမ်းလိုက်သည်။
စီးမင်ရှန်းသည် အဘိုးဝိန်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်နေသည်။

'အ... အဘိုးဝိန်... ဒီ... ဒီလူဟာ...'

စီးမင်ရှန်းလည်း စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော လက်နက်ဝုန်းကြောင့် တုန်ထနေဆဲ ရှိသည်။

မော်လင်လည်း မျှတ်လုံးပြန်နေသည်။

ဤလက်နက်သည် မည်သည့် လက်နက်ဝေနည်း။

အဘိုးဝကိုမေးကြည့်ရန် ဟန်မြင်လိုက်စဉ်မှာပင် အဘိုးဝိန်က ပြောကြားလာတော့သည်။

'ကဲ... ကျုပ် အမိန့်ပေးတယ်။ ဂိုဏ်းသားအားလုံး အိမ်ချောင်ကို အမြန်ပြန်ကြ'

မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောင်းလဲသွားသော အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ အဘိုးဝိန်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် အဘိုးဝနှင့် အဘိုးဝနားခနဲ ခုန်ပျံပြီး ထွက်ပြေးတော့သည်။

အကျီဝါဝတ် စည်းကမ်းထိန်းရှစ်ယောက်လည်း အစကားမျှ မပြောဘဲ ဝုန်းခနဲ ပြေးထုတ်သွားကြသည်။

မော်လင်နှင့် စီးမင်ရှန်းသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခိပွယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် အဘိုးဝိန်ပြေးရာသို့ တရကြမ်းပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

ထန်းရှန်းဂိုဏ်းဝင်အားလုံး၏ အပြန်ခရီးပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဤခရီးသည် သိုင်းလောကကို သွေးပင်လယ်ဝေစေမည် ခန့်လော။

ပစောဥပဏ္ဍာတစ်ခုကို အမှန်ဖြေနိုင်မည့် ခရီးလော။
လခုခက၌ အဖြေမှန်ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်ကြသေးပေ။

အခန်း (၄)

မျက်နှာတစ်ထောင် ရှာပုံ

ကျယ်ပြောပြန့်ပြူးသော လယ်တွင်းထဲတွင် ဖြစ်သည်
ကျိုက်ကူးချင်သည် လယ်တွင်းထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်
ရင်းက အဝေးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

တုံတုန်းကျသည် သူ့အနီးတွင် ရပ်နေပြီး လည်တဆင့်
လုပ်နေသည်။

သိပ်မကြာပါ။ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် အ
အပြောက်ကလေးလို ဖေါ်လာသည်။

ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာသည်။

ထိုသဏ္ဌာန်သည် တရိပ်ရိပ်ကြီးလာနေရာမှ အနီး

ရောက်လာသည်။

စွန်းပုရွှောက်မင် ဖြစ်တော့သည်။

စွန်းပုရွှောက် မြေပေါ် ခြေစုံရပ်လိုက်သည်နှင့် ကျိုက်ကူး
ချင်က မေးတော့သည်။

‘ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ စွန်းပုရွှောက်’

‘ကျွန်တော်မီးခိုးပုံးနဲ့ ဝစ်ခွဲတယ် သခင်ကြီး ။ ဘယ်သူတွေ
ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်တော့ မသိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်နောက်တော့
ဘယ်သူမှ လိုက်မလာကြဘူး’

‘ကောင်းတယ်’

ကျိုက်ကူးချင်သည် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ငြိမ်သွားသည်။

စွန်းပုရွှောက်သည် တစ်စုံတရာကို သတိရလာသဖြင့်...

‘ဒါနဲ့ သခင်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ
ထွက်ခွာခဲ့တာလဲ’

ကျိုက်ကူးချင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အလေးအနက်
ပြောလာသည်။

‘ပြဿနာက ကြောက်စရာကောင်းအောင် ရှုပ်ထွေးနေ
တယ် စွန်းပုရွှောက်၊ ခင်ဗျား သူတို့ပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်
လား၊ ဒီသခင်လေးဆိုတာကို သူတို့ စမ်းသွားတာလည်း သခင်လေး
အစစ် မဟုတ်ဘူးတဲ့’

‘သခင်ကြီးကျို့က တကယ်လို့ ထင်နေပါသလား’

စွန်းပုရွှောက်က မလှုပ်ကြည်စာန်နှင့် ပြောသည်။

ကျီကုံးခွင်က တည်တည်ကြည်ကြည်ဆိုသည်။

‘အစကတော့ သူတို့ ညနေတာလို့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ တကယ်အဖြစ်အပျက်လို့ ထင်လာတယ်’

စွန်းပုရွှောက်လည်း စောဒက မတတ်တော့ပေ။

‘ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ မထင်တတ်တော့ဘူး’

‘သူတို့ အမှုန်ပြောတာ သေချာတယ် စွန်းပုရွှောက်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဒုတိယသမင်လေး ဝန်ရင်မော်ဟာ သိုင်းဝညာ အင်မတန် ထက်မြက်သူ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သင်လိုလူမျိုးဟာ ဘယ်လိုမှ ခိုးလောင်ဆရာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါဟာ တွေးသင်တဲ့ အချက်ပဲ၊ ထန်ရှန်းဂိုဏ်းကပါ ဒီလို ပြောလာမြင်လာတယ်ဆိုတော့ မျက်နှာတစ်ထောင် တစ်ကိုယ်တော် လိမ်ကူးချီဆိုတဲ့ အဘိုးပြီ အပေါ် သံသယ ဖြစ်လာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ ဝန်ရင်မော်ဟာ သိပ်ခင်မင်ကြတဲ့လူတွေပဲ၊ သူက ဝန်ရင်မော်ကို ခေါ်ထားပြီး သူတို့ယ်တိုင် ဝန်ရင်မော်ဟန်ဆောင်နေတာများလား’

စွန်းပုရွှောက်က မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကို ပင့်တင်ပြီး..

‘သူ့မှာ ဒီလိုလုပ်စရာအကြောင်း ရှိလို့လား’

‘ရှိမယ်ထင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့တော့ ကျုပ် ယူဆတယ်၊ သူ့နဲ့ ဝန်ရင်မော်ဟာ အင်မတန် ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့လူတွေ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို မလုံခြုံဘူးလို့ ယူဆတဲ့ ဝင်စွက်ဖတ်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ တွေးကြည့်မိတာတော့

ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ယူဆတယ်’

‘အင်း... စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာပဲ’

‘ဒါ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အချက်ပေါ့၊ စွန်းပုရွှောက်ရယ်၊ နောက် တစ်ချက်က ဝန်ရင်မော်ဟာ ဦးနှောက်ချို့ယွင်းနေသူဆိုတော့ ထင်ရာသွားပြီး တွေ့ကရာပြောနေရင် သူ့အသက် မလုံခြုံဘူး ဆိုတာ တွက်မိမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဝန်ရင်မော်ကိုခေါ်ပြီး လုံခြုံရာမှာ ထားလိမ့်မယ်၊ သူတို့ယ်တိုင်ကတော့ ဝန်ရင်မော်ဟန်ဆောင်ပြီး ထိုင်ကြသူကို စုံစမ်းမယ်၊ ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

စွန်းပုရွှောက် ခေါင်းတည်တည်စွာ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဖြစ်နိုင်တယ် သခင်ကြီး၊ သခင်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ ထက် အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ၊ သခင်ကြီး အမြင်မှန် နေမှာပါ’

‘သူတို့လည်း မျက်နှာတစ်ထောင်တစ်ကိုယ်တော်ကို ဆိုက်ရှာကြမှာပဲ’

သေချာမိတယ် သခင်ကြီး၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒုတိယ သခင် ဆေး ဝန်ရင်မော် မသေသေးဘူးလို့ ဆိုရမယ်ထင်တယ်’

‘ဒီအမြင် မမှားနိုင်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်မှာ ရှိနေမယ်လို့ သခင်ကြီး ထင်ပါသလဲ’

‘သေချာတဲ့နေရာကိုတော့ တစ်ကိုယ်တော် လိမ်ကူးချီသွား ခြင်းနိုင်မယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ထန်ရှန်းဂိုဏ်းသားတွေကို သူနဲ့ တွေ့နိုင်ပေးလို့

မြန်မာ့ သခင်ကြီး

‘တာမြစ်လိုလဲ’

‘သုတို့က လတ်ဦးမူလူပြီး သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို’

‘မိသွားမှာမိုးလို့ပါ’

‘ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ကြိုတင် စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ၊ ကျုပ် ဒီလောက် မမိုက်မဲသေးပါဘူး၊ လိန်ကူးချီသာ သုတို့ကို ပြောမပြခဲ့ရင် ကျုပ်က အတွက် အချိန်ပိုရလိမ့်မယ်၊ လိုအပ်ရင် လိန်ကူးချီဆီက အပြန်လုရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ထန်ရှန်းဂိုဏ်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို စိတ်ချည်ရှည်နဲ့ စောင့်ကြည့်ရမယ်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သခင်လေး ဝန်ရင်မော် ရှိနေတဲ့နေရာကို ကျုပ်တို့ သိလာမှာ သေချာတယ်’

‘သခင်ကြီးရဲ့ အခြေအမြင်ကို လေးစားပါတယ်ဗျာ’

ကျိုက်ကူးချင်သည် စကားပြောရပ်ပြီး အဝေးကို ငေးကြည့်နေတော့သည်။

စွန်းပုရွှောက်ကား တိုသည်လှည့်ပတ်လျှောက်ပြီး စဉ်းစားခန်းထုတ်သည်။ ထို့နောက် ကျိုက်ကူးချင်တို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလာပြန်သည်။

‘အင်း... အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ လောလောဆယ် ဖြစ်ရပ်တွေဟာ သခင်ကြီးရဲ့ နည်းဗျူဟာတွေပဲလို့ ထင်တာ’

‘ဟားဟား... စွန်းပုရွှောက်၊ စွန်းပုရွှောက် ခင်ဗျာ တော်တော်ခက်ခဲသေးတာပဲဗျာ... ဟားဟား’

ကျိုက်ကူးချင်က ပဟေဠိဆန်သောစကားကို ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်တော့သည်။ စွန်းပုရွှောက်ကား မည်ဆိုမျှ စောဒက မတက်တော့။ သို့သော်...

‘အင်း... ဒီလူတွေဟာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို အကြောင်းများ ဖမ်းသွားကြတာပဲဗျာ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားတတ်ဘူး’

ကျိုက်က သက်ပြင်းချသည်။

‘အင်း... ကျုပ်လည်း ဒါကိုပဲ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားနေတာ၊ ခုထိ မသေချာ မရေရာသေးဘူး၊ ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရတဲ့ကိစ္စ’

‘အင်း... ဝန်ရင်မော် ဆူပြည်မှာ တကယ်ရှိနေသေးရင် ဝင်းသာစရာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ချစ်ဇနီးလေးကတော့’

စွန်းပုရွှောက်သည် စကားတို ဆုံးအောင် မပြောတော့ချေ၊ သူ့စကားကြောင့် ကျိုက်ကူးချင်ပင် မျက်စိမျက်နှာပျက်လာသည်။

‘ပြောနဲ့တော့ စွန်းပုရွှောက် မပြောနဲ့တော့’

‘သည်းခံဝါသခင်ကြီး၊ ကျွန်တော်နောက် ဘယ်တွေ့မှ မပြောတော့ပါဘူး၊ လောလောဆယ် အာဆောင်ရွက်ရမယ် ဆိုတာသာ ညွှန်ကြားပါ’

ကျိုက်ကူးချင်သည် စိတ်ဆွပ်ရှားသွားရာမှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြန်ဖြစ်လာသည်။

'လောလောဆယ် ဆောင်ရွက်ရမှာက ဒုတိယသင်လေး
ဝန်ရင်မော်ကို မရအရ ရှာရမယ်၊ ထန်းရွက်ဂိုဏ်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို
စေ့စေ့စပ်စပ် စောင့်ကြပ်ရမယ်၊ လိန်တူးချိန် တွေအောင် ကြိုးစား
ရမယ်၊ အခြေအနေအားလုံးကို အမှန်အတိုင်းသိအောင် လုပ်ပါ'

'တောင်းဝါပြီ သခင်ကြီး၊ အစစ အောင်မြင်အောင်
ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါမယ်'

'ဟဲ... သွားကြမယ်'

တဖို့တုံးချင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဂုန်းခနဲ ခုန်လိုက်
တော့သည်။

အခန်း (၄၀)

ဇူယန်လော်ပေါ်မှာ

'ဇူယခင်က ထုံထိန်တူ၊ ယခင်နှင့်ယခု လုံးလုံးမတူ၊
ပိုင်နက်နယ်မြေ ဆက်စပ်ထား၊ ဝူချူနိုင်ငံ နယ်စပ်ကြား၊
ဇူယန်လော်ကို ဆောတ်တည်ထား၊
အပြူးအတော် နေ့ညမခွဲ၊ အမြဲမပြတ် လည်ပတ်မြို့၊
ပျော်ကြရွှင်ကြလှမစ၊ လောကအောင်ပွဲ တို့အောင်ပွဲ'

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဘွယ်ကောင်းသော စေးဆံသာဝင်
ဖြစ်ပါသည်။

ဤအသံသည် ဇူယန်လော်ဝေဟာထဲမှ ပျံ့လွင့်နေသော

တေးသံသာပင်ဖြစ်ပါ၏။

ချူးယန်လော်ဝေဟာကြီးသည် ခန့်ညားတည်ငြိမ်းရှိသကဲ့သို့ သဘာဝအလှအပများ ဝိုင်းရံနေသဖြင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့တွယ်လည်း တောင်းလှပေသည်။ ဂေဟာကြီး၏ နောက်ကျောဘက်ဒေသသည် ထုံထိန်ရေကန်ကြီးဒေသဖြစ်ပြီး ယန်စီကျွန်းဖြစ်ဒေသလည်း ရှိနေပါ၏။

ထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောင်တန်းကြီးများ ဝိုင်းပတ်ကာဆီးနေသကဲ့သို့ တလိပ်လိပ်တက်နေသော ရေလှိုင်းဖွေးဖွေးများကိုလည်း ရှုမောမဆုံးအောင် တွေ့နေရပါ၏။

ထုံထိန်ရေကန်ကြီးဒေသသည် မိုင်လေးရာခန့် ကျယ်ဝန်းရှည်လျားသဖြင့် လွမ်းမောကြည်နူးတွယ်ကောင်းသော သဘာဝအလှများ ပြည့်နေ၏။

အချိန်သည် ထိုဒေသမှ တောင်စွယ်ကြီးပေါ်တွင် နေဝန်းနီကြီး မေးတင်နေသည့်အချိန်ဖြစ်သဖြင့် လောကသည် ပန်းရောင်သန်းပြီး တိမ်ဖုန်းချိုကားချပ်ကြီးများ ချိတ်ဆွဲထားသည့်ပမာ လှပလွန်းနေ၏။

ငှက်ကျေးသာရတာတို့ အိပ်ထန်းတက်ရန် အစုလိုက်ဖျံသန်းနေကြသည်မှာလည်း ကြည့်မျှော်၍မဆုံးတော့။

ပန်းနုရောင်သွေးများ ဆွတ်ဖျန်းထားသည့် ရေလှိုင်းများသည် ဘယ်ပန်းချီရေမမီသည့် ပန်းချီကားချပ်ကြီးပင်တည်း။

ချူးယန်လော်ဝေဟာကြီးပေါ်ရှိ အနီရောင် လက်ရန်းကို

ဆုပ်ကိုင်ပြီး သဘာဝအလှအပများကို ငေးမောနေသူတစ်ဦးသည် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပြုမတ်ပြုရော်ဖြစ်နေ၏။

သဘာဝအလှနှင့် ဆန့်ကျင်နေသော လူတစ်ယောက်ဟု ဆိုသော် ရနိုင်တောင်းပေ၏။

ထိုလူသည် အင်္ကျီနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး နာလန်ထစာတာရှည်ရောဂါသည်နှင့် တူလှပေ၏။

သူ၏အေးစက်စက်နိုင်နေပုံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသေကောင်ကြီး ငေးကြည့်နေသည်နှင့် တူလှပေ၏။

ဤပုံကိုကြည့်ရုံနှင့် ဤလူသည် ဓမ္မေကတည်းက အေးတိအေးစက်နိုင်နေသူတစ်ဦးနှင့် တူလှပေ၏။

သို့သော် လူမမာရုပ်ပေါက်နေသော အေးတိအေးစက်နိုင်နေသော အစုအရာများသည် ထိုလူ၏ မူလခန့်ညား မြင်မြတ်မှုအရည်အသွေးကိုကား ဖုံးအုပ်နိုင်စွမ်း မရှိပေ။

ထိုလူသည် ဂေဟာခန်းမအတွင်းမှ ပျံ့လွင့်လာသော နေ့ခေတ် စာဆိုတော်ကြီးတူဖူ၏ ရသမြောက် စေးကဗျာကို အာရုံစိုက်စားစွာ နားထောင်ခံစားရင်း ယစ်မူးနေသလား မပြောတတ်ပေ။

သူ၏မျက်လုံးအစုံကား ရှေ့တွင်မြင်ရသော ရေလှိုင်း ပြင်ကျယ်ကြီးထဲ၌ ကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေကြသော လှေကြီးသုဝယ် များကို ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ငေးကြည့်နေဆဲတည်း။

၉၆

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အခန်း (၄)

အကျိမိမိနှစ်ယောက်

ထိုလူ ထိုသို့ ငေးမောနေသည်မှာ မည်မျှကြာပြီမည်သူမျှ တပ်အပ်သေချာ ပြောနိုင်ကြမည် မထင်ပါ။

ထူးခြားသည်ကား သူ၏ မှန်မှိုင်းရီဝေနေသော မျက်မှန်အစုံသည် ထူးခြားစွာ တောက်ပလာနေပါ၏။

သို့သော် သူသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ရပ်နေဆဲတည်း။

မရွေးမနှောင်းမှာပင် ခြေသံသံသံကို ကြားလာရပြီး ရွှေမင်းသင်းထုံသော ကိုယ်သင်းနဲ့များ ပျံလွင့်လာလေတော့သည်။

သိပ်မကြာပါ။

သင်းရနံ့ပိုင်ခွင် အကျိမိမိဝတ် မိန်းမပျိုလေး တွာခနဲ ခေါ်လာလေတော့သည်။

မိန်းမပျိုသည် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေး အစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူမသည် လက်ရန်းနီနီတွင် မှီရပ်နေသောအကျိမိမိကို ဆွယ်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာသွားသလိုလို၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် ရပ်တန့်နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်ပြီး အစ်နေရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းထွက်သွားတော့သည်။

မိုင်လေးရာလောက် ကျယ်ဝန်းရှည်လျားသည့် ရေပြင်ကြီးထဲမှ လှပဆော့လှိုင်းလုံးကလေးများနှင့် လေကြီးလှေငယ်တို့သည် ဆည်းဆာနေခြည်အောက်၌ ချမောဘွယ် လှပနေဆဲ ဝါတည်း။

သို့သော် မိန်းမပျိုသည် ဤအလှအဝများကို အာရုံခံစားနိုင်ခြင်း ရှိဟန်မတွေ့ပေ။

သူမ၏ ခြေသံပျောက်သွားပြီးနောက် မကြာမြင့်သော အချိန်မှာပင် ခပ်ပြင်းပြင်း နင်းလာသောခြေသံကို ကြားရပြန်၏။

ဤခြေသံနှင့် မိန်းမပျို၏ အဓမ္မအရာကို ဆက်စပ်ကြည့်ပါက ပြေးသူနှင့်လိုက်သူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်နေပါ၏။

ကြားနေရသောအသံသည် အလွန်တေးနေရာမှ တားတစ

နီးလာ၏။

ထို့နောက် ချွန်လောက်စေဟာကြီး အောက်သို့အရောက်တွင် ဖျောက်ကွယ်သွားပြန်၏။

ခြေဖော့လိုက်သည်လော၊ ရပ်တန့်လိုက်သည်လော၊ မဆိုတတ်နိုင်ပေ။

ထိုအချိန်၌...

အကျီနီမိန်းမပျို၏ အမူအရာသည် အလွန်ကြောက်လန့်စိုးရွံ့သည့်အသွင်သို့ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သိပ်မကြာပါ။

ထူးခြားသောစကားသံများကို ကြားလာရတော့သည်။
'တော်တော် အလည်ကျတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ မျက်စိရွှေတင် နောက်ချင်းမလှ ဖျောက်သွားတယ်'

'အို... မိမိန်းကလေး ဘယ်လောက်လျင်လျင် ထိုက်ရေကန်ကြီးထဲတော့ ဆင်းမသွားနိုင်သေးပါဘူး'

'အင်း... ကျွန်သား သူ့နေရာမှာရှိနေရင် ချွန်လောက်စေဟာပေါ်တတ်ပြီး ပုန်းနေမိမှာပါပဲ... တဲ့ဟဲဟဲ'

ထိုစကားသည် အကျီနီမိန်းမပျို၏နားထဲသို့ သံဝေဂလောင်းလိုက်သောစကားပင်။

အကျီနီမိန်းမပျိုသည် ငြိမ်ကုတ်နေရာမှ တွန်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားတော့သည်။

ဤတွင်မက ဟနေသော နီတုာတုာနှုတ်ခမ်းလေးတို့

ပြုနေသော လက်ဖဝါးကလေးဖြင့် ကယောင်ကတမ်း ပိတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုစဉ် စကားပြောသံ ထပ်ပေါ်လာသည်။

'ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း၊ ကျုပ်ပြောတာ လုံးလုံး မမှားဘူးဗျ၊ မိန်းကလေးက ကျုပ်တို့နဲ့ စိတ်ကူးချင်း တူတယ်၊ ဟဲဟဲ'
'ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဝညာရှိအတွေး ဖြေးကြည့်တာထက် မှန်သတဲ့... ဟဲဟဲ'

အကျီနီမိန်းမပျိုသည် စကားပြောနေသော လူနှစ်ယောက်ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။

မျက်စိရွှေတွင် ရပ်နေသူများသည် အကျီစိမ်းဝတ်ထားသော လူနှစ်ယောက်ပင်။

တစ်ယောက်သည် ပိန်ပိန်ချည်ချည်ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်သည် လူဝလံလေးဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး သွားများအဖွေးသားပေါ်အောင် အဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေကြသည်။

ထို့နောက် မိန်ပိန်ချည်ချည် အကျီစိမ်းက သူမကို ခိုက်ကြည့်ပြီး မေးလာသည်။

'မိန်းကလေးက တို့နှစ်ယောက်ကိုတွေ့တာနဲ့ ဘာလို့ အွက်ပြေးတာလဲ'

အကျီနီမိန်းမပျိုသည် ရှောင်တိမ်းရန် အခြေအနေ မသေးတော့သဖြင့် ရဲရဲရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

၁၀၀ ▲ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

‘ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာတွေ့မှီလဲရှင်၊ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲရှင်’
‘ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်က ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်သည်။ ထိုနောက်...’

‘သိုင်းသမားတွေပါ။ ဘာမှတော့ မလုပ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးကို ဒီထက်ကောင်းတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားချင်လို့ ဖိတ်ခေါ်တာပဲ’
‘နေပါဦး၊ ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကျွန်မက အလကားနေရင်း ပြဿနာတက်ချင်နေတဲ့ မိန်းမစား မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ကလည်း ကြောက်မယ် ထင်မနေနဲ့’

‘အကျီနီမိန်းမပျိုက ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာပြောလာလို့ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အကျီစိမ်းက...’

‘ကျုပ်တို့ကလည်း ရွန်းရင်းဆန်ခတ် မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားသာ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ကျုပ်တို့နောက် လိုက်ခဲ့၊ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်စေရပါဘူး... ဟဲဟဲ’

‘အိုး... ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ ရှင်တို့နောက် လိုက်မှာလဲ’

‘ဘာမှတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျ၊ မိန်ကလေးက သိပ်သိပ်လှနေလို့ပါ ဟဲဟဲ’

‘အကျီနီမိန်းမပျို၏ မျက်နှာသည် ရဲခနဲ နီသွားသည် ခေါ်သလည်း ဖြစ်လာသည်။’

‘ရှင်တို့ တော်တော် ပါးစပ်သရမ်းတာပဲ၊ ရှင်တို့စတာ

တော်တော်အောက်တန်းကျတာပဲ၊ ကြာရင် ရှင်တို့ပါးစပ်ထဲက သွားတွေ ကျွတ်သွားလိမ့်မယ်၊ လူကို ဘာအောက်မေ့နေသလဲ၊ ကျွန်မဟာ ဖေးယွင်းရဲတိုက်က၊ မိန်းမချိုးရိုးအမည်က လီ၊ နားလည်လား’

‘အကျီနီမိန်းမပျို၏စကားကြောင့် လက်ရန်းနီကို မိရပ်နေသော အကျီနီနက်နှင့်လူငယ် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။’

‘ထိုစဉ် အကျီစိမ်းနှင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူက အသံအစ်အစ်နှင့် ပြောလာသည်။’

‘ဖေးယွင်းရဲတိုက်က လီ ဟုတ်လား၊ ရဲတိုက်နာမည်ကတော့ တော်တော်ကြောက်စရာတောင်းတဲ့နာမည်ပဲ၊ ကဲ... ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားသာ လီယွင်ဟုန် မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ ခုလို လိုက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ’

‘အကျီနီမိန်းမပျိုသည် ကြားရသောစကားကြောင့် မျက်စိမျက်နှာ ဖျက်သွားသည်။’

‘နေပါဦး၊ ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မနောက် လိုက်ပြီး မရအရ ခေါ်နေတာလဲ’

‘နောက်တော့ သိရမှပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ကျုပ် မဖြေနိုင်သေးဘူး၊ အရေးကြီးတာက ကျုပ်တို့ နောက်သာ လိုက်ခဲ့ပါ’

‘အကျီစိမ်းနှင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရှေ့တို့ လျှောက်ထွက်သွားသည်။’

‘ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းမျှသာလှမ်းပြီး နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြန်

သည်။

ထိုစဉ် အကျီစိမ်းနှင့်လူငယ်လေးသည် သူတို့ကို ကျောခိုင်းနေခဲ့သည့် အကျီနက်နှင့်လူအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ရွှေမတိုးနိုင်အောင် ရပ်ကာထားလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ စက်လာလာချင်း တွေ့ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေကလည်း တော်တော်အလိုက်သိတတ်သူပဲ၊ ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို သိနေလျက်နဲ့ တစ်ချက်စာလေး လှည့်မကြည့်ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ပြောနေဆိုနေကြတာတွေကိုလည်း မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေတယ် မဟုတ်လား’

အကျီနက်နှင့်လူသည် လူငယ်လေး၏စကားကို မကြားယောင် ပြုပြုပြီး အဝေးကို ငေးနေဆဲတည်း။

အကျီစိမ်းနှင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူသည် ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေသော အကျီနီမိန်းမပျိုကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဒေါသဖြစ်လာတော့သည်။

ထိုစဉ်...

မည်သူတို့မျှ ဂရုစိုက်ဟန်မရှိသော အကျီနက်၏နှုတ်မှ စကားသံများ ထွက်လာတော့သည်။

‘ယောက်ျားရင့်မကြီးနှစ်ယောက်က အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းပြီး အနိုင်ကျင့်ရသတဲ့လားဗျာ၊ ချုပ်ဟန်လော်ဝေတာဟာ အင်မတန် ငြိမ်းချမ်းသာယာတဲ့ ဂေတာဗျ၊ ရုန်းရင်း

နံခတ် လုပ်မနေကြပါနဲ့ဗျာ၊ အာရုံ ဖျက်တယ်’
စားစက်စက်နှင့် ထိမထင်ပြောလာသောစကားသည် လွန်လေးနက်သွားသည်။

အကျီစိမ်းနှစ်ယောက်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး နှလုံးခုန်သတ်လိုက်ကြသည်။

အကြမ်းဖက်ရန် စိတ်အကြံကိုပင် တဒင်္ဂလျှော့ချလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အကျီစိမ်းက ရယ်မောပြီး ပြောလာသည်။

‘မိတ်မရှိပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေ အာရုံဖျက်သွားတယ်၊ ရင် စိတ်မဆိုးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်’

အကျီနက်သည် ဘာစကားမျှ မပြောဘဲ အခြေအနေသာ အကဲခတ်နေသည်။

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အကျီစိမ်းသည် ‘ချက်ကိုးချက်ကန်း’ ခံသွားဟန်နှင့် တဟဲဟဲရယ်ပြီး ပြောလာပြန်သည်။

‘ဟဲဟဲ... မိတ်ဆွေရဲ့ ဖျတ်လုံးတွေကို ကြည့်ရတာ ကျုပ်တို့ ပြဿနာထဲ ဝင်စွက်ချင်နေပုံပဲ၊ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ အမှားကို လွယ်တကူ တောင်းပန်တတ်ပေမယ့် ကျုပ်တို့ကိုစွဲထဲ ဝင်စွတ်ရင်

ဗျာ ဟဲဟဲ... သည်းမခံတတ်ဘူးဗျ’

အကျီနက်သည် နှုတ်ပိတ်မြဲ ပိတ်ပြီး ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

ဤအမူအရာကြောင့်ပင်လျှင် အကျီစိမ်းနှစ်ယောက်
ကြွတ်သီး တပြန်းဖြန်း ထသွားတော့သည်။

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အကျီစိမ်းသည် အခြေအနေကို သဘော
ပေါက်လာဟန်နှင့် ထိမထင်သောအမူအရာများကို ပယ်ဖျော့
လိုက်ပြီး တဟဲဟဲရယ်ကာ လက်သီးဆုပ် ဝါရပ်ပြုလာသည်။

‘က... မိတ်ဆွေ၊ စကားမပြော ဘာမပြော လုပ်မနေပါ
ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မိတ်ဆွေရဲ့နာမည်ကို ပြောပြစေချင်ပါတယ်။
အကျီနက်သည် ဘာမျှ မပြောဘဲ ကျောက်ရှုပ်လို့ ငြိမ်
မြဲပင်။ သူ့အမူအရာသည် ဆွဲအနေသူနှင့် တူလွန်းလှတော့သည်။

အခန်း (၅၀)

အကျီနက် သို့မဟုတ်

စင်စစ် ထိုလူသည် ဆွဲအနေသူ မဟုတ်ပါ။
ဒါကို အကျီစိမ်းနှစ်ယောက်စလုံး သိပြီးဖြစ်သည်။
သို့တိုင် ထိုလူသည် ယခုအချိန်အထိ ဘာကြောင့် စကား
မပြောဘဲ နေလေသနည်း။
အကျီစိမ်းနှစ်ယောက် မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျောက်ရှုပ်လို့ အမူအရာသည်ပင်
လျှင် အကျီစိမ်းနှစ်ယောက်စလုံးကို ကြောက်ရွံ့စွာလှုပ်စေသည့်
အမူအရာ ဖြစ်နေတော့သည်။
အကျီစိမ်းနှင့် လူဗလဲလေးသည် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အကျီ

၁၀၆ ▲ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

စိမ်းအန်းသို့ တိုးကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောသည်။

‘ရွှေ... ဒီလူကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါ။ သွေးကြောတွေချား အပိတ်ခံထားရသလား’

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အင်္ကျီစိမ်းသည် အကြောင်းမဲ့ သက်သက်တမတ ရယ်နေပြန်တော့သည်။

ထို့နောက် သာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ အင်္ကျီနက်၏ အေးစက်စက်အသံ ပေါ်လာသည်။

‘လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်မယ်မကြန့် သေသွားမယ်’ အင်္ကျီစိမ်းနှစ်ယောက် တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားဟန်နှင့် အလိုလို နောက်ပြန်ဆုတ်သွားသည်။

ထို့နောက် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အင်္ကျီစိမ်းက ဒုတိယဦး ဝါရဝပြုလိုက်ပြန်ပြီး--

‘ကျုပ်... ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မိတ်ဆွေကို အင်း... မိတ်... မိတ်ဆွေက အယ်ကပါလဲ၊ တဆိတ်လောက် နာမည်လေး သိပါရစေ’

အင်္ကျီနက်၏ အေးစက်စက်အသံ ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာတို့စွန့် ဒီမိန်းကလေးနောက် လိုက်နေကြ

သိုင်းမာဟာနှင့်သွေးသန္တာ (၄) ▲ ၁၀၇

တာလဲ ပြောစမ်းပါ’

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အင်္ကျီစိမ်းက ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်ပြန်သည်။

‘ချူးယန်လောင်စေတာထက်မှာ ရပ်နေတဲ့ မိတ်ဆွေ... ဒီနေရာဟာ ခိုင်လေးရာလောက် တျယ်စန်းရှည်လျားတဲ့ ရေပြင်ကြီးနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ ဒေသပါ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ မပြောပြပေမယ့် သိနေလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်... ဟဲဟဲဟဲ’

အလွန်မြိုက်ချင်စရာတောင်းသော ပြောဟန်နှင့် ရယ်သံစင် ဖြစ်သည်။

အင်္ကျီနက်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ထူးထူးခြားခြား ခင်းလက်တောက်ဝလာပြန်သည်။

‘ဪ... ဪ... လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ထုံထန်ရှေ့တန်ကြီးက ကြုံလှုံစိုက် စခန်းသားတွေကို’

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အင်္ကျီစိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဟတ်ခနဲ ရယ်ပြသည်။ ထို့နောက်...

‘မိတ်ဆွေက ဗဟုသုတကြွယ်သားပဲ ဟဲဟဲ’

အင်္ကျီနက်က ကြားရသောစကားကိုပင် မကြားဟန်ပြုပြီး အတ်ပြောလာသည်။

‘ဒီဒေသမှာ အရှေ့ရဲ့တိုက်နဲ့ အနောက်ရဲ့တိုက် နှစ်ခုရှိတယ်။ စခန်းကတော့ တောင်မြောက်စခန်းဆိုပြီး စခန်းလေးခု ဒီဘယ်သူတို့အားလုံးဟာ သိုင်းလောတမှာ ရုတ်ချည်တူ လက်ရွယ်တူတွေပါ’

ကဲ... ကျုပ်မေးပါရစေ၊ ကြုံလုံစိုက်စခန်းက ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်နဲ့
ရဲ့ ရာထူးအဆင့်က ဘယ်လိုအဆင့်လဲ

ဝိနိပိန့်ရှည်ရှည်လူက အလွန်ကျေနပ်သွားဟန်နှင့် ကြည်
ကြည်နူးနူး ပြုံးလာသည်။

‘ကျုပ်တို့အဆင့်က တက်မကိုင်အဆင့်တွေပါ’

‘ဪ... ဪ... အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ရာထူးရှင်
တွေ ကိုး၊ လေးစားစရာကောင်းတဲ့ အဆင့်အတန်းတွေပါပဲ’

အကျီနိမိန်းနှစ်ယောက်သည် အကျီနက်၏ စကားကြောင့်
အလွန်ကျေနပ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ် အကျီနက်က ဆက်ပြောလာသည်။

‘ကျုပ် သိထားသလောက်တော့ ရဲတိုက်နှစ်ခုနဲ့ စခန်း
လေးခုဟာ သိုင်းလောကမှာ လွှပ်ရှားမှုနည်းတဲ့ ဝိုက်အဖွဲ့တွေပဲ
ခုတော့ ဘာကိစ္စနဲ့ မေးယှဉ်ရဲတိုက်က မိန်းမပျိုလေး ‘ထိ’ကို
နှောင်ယှက်လာကြတာလဲ’

ဝိနိပိန့်ရှည်ရှည် အကျီဝိမ်းက...

‘မွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ အထက်အမိန့်ကြောင့်
ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က အထက်အမိန့်ကို ကျေနပ်အောင်ထမ်းဆောင်
နေကြရတဲ့လူတွေပါဗျ’

‘ဪ... ဪ... ဘယ်သူ့အမိန့်ပါလဲဗျာ’

‘စခန်းသခင်ကြီးရဲ့ အမိန့်ပေါ့ဗျာ’

‘ဒါဖြင့်ရင် စခန်းသခင်ကြီးအောက်မှာ ဘယ်သူ့ အမိန့်

မေးနိုင်သေးသလဲဗျာ၊ ဒီလိုမေးရတာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်နဲ့
သွေးနွေးတိုင်ပင်စရာရှိလို့ပါ’

‘ဒီအခေါ်က ပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ပြောစရာရှိတာ
သာ ပြောပါ’

အကျီနက်သည် အကျပ်အတည်းဖြစ်ပြီး မလွှပ်မယှက်
ရပ်နေသည့် အကျီနိမိန်းမပျိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့
နောက်...

‘ကျုပ်ဟာ ဒီ ချူရန်လော်ဂေဟာအပေါ်ကို ခင်ဗျားတို့
အားလုံးထက်စောပြီး ရောက်ရှိနေခဲ့တဲ့လူဗျာ၊ အဲ... များမကြာ
မီမှာတော့ ဟောဟိုက အကျီနိမိန်းမပျိုလေး ရောက်လာတယ်၊
ဒီတော့ သူနဲ့ကျုပ်ဟာ ပထမဆုံး ရေစက်ဆုံကြတဲ့လူတွေပဲ’

အကျီနက်စကားသည် မည်သည်ကို ရည်ရွယ်သည်ဆို
သော်လည်း အကျီနိမိန်းမပျို၏မျက်နှာသည် ရှက်သွေးတောက်ပြီး
နီရဲလာတော့သည်။

ကြားရသောစကားကြောင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဟန်လည်း
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အကျီနက်က ဘာကိုမျှ ဝရုမထားဟန်နှင့် ဆက်ပြော
သည်။

‘ဒီတော့ ဒီမိန်းမပျိုဟာ ကျုပ်နဲ့သက်ဆိုင်သူဖြစ်သွားပြီ၊
ဒါကြောင့် ကျုပ်ပဲ ခေါ်ထားလိုက်တော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ခခန်းက
အရေးတကြီး လိုအပ်နေတယ်၊ သိပ်လိုချင်နေတယ်ဆိုရင် စခန်း

၁၁၄ တက္ကသိုလ်မှထင်းဆောင်

ရှင်ကြီးကို အပြန်ဆုံးပြန်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ စခန်းရှင်ကြီး
ကိုယ်တိုင် ကျုပ်နဲ့ လာတွေ့ပါလို့'

အကျီမိမ်းနှစ်ယောက်သည် အလွန်မကျေမနပ်ဖြစ်သွား
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အကျီနီမိန်းမပျိုက မီးဝင်းဝင်းတောင်
သော မျက်လုံးအစုံနှင့် အကျီနက်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

မျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ဝဲလာပြီး အသား
ကဆတ် ဆတ်တုန်လာသည်။

ထို့နောက် ကြမ်းခင်းကို ဖနောင့်နှင့် ဆောင်ပြီး ခုန်ဆင်း
ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အကျီနက်က သူ့ရွေးသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်
လာသည်။

'သည်းခံပါ မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေး အသက်နဲ့ကိုယ်
မြနေစေချင်လို့ပါ'

'ရှင်အာတွေ့ လာပြောနေတာလဲ'

'ကျုပ် ခင်ဗျားအပေါ် စိတ်ကောင်းထားနေတာလဲ
စေတနာ ကို နားလည်ပါ'

'ရှင်ပါးစပ်က စေတနာဆိုတိုင်း ကျွန်မက ယုံရမှာလား'

'ခင်ဗျား မျိုးရိုးအမည်က လီ၊ နာမည်အပြည့်အစုံက
လီယွင်ဟုန် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

'ကျွန်မ မေးတာသာ ဖြေစမ်းပါ၊ ထင်ရာလျှောက်မေးမရေ'

ပါနဲ့'

'ခင်ဗျားကို ကျုပ် သိတယ်ဆိုတဲ့ အထောက်အထားပါ၊
ကျုပ်တို့ ခယုရင် ယုနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်နာမည်ကို ပြောပြမယ်၊
ကျုပ်ချစ်မိတ်ဆွေဟာ မင်ရင်ကြယ်ဆိုတဲ့လူပဲ'

မင်ရင်ကြယ် ဟုသောစကားကြောင့် လီယွင်ဟုန် အံ့သြ
သွားသည်။

'ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား'

အကျီနီမိန်းမပျိုသည် အကျီနက်ကို ကြည့်ရင်း ပါးစပ်
ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတော့သည်။

အကျီနက်က-

'ကျုပ်ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မလိပ်ညာခဲဖူးဘူး၊ မိန်း
ကလေး၊ လိပ်ချင်ညာချင်သူဆိုရင် ဒီနာမည်ကို ဆယ်သူ ထုတ်
ပြောခဲ့မှာလဲ'

အကျီနက်သည် နှုတ်ခမ်းတလွှပ်လွှပ်ဖြစ်လာပြီး မျက်ရည်
ဝဲလာပြန်တော့သည်။

'လီယွင်ဟုန်၊ စကားပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ သင့်လည်း
မသင့်ဘူး၊ ထိုနှစ်ယောက်ကို နှင်ထုတ်ဖို့ လိုသေးတယ်'

အကျီနီမိန်းမပျို လီယွင်ဟုန်သည် ကျေးဇူးတင်လွန်း
တန်နှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်တော့သည်။ ထိုအခါကျမှ

အကျီနက်သည် အကျီမိမ်းနှစ်ယောက်ရှိရာ ပြန်လျှောက်လာတော့
သည်။

အကျီစိမ်းနှစ်ယောက်သည် ကျောက်ရုပ်လို ရုပ်နေရင်းက အကျီနက်တို့ ဂေါသမျက်လုံးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

သို့သော် အကျီနက်၏ စူးရဲတောက်ပြောင်သော အကြည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် မျက်လွှာချသွားသည်။ သူတို့၏ တုန်လှုပ်မှုကို မြင်ရသော အကျီနက်သည် မာဆတ်ဆတ်ပြောတော့သည်။

‘ကဲ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဒီလိုပဲ ရုပ်နေကြတော့လား’

ပိန်ရှည်ရှည် အကျီစိမ်းသည် အကြိတ်ပြီး ခေါင်းမော့လာသည်။

‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အထက်အမိန့်ကို ကျွေးမောပွန်ပွန် ထမ်းဆောင်ဖို့ ရောက်လာကြသူတွေဗျ၊ ခင်ဗျားကို အာရုံနှစ်ခါ ပြောရမှာလဲ’

အကျီနက်က ဘာမှမပြောဘဲ တဟဲဟဲ ရယ်တော့သည်။

အခန်း (၅၁)

ရေစက်ဆုံသူ

ထို့နောက်...

အကျီနက်က အေးစက်စက် ပြောလာသည်။

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ဒုက္ခပေးချင်ပါဘူး၊ ဒီမိန်းမပျိုနဲ့ ကျုပ်ဟာ ပထမဆုံး ရေစက်ဆုံသူတွေဆိုတော့... ဟဲဟဲ၊ ကျုပ်မှာ ခွက်ဖက်ခွင့် ရှိလာပြီလေ’

လီယွင်ဟန်သည် ရှက်သွေး တဖြန်းဖြန်းတက်လာသော်လည်း စောစောကလို စိတ်မဆိုးတော့ချေ။

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်အကျီစိမ်းသည် ဒေါသသံနှင့် အရဲပွန် ပြောလာပြန်သည်။

‘မိတ်ဆွေကလဲဗျာ၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကို ဝင်မစွက်ချေ
စမ်းပါနဲ့’

‘ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ၊ သူနဲ့ ကျုပ်ဟာ...’

‘ကျုပ် ပြောပါရစေ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ်တို့
ထံထိန်ရေကန်ကြီးဒေသမှာ ခြေချနေတဲ့လူတွေပါ။ ကျုပ်တို့
ဧည့်သည်ကို ဧည့်သည်လိုပဲ ဆက်ဆံချင်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေ
ဖြစ်ချင်ပါ တယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဧည့်သည်ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့လို့
ဆန္ဒ မရှိပါဘူး’

‘ကျုပ်ကတော့ စတာကို ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ကျုပ်
ဟာ ခင်ဗျားတို့ စခန်းက သခင်ကြီးတို့ကြောက်ရင် ခုလိုခြေချမလေ
ဘူး၊ ခုလို ဝင်မစွက်ဘူး၊ ကဲ... ရှင်းပြီလား’

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်အကျီစိမ်းသည် အခံရခက်လာသဖြင့်
ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်တော့သည်။

‘ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားတော်တော်မျက်နှာပြောင်တိုက်တယ်
လူပဲ၊ ခုလိုပြောနေတာဟာ ရဲတင်းလွန်းရာ မတူဘူးလားဗျာ’

‘မကျပါဘူးဗျာ၊ ဒီလိုလုပ်တာဟာ ကျုပ်ရဲ့ သဘာဝပင်
ကဲ... ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သဘောတူတဲ့ မတူ
ကျစ်တတော့ ဒီမိန်းမပျိုကို ခေါ်ထားတော့မယ်၊ အဲဒီမိန်းမပျို
လိုချင်ရင်တော့’

အကျီနက်၏အသံသည် အနိုင်ကျင့်သံ ပါလာသည်။

အကျီစိမ်းနှစ်ယောက်သည် ရွှေတိုးမလား၊ နောက်ဆုတ်

မလား၊ ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာမှ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်အကျီစိမ်းက သက်ပြင်းရွက်
ပြီး ပြောလာသည်။

‘ကဲပါလေ၊ ခင်ဗျားဆန္ဒကို သိနေမှတော့ ကျုပ်တို့ ဇွတ်
ခတ်နဲ့ချင် ပါဘူး၊ ခေတ္တခဏတော့ ခင်ဗျားလက်ထဲပဲ
အပ်ထားခဲ့တော့မယ်’

‘ဟဲဟဲ... လောကကြီးမှာ အကင်းပါးလိမ္မော်မှ လူကော်လို့
ခေါ်တာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကတယ်အကင်းပါးပြီး သိမြင်တတ်တဲ့
လူကော်တစ်ယောက်ပဲ၊ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး တက်တတ်
ဆုတ်တတ်တာဟာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတွေရဲ့ သဘာဝပဲ၊ ဟဲဟဲ၊
ခင်ဗျားတို့ကို သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ’

‘ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ဦးနှောက်နဲ့ လူဖြစ်နေကြတဲ့
လူတွေပဲ၊ နိုင်ချေမရှိဘဲတိုက်ရင် မိုက်ရွေးရဲ့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ကဲပါ
... ခင်ဗျားရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးပြီဖြစ်တော့ ကျုပ်တို့
လိုအပ်ချက်ကိုလည်း ဖြည့်ပေးစမ်းပါ၊ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျား
သယ်သွာသယ်ဝါဆိုတာ သိသွားဖို့ပဲ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် စခန်း
ခံခင်ကြီး လာမေးတဲ့အခါ ကျုပ်တို့ ဗုက္ခရောက်နေပါမယ်၊ ကဲ...
ပြောပါ ခင်ဗျားနာမည်’

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်အကျီစိမ်းက မှောင်လင်ကြီးစွာ မေးသည်။

အကျီနက်က တတ်ခနဲရယ်ပြီး ထိမထင်ဟန်နှင့် ပြော
သည်။

'တကယ်တော့ ခင်ဗျားတင်ပြနေတဲ့ ပြဿနာဟာ ခက်ခဲတဲ့ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဝခန်းသခင်ပြ ကိုယ်တိုင် လိုက်လာရင် သေသေချာချာ သိရမှာပါ၊ ဒီတော့ သူ့ကိုသာ အမြန်အကြောင်းကြားလိုက်ပါ'

'ခင်ဗျား တော်တော်လက်ပေါက်ကပ်တာပဲ၊ ဒီလိုဆိုလျှင် နေပါဦးဗျာ၊ ကျုပ် မေးစရာ ရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျား ဒီမိန်းမပျိုကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ဖမ်းနေတယ်ဆိုတာကို ပြောခဲ့ပါ၊ အတော်ပဲ၊ အတော်ပဲ၊ အဲဒီမေးခွန်းကို ကျုပ်တို့ စာသင်ကြီးနဲ့တွေ့မှမေးပေတော့'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ပြောသလို လိုက်ပြောနေတာကိုး၊ စကားတောင်း ရေသာခို အချောင်လိုက်တတ်သားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ လိုလူတွေကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့က အဓိက တာဝန်ရှိသူ မဟုတ်တဲ့ နောက်လို ကတွေ ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောလိုက်တာတွေတိုသာ သေချာချာ ပြန်ပြောလိုက်ပါ၊ ဒီမိန်းမပျိုနဲ့ ကျုပ် ဒီဂေဟာပေါ် စောင့်နေမယ်၊ ညဉ့်ဦးယံအထိ၊ အဲဒီအချိန်အတွင်း ရောက်အေး လာပါစေ၊ အချိန်လွန်ရင် ကျုပ် တာဝန်မလှူဘူး၊ ကဲ... ခင်ဗျား သွားနိုင်ပြီ'

'ခင်ဗျားဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ မျက်နှာဖျက်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဓာတ်တည်ဖို့ သိပ်အကြီးတယ်'

'ကျုပ်ဟာ ကတိကို အသက်လို သဘောထားတဲ့သူဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လို လက်အောက်ငယ်သားတွေအတွက်ဆိုရင် ကျုပ် ကတိ ပိုလေးနက်တယ်၊ ကဲ... အချိန်မရှိဘူး၊ ကျုပ် သတ်မှတ်ချိန် အထိပဲ စောင့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လွှားတော့'

'ကောင်းပါပြီ၊ သတ်မှတ်ချိန်ကျော်ရင် ခင်ဗျားသဘော အတိုင်း လုပ်နိုင်တယ်'

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်အကျီစိမ်းသည် သူ့အဖော် လူငယ် လေးကို လှည့်ကြည့်ပြီး...

ကဲ... ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်၊ ဒီမှာ ဆက်နေလို့ အကြောင်းမထူးဘူး၊ ကျုပ်တို့ လက်လေးဘက်က သူများ လက်ညှိုး ထောက်တောင် အစွမ်းမထက်တော့ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာရုံပေါ့ မိတ်'

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်အကျီစိမ်းသည် လူငယ်လေးကို ဆွဲခေါ်ပြီး ဂေဟာအောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားကော့သည်။

ခြေသံများ လုံးဝ မျောက်ကွယ်သွားသောအခါ အကျီနီက ရည်း လေးစားဟန် ဝါရု ပြန်ပြုပြီး ရယ်ပြောပြောသည်။

'တိစ္စမရှိမိဘူး လီလွင်ဟုန်း၊ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့စေတနာကို မှန်မှန်ကန်ကန် သဘောပေါက် မယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လှပါပြီ'

'ဒီလိုလည်း အယ်ဟုတ်ဗေလရှင်၊ ကျေးဇူးရှင်ဟာ ကျေးဇူး ပဲပေါ့၊ သူရဲကောင်းမင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့လည်း ယုံကြည်

လေးစားမိတာပေါ့ရှင်'

ကဲကဲ... အဲဒီစကားဟာ ကျုပ်ရဲ့ အလိမ်အညာ စတာဆိုရင်ကောဗျာ'

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် လီယွင်ဟုန် မျက်နှာဖျတ်သွားတော့သည်။

ဟုန်ဟုန်ယင်ယင်နှင့်လည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာတော့ သည်။

အင်္ကျီနက်နှင့်လူသည် လီယွင်ဟုန်၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လာလေသည်။

အလကား ပြောတာပါ လီယွင်ဟုန်၊ ကျုပ် မင်ရင်ကြယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေအစစ်ပါ'

ထိုစကားကိုကြားမှ လီယွင်ဟုန်မျက်နှာ ကြည်လင်ရွှင်ဖျာလာတော့သည်။

'ရှင်ဟာ သူများကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် တော်တော်လုပ်တတ်တယ်၊ ဟင်းဟင်း... ဒါနဲ့ ရှင်နာမည် ဘယ်သူ့ဆီမှာ ပြောပါဦး'

အင်္ကျီနက် ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်ပြီး ပြောသည်။

'ကျုပ် ပြောလည်း ခင်ဗျား သိမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မင်ရင်ကြယ်ကလည်း သူ့မှာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေအားလုံးရဲ့နာမည်ကို ခရေစေ့တွင်းတု ပြောပြဖူးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါဟာ အရေးကြီးတဲ့ အချက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် မေးချင်တာက ခင်ဗျားထံမှာ

မကျန်းမမာဖြစ်နေတဲ့ ဖခင်ကြီးကို အနီးကပ်ပြုစုမနေဘဲ ဘာသိစွနဲ့ လျှောက်သွားနေရတာလဲ'

'အို... ဒါကတော့ ရဲတိုက်မှာချည်း နေနေရတာဆိုတော့ ကြာတော့လည်း ညည်းငွေလာတာပေါ့ရှင်၊ ဒါကြောင့် အသစ်အဆန်း မြင်ကွင်းတွေကိုတွေ့ရမြင်ရအောင် ထွက်လာခဲ့တာပေါ့'

'အရေးကြီးတာက သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတဲ့မိဘကို အနီးကပ် ပြုစုဖို့ဟာ သားသမီးတွေရဲ့ ကာဝန်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဖခင်ကြီးဟာ သိပ်ကျန်းမာလှတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲက ခုလို လျှောက်သွားနေတာဟာ'

အလကား အပြစ်တင်မနေပါနဲ့ရှင်၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် သွားလာလှုပ်ရှားနေတာပါ၊ ကျွန်မအဖေကြီးမကျန်းမာတာကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲရှင်'

'ခင်ဗျားဟာ တော်တော်မေ့တတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ မင်ရင်ကြယ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အသင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေပါလို့'

'ဒြော်... သူက ရှင်ကို ပြောပြထားလို့ ဆိုပါတော့'

'အဖြေက ထွက်ပြီးသားမိဘာ ဟဲ့ကဲ'

'ဒီပြင် ဘာတွေ ပြောပြထားသေးသလဲရှင်'

'လီယွင်ဟုန်က ဘာတွေ သိချင်နေလို့လဲ'

လီယွင်ဟုန်သည် နောက်ကြောင်းကို သတိရလာသဖြင့်

မိမြင်တွင် ပန်းရောင်ပြေးသွားသည်။

'မင်ရင်ကြယ်ဟာ ကျွန်မတို့သားအဖရဲ့ တေးလူရှင်ဖြစ်ခဲ့

ဖူး လို့ပါရှင်၊ ဒါတွေမယ့် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောလိုက်မိပါဘူး၊ ဒါကြောင့်... ဒါကြောင့်'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး လီယွင်ဟုန်၊ မင်ရင်ကြယ်က ကျေးဇူး အတင်ခံချင်လို့ ကူညီခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ကို ပြောခဲ့ဖူး ပါတယ်၊ သူ့လုပ်ရပ်ကို ကျေးဇူးလို့လည်း မခေါ်ထိုက်သေးပါဘူးတဲ့ သူက ခင်ဗျားဟာ ဖခင်အပေါ် ရိုသေကိုင်းနှိုင်းတတ်သူ၊ အပြုအစု တောင်းသူတဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဖခင်ကြီးဟာလည်း ပြောမတ်တည်ကြည် တဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်တဲ့'

အကျိုးနက်စကားကြောင့် လီယွင်ဟုန် ကျေနပ်နှစ်သိမ့် သွားသည်။

'ကျွန်မ သူ့ပြောသလောက် မလိမ်မာသေးပါဘူးရှင်'

'အင်း... ခင်ဗျား စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် သူပြောတဲ့ စကား တစ်ခွန်းကို ပြောချင်ပါသေးတယ်'

'ဘာများလဲ ရှင်'

'ဪ... သူက ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားအား သစ္စာရှိပြီး ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးတဲ့၊ တစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက်လို့ ဆိုရ လောက်အောင် အချောအလှကလေးတဲ့'

လီယွင်ဟုန်သည် မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် ချက်လုံး ခိုင်းသွားသည်။

'သူ... သူက ဒီလိုပဲ ပြောသလားရှင်'

'ကျုပ် ညာမပြောပါဘူးဗျာ'

လီယွင်ဟုန်သည် နှလုံးသားများ လှုပ်ခါသွားအောင် ဖိတိ ခြာနေတော့သည်။

အကျီနက်က စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ပေးသည်။
 'ဒါနဲ့ လီယွင်ဟန်က ဖေးယွင်ရဲတိုက်ကနေ ဘာဖြစ်လို့
 များ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တာလည်းဗျာ'
 'လီယွင်ဟန်သည် နှုတ်ခမ်းတလွပ်လွပ် လုပ်နေရာမှ
 မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာတော့သည်။
 'ကျွန်မ... ကျွန်မ သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာပါ'
 'ဘယ်သူ့ကိုလဲ'
 'အကျီနက်က မသိဟန်ဆောင်ပြီး သေချာအောင် ဖော်
 မေးသည်။

အခန်း (၅၂)

မိန်းမလှ၏ ရှာဖွေတော်

လီယွင်ဟန်က ရှက်ရွံ့ဟန်နှင့်...
 မင်း... သူ့ရဲကောင်းကြီး မင်းကိုပါ'
 'ကြော်... ကြော်...'
 အနက်ဝတ်သည် မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကို မြင့်တင်လိုက်ရင်း
 'လက်စသတ်တော့ လီယွင်ဟန်က သူ့ကို လိုက်ရှာနေ
 တာကိုး၊ နေပါဦး ဘာကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ'
 'အဖေကြီးအမိနဲ့နဲ့ သူ့ကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ပါ'
 'ကြော်... ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ထွက်လာတာကို ခင်ဗျား
 အဖေကြီး သိတယ်ပေါ့'

'တုတ်ကံ ! သိပါတယ်ရှင်'

အနက်ဝတ်သည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်နေလိုက်ပြီးမှ
 'ကျုပ် ပြောပြီးပြီဗျာ၊ သူက ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့
 တူညီခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့လုပ်ရပ်ကို ကျေးဇူးလို့တောင်
 သတ်မှတ်လို့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒါတာ သူ့သဘောထားပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ကတော့ သူ
 လုပ်ရပ်ဟာ ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ဆပ်ရမယ်၊
 အဲဒါကတော့ ကျွန်မတို့သားအဖရဲ့သဘောထားပဲ'

'အောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ၊ ဒီအကြောင်းကို ရပ်ပြီး
 စောစောက လူနှစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောကြရအောင်လား
 'ကောင်းပါတယ်'

အနက်ဝတ်သည် အဝေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး လှစ်ခွန်းချင်း

ပြောလာတော့သည်။

‘အစိမ်းဝတ်နုစိယောက်ဟာ ကြုံလုံစိုက်စခန်းက လူတွေပဲ၊
သူတို့က သာကိစ္စနဲ့ ခင်ဗျားကို ဖမ်းချင်နေကြတာလဲ’

‘လီယွင်ဟုန်က ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းလေး ယမ်းလိုက်
သည်။’

‘ကျွန်မတို့လည်း ဘာမှန်း မသိဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ဝမ်းရမ်း
ဒေသ ရောက်ကတည်းက သူတို့ လိုက်လာကြတာပဲ၊ လမ်းမှာ
ကျွန်မနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသေးတယ်၊ သူတို့နုစိယောက်ကို အနိုင်
မတိုက်နိုင်တာနဲ့ ခုလို ရှောင်ပြေးခဲ့တာပဲ’

‘အင်း... ဒါဟာ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်၊ ဘာမှ
မစိုးရိမ်ဘဲ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လိုက်လာကြတာဟာ ဖေးယွင်
ရဲတိုက်ကို စိတ်ခေါ်တာပဲ၊ ဒီတိစ္စဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြေးသွားမယ့်တိစ္စ
မဟုတ်ဘူး’

‘ရှင် ဘယ်လို တွေးထင်ပါသလဲ’

‘မပြောတတ်သေးဘူး၊ ထန်လိန်ဖိုး ရောက်လာမှ သေသေ
ချာချာ ပြောနိုင်မှာပဲ’

‘ရှင်က သူတို့ယ်တိုင် လိုက်လာမယ် ထင်နေသလား’

‘လာပါလိမ့်မယ်၊ မလာဘဲ ဟိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူ့ရှိရာ
လိုက်သွားရုံပဲ၊ သွားရင် ခင်ဗျားနဲ့အတူ သွားမယ်’

‘ကြုံလုံစိုက်ကို လိုက်သွားမယ် ဟုတ်လား’

‘လိုက်ရမယ်၊ လီယွင်ဟုန်ကို ဘာကြောင့် လိုက်ဖမ်းနေ

သလဲဆိုတာကို သေသေချာချာ မေးကြည့်ရမယ်’

‘ရှင်က လိုက်သွားသင့်တယ်လို့ ဖူးဆနေသလား’

‘ခင်ဗျားက မသွားသင့်ဘူးလို့ ထင်နေလို့လား’

‘ဘယ်လိုမှ မထင်တတ်ဘူး၊ ကျွန်မသဘောတူတော့ ပီကပဲ
စောင့်နေစေချင်တယ်’

‘စောစောကတော့ လီယွင်ဟုန် ဒေါသထွက်နေခဲ့တာပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့ကို သတ်ချင်လောက်အောင် မုန်း
တယ်၊ သတ်ချင်စိတ်လဲ ဝေါက်တယ်၊ ဒဲ့ ခဉ်းစားကြည့်တော့
ရဲတိုက်အတွက် ရန်သူမရွာတာ အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ လီယွင်ဟုန်၊ သူတို့ဟာ
နယ်မြေတစ်ခုလုံးကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တဲ့အဆင့်ရှိသူတွေ မဟုတ်ပါ
ဘူး’

‘ကျွန်မက သူတို့တို့ ကြောက်နေလို့ ခုလို ပြောတာမဟုတ်
ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ရဲတိုက်မှာ အရင်လို အင်အား မကောင်းတော့
လို့ပါ၊ ရဲတိုက်အတွင်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ပဋိပက္ခဟာ တော်တော်ကို
ကြီးထွားနေပါတယ်၊ စိတ်ဝမ်းကွဲမှုတွေနဲ့ နေရာလူမှုတွေဟာ
မကြုံဖူးအောင် ဖြစ်ပျက်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အမေကြီးလည်း
တော်တော်ကို စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်၊ စိတ်ရောကိုယ်ရော ပင်ပန်း
လွန်းလို့ ကျန်းမာရေးပါ ထိခိုက်နေပါတယ်၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ
ရန်သူမရွာတာ ကောင်းပါတယ်လေ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ရန်လိုနေတဲ့လူတွေကလေး အလိုလို

၁၂၆ ▲ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နေခက်ဆုတ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြုံလုံစိုက်စခန်းသားတွေဟာ နိုင်ချေရုံတယ်ထင်ရင် လာတိုက်ကြမှာပဲ၊ ရောက်လာကြမှာပဲ

အကျိုးနက်စကားကြောင့် လိယွန်ဟုန် မုတ်နှာညှိုးပြီး ဝိုင်ကျ သွားသည်။

‘ရှင် ဒီလိုပဲ အဘောရနေသလား ရှင်’

‘အတွေ့အကြုံကို သင်ခန်းစာယူပြီး ပြောနေတာပဲ၊ လိယွန်ဟုန်၊ ထန်လိန်ဖိုးဟာ သစ္စာရှိသူ တရားဘက်တော်သား မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ လိုအပ်ရင် တရားတာ မတရားတာ မရှိဘူး၊ လိယွန်ဟုန်ကို အတင်းအဓမ္မ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်’

‘ရှင် တာဖြစ်လို့ ခုလို ထင်နေတာလဲ’

‘ထန်လိန်ဖိုး ရောက်လာမှ အဖြေမှန်ကို သိမှာပါ၊ ဒီတော့ ထန်လိန်ဖိုးကိုသာ စောင့်နေကြတာပေါ့ဗျာ’

‘ရှင်က သူတို့ကို ဒီနေရာကနေ တကယ်စောင့်နေမှာလား၊ ကျုပ် ပြောပြီးသားစကားကို ပြန်မဖျတ်တတ်ပါဘူး’

‘တကယ်လို့ သူတို့ယ်တိုင် လိုက်မလာဘူးဆိုရင်ကော’

‘ကျုပ်တို့က သူ့ဆီ လိုက်သွားရုံပေါ့၊ ခင်ဗျားနဲ့အတူ သွားမယ်လေ’

‘ဒါနဲ့များ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်အတွင်း ရောက်မလားရင်’

‘ဒီလို ပြောလိုက်တာဟာ ထန်လိန်ဖိုး စိတ်အေးလက်အေး

ဖြစ်သွားအောင် ပြောလိုက်တာပါ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာတွေ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ထန်လိန်ဖိုး ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်’

‘သူ ထွက်ပြေးလိမ့်မယ် ဟုတ်လား’

လိယွန်ဟုန်က အလွန်စုံသြသောစာသွင်နှင့် မေးတော့သည်။

‘ဟုတ်တယ် လိယွန်ဟုန်’

‘သူကဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးရမှာလဲ’

‘သူ့လိပ်ပြာ သူမလုံလို့ ထွက်ပြေးမှာပေါ့ဗျာ၊ မမှန်မကန် လုပ်နေသူဟာ အမှန်တရားကို ကြောက်ရွံ့လို့ပေါ့ဗျာ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မကို လိုက်ဖမ်းနေတာဟာ သူ့မှာ အရေးကြီးကိစ္စ ရှိနေလို့ပေါ့၊ ဒီလိုမဟုတ်လား’

‘သေချာပေါက်တော့ ဘာမှ ပြောလို့ မရသေးပါဘူး၊ လိယွန် ဟုန်၊ အမှန်ကိစ္စဆိုတာ စောင့်ကြည့်မှ သိမှာပေါ့’

‘ဒီလိုဆိုရင် . . . သူတို့ကို . . . ရှင် . . .’

‘စိတ်အေးအေးသာနေပါ၊ လိယွန်ဟုန်၊ ကျုပ်ရဲ့သိုင်းစညာဟာ ကျုပ်စိတ်ဆွေထက် မသားတောင် ညှံတော့မည့်ဝါဘူး၊ ကျုပ်တို့ဟာ တစ်ယောက်လည်းနှစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်လည်းတစ်ယောက်လို့ ပြောလို့ရတဲ့သူတွေပါ၊ ဒီလိုပြောလို့ ကြားတယ်ထင်နဲ့ လိယွန်ဟုန်၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ရဲတိုက်နှစ်ခု၊ စခန်းလေးခု ခေါင်းပြီး လာရင်တောင် ကျုပ် မပူပါဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်’

လီယွန်ဟုန်သည် အနက်ဝတ်စကားကို ယုံရအခါ မယုံရအခါဖြစ်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေတော့သည်။

အနက်ဝတ်သည် တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ကြားလာပြန်သည်။

‘လီယွန်ဟုန်... ဟောဟိုမှာ ရေးထားတဲ့စာတန်းက စာတန်းလည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး’

လီယွန်ဟုန်သည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောပြီး အနက်ဝတ် လက်ညှိုးညွှန်ပြရာ လမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တွေ့ရသော စာတန်းကား...

‘ကောင်းကင်မိုးပြာ... ရေပြင်ပြာ... အသွေး ညီညွတ်စွာ လမင်းစန္ဒာ လေဟုန်စီး... လမ်းဆုံးတူခရီး’

လီယွန်ဟုန်သည် စာတန်းလေးကို အသံထွက်အောင် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

အနက်ဝတ် ဘာဆိုလိုသည်ကို သူမ မသိ။

အနက်ဝတ်ကသာ ခပ်တိုးတိုး ပြောလာသည်။

‘ဒီလိုစာတန်းကဗျာကို တစ်နေရာရာမှာ ပြင်ဖူးတာ သလားလို့’

လီယွန်ဟုန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောလာသည်။

‘ဟုတ်တယ်... ဒါမျိုး တွေဖူးတယ်’

‘အင်း... ဒီလို စာတန်းမျိုးတွေဟာ ထင်ရှားတဲ့နေရာတွေမှာ ရှိနေတတ်တဲ့စာတန်းပဲ။ စုန်ခေတ် မင်းဆက်မျိုးနွယ်

တွေမှာ ဒီစာတန်းဟာ သိပ်ထင်ရှားတယ်။ ထိုထိန်တူ ရတနံကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့စာတန်းတွေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်းက ထင်ရှားနေတာပဲ’

လီယွန်ဟုန်သည် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ အနက်ဝတ် ကားများကို နားထောင်ရင်း တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်လာတော့သည်။

လေးစားခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း စသည့် ခံစားမှုများကို မဟုတ်ချင်း ခံစားလာရသည်။

ထို့ကြောင့် ပြောလိုသောစကားများကိုသာ အဆက်အစပ် မရှိဘဲ ပြောကြားလာတော့သည်။

‘ရှင်တို့ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မလည်း ချိန်က စပြီး သိုင်းလောကထဲမှာ လွှပ်လွှပ်ရှားရှား မလုပ်တော့ သေး။ တစ်ခုတော့ မေးချင်ပါတယ်၊ သူရဲကောင်းကြီး မင်ရင်ကြယ် အယ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုသာ လမ်းညွှန်ပေးနေချင်တယ်’

‘လီယွန်ဟုန်က ကျုပ် ရှိနေတာတောင် သူ့ကိုချည်း မေးနေတာကိုး’

‘ဒါက သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ခရီးထွက်လာခဲ့တာကိုး’

အနက်ဝတ်သည် လီယွန်ဟုန်ကို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင် မြွတ် သွားပြန်တော့သည်။

‘ကျုပ် ပြောနိုင်တာက ခင်ဗျား ထွက်လာတာ နောက်ကျ ချားပြီ ဆိုတာပဲ’

‘ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲရှင်’

‘သူ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ မရှိတော့လို့ပေါ့’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မတာဝန်က သူ့ကို မတွေ့တွေ့

အောင် ရှာဖို့ပဲ။ သူ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာသာ ပြောပြဖို့

‘သူက တိဗက်ကို ထွက်သွားတာပဲ’

‘တိဗက်’

လီယွန်ဟုန်သည် တအံ့တဩ နေရွတ်လိုက်မိသည်။

တိဗက် ဆိုသည်မှာ နီးသောခရီး မတုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် အားငယ်သွားသည်။

အားကိုးရာတောင်ကြီး ပြိုကျသွားသကဲ့သို့ ခံစားလာ

သည်။

အနက်ဝတ်က ခေါင်းယမ်းပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘အဲဒီမှာ ခြောက်လလောက် တစ်နှစ်လောက် ကြာလိမ့်

မယ်၊ အဆင်မသင့်ရင် လေးငါးနှစ်လောက် ကြာချင်ကြာသွားမယ်

သူ့ကိစ္စပြီးရင်တော့ ပြည်မကြီးကို ပြန်ရောက်လာမှာပါ’

လီယွန်ဟုန်၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ပြူပုပ်ဖြူရောင် ဖြစ်

သွားသည်။

အားကိုးရာ မဲ့သလို ခံစားနေရသည်။

သည်ကြားထဲက...

‘သူ... သူက တိဗက်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲရှင်’ ထု

မေးလာသည်။

အနက်ဝတ်က...

‘သူ့မှာ ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စ ရှိနေလို့ပါ။ ဒီလောက်ပဲ

ကျုပ် သိပါတယ်။ ဘာကိစ္စလဲဆိုတော့ ကျုပ် မသိပါဘူး’

‘ဒီလောက်အကြာကြီး သွားနေရအောင် ဘယ်အကြောင်း

များ ဖြစ်မယ်ထင်သလဲရှင်’

‘သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့်ပါ။ ဘယ်လိုကိစ္စလည်း

ဆိုတာကိုတော့ သူ့ရဲ့ဝဂ္ဂလိက အတွင်းရေးမှူး ကျုပ် မမေးခဲ့ပါဘူး။

မေးလို့လည်း မသင့်ဘူး မတုတ်လားဗျာ’

လီယွန်ဟုန်သည် ကြီးမားသော မျှော်လင့်ချက်ကြီး

ပျောက်ဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ အလွန်ဝမ်းနည်းသွားတော့သည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြီး စကားပင် မပြောနိုင်တော့ချေ။

လီယွန်ဟုန်သည် အချိန်အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်

နေပြီးမှ ခေါင်းမောလာပြီး မေးခွန်းထုတ်လာပြန်တော့သည်။

‘နေပါဦးရှင်၊ ရှင်ဟာ သူ့ရဲ့ကောင်းမင်ရဲ့မိတ်ဆွေ တစ်

ယောက်ဆိုတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ပြောပြ

စေချင်ပါတယ်’

‘ကျုပ်နာမည် ဘယ်သူ့ဆိုတာထက် ကျုပ်ဟာ မင်ရင်ကြယ်

ရဲ့ မိတ်ဆွေအစစ်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်’

‘ဒါက ရှင်အတွေးကိုးရှင်၊ တွန့်မဘက်ကကြည်ရှင် သူ့ရဲ့

ကောင်းမင်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ရှင်ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောပြနိုင်ဖို့

လိုပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုကူညီတဲ့လူ ဘယ်သူဆိုတာတောင် မသိဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ည့်လွန်းရာကျနေမှာပေါ့ရှင်၊ ရှင့်အနေနဲ့ သူ့ရဲကောင်းမင်ရဲ့ တကယ်မိတ်ဆွေစစ်ဆိုရင် နာမည်လေးလောက်တော့ ပြောပြနိုင်မိတယ်၊ ပြောမပြနိုင်စရာအကြောင်းလဲ လုံးဝ မရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်ရှင်'

အနက်ဝတ်သည် မလွဲမရှောင်သာတော့ပေ။

လီဟုန်ယွင်၏ တောင်းဆိုချက်ကလည်း သဘာဝကျသော တောင်းဆိုချက်ဖြစ်နေသည်။

အနက်ဝတ်သည် တက်ခနဲ့ ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

'ကောင်းပြီ လီဟုန်ယွင်၊ ဒုချိန်ကျမှတော့ ထိန်ဝှက်နေလို့လဲ မသင့်တော်တော့ပါဘူး၊ ကျုပ်နာမည်က 'ပိုင်ယီလော်'ပါ၊ 'ကူတုခတ်'တစ်ကိုယ်တော်ဧည့်သည်' လို့လဲ ခေါ်ပါတယ်'

'လက်စသတ်တော့ ကျွန်မက သူ့ရဲကောင်းကြီးပိုင်နဲ့ လာပြီ ဆုံးဆည်းနေတာကိုး၊ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင် ဝမ်းသာပါတယ်'

လီဟုန်ယွင်သည် အလွန်ဝမ်းသာဆွားဟန်နှင့် တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာသည်။

ထို့နောက် သူမ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ထုံထိန်ဟူ ရေတန်ကြီးအား အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဆီးမီးအိမ်များ ထိန်နေအောင်ထွန်းပြီး လှော်ခယ်လာနေကြသည့် လှေအုပ်စုတစ်စုကို တွေ့ရတော့သည်။

လီဟုန်ယွင်သည် မမျှော်လင့်သောမြင်ကွင်းကြောင့်

မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

'သူ့ရဲကောင်းပိုင် ကြံ့လုံစိုက်စခန်းဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိပါသလဲ'

အနက်ဝတ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ပြောသည်။

'သိပ်မဝေးပါဘူး၊ လှေအုပ်စုတွေ ရောက်လာကတည်းက သိပ်မဝေးဘူးဆိုတာ သိပါတယ်'

အနက်ဝတ်သည် ကန်ချေပြင်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

လီဟုန်ယွင် သဘောဝေါက်လာသည်။ အနက်ဝတ်သည် နားအာရုံကောင်းသူပေတကား။

'ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီလှေအုပ်စုတွေဟာ ကြံ့လုံစိုက်စခန်းက လူတွေပေါ့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ လီလွင်ဟန် အဲဒီလူဟာ ထန်လိန်ဖိုးတို့ အုပ်စုပဲ'

လီလွင်ဟန်သည် အနက်ဝတ်၏စကားကို အလွန်အံ့သြမိတော့သည်။ သူသည် ထိုလှေအုပ်စုကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းပြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်သဖြင့် ထန်လိန်ဖိုးတို့အုပ်စုဟု မည်သည့် အထောက်အထားနှင့် ပြောလေသနည်း။

လီလွင်ဟန်သည် အနက်ဝတ်၏ သိမြင်တတ်မှုကို အံ့သြနေသကဲ့သို့ ထန်လိန်ဖိုးတို့ ရောက်လာပြီဆိုသဖြင့် ထိတ်လန့်လည်း ထိတ်လန့်နေလေ၏။

‘သုရတောင်းကြီးပိုင်က သူတို့မှန်း ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ’

‘ထန်လိန်စိုး၊ မုချလိုက်လာမယ်လို့ ယုံကြည်ထားလို့ နောက် တစ်ချက်က သူတို့က ရေစခန်းက လူတွေဖြစ်တယ်၊ ဒီတိုလာဖို့က ကုန်းလမ်းထက် ရေလမ်းက ပိုပြီးခရီးရှောက်တယ်၊ သူတို့မှာ သီးခြား အမြန်လေ့တွေ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ဒီလေ့အုပ်စုက သူတို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

အနက်ဝတ်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောနေသော်လည်း လီယွန်ဟန်သည် လေ့အုပ်စုကို လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီး တုန်လှုပ်တော့သည်။

ရန်သူသည် အင်အားနှင့် ချီတက်လာနေပြီဖြစ်သော်လည်း မိမိတို့သည် နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ ဤနှစ်ယောက်နှင့် ထိုလူစုကို မည်သည့်နည်းနှင့် အောင်မြင်စွာ ဖြုခွင်းနိုင်မည်နည်း။

အနက်ဝတ်သည် လီယွန်ဟန်၏ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုအစဉ်းသား သိမြင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ အားငယ်စိတ်ကို ခွန်အားအပြောင်း လဲပစ်ရန် ကြိုးစားနေလေသည်။

‘ဘာမှတွေ့ကြောက်မနေနဲ့ လီယွန်ဟန်၊ တျှပ် သူတို့ဝရမစိတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားပါ၊ ရှိနေတော့ အားတောင်ပိုကောင်းနေတယ်၊ နောက်တစ်ခုက ဒီချွန်ရန်လော်ဝေဟာကြီးဟာ သမိုင်း

အဆောက်အအုံကြီးပါ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သွေးထွက်သံထိမှတွေ့ရန်အောင် လုပ်လို့မသင့်ဘူး၊ ဒီတော့ ရေကန်ဘေးက မြန်မြန် ညီညာတဲ့ မြေကွက်လပ်ဆီ သွားကြရအောင်’

အနက်ဝတ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် လက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

လီယွန်ဟန်သည် စောဒကတက်ရန် အကြောင်း မရှိတော့သဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းသွားတော့သည်။

သူမကိုယ်တိုင် လိမ်းကျံထားသော အမွှေးနံ့သာများနှင့် ဘိုယ်သင်းနံ့သည် အနက်ဝတ်၏နာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်နေသည်။

အနက်ဝတ်သည် သတ်ပြင်းကိုသာ တဟင်းဟင်း ချနေမိတော့သည်။

မကြာမီမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကန်အောင်ဘေး မြေကွက်လပ်တွင် ရပ်မိကြတော့သည်။

လှေကလေးများသည် ဝေးရာမှ နီးလာကြပြီး ကိုက်တစ်ရာအနီးသို့ဝင် ချဉ်းနင်းလာကြပေပြီ။

သို့သော်...

လှေများသည် ရွေ့ကို ဆက်တိုးမလာကြဘဲ ခပ်ဝေးဝေးမှာပင် ရပ်တန့်သွားကြသည်။

ထို့နောက်...

လှေပေါ်မှ မီးအိမ်ကြီးများသည် အလင်းတန်းများစူးဝေးပြီး ကန်ဘောင်ပေါ်သို့ ထိုးကျလာသည်။

ရပ်နေကြသောလှေများသည် ငါးစင်းစိတိဖြစ်သည်။
သိပ်မကြာပါ။

လှေငါးစင်းသည် ရွှေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးကပ်လာ
လှေငါးစင်းပေါ်မှ လူငါးယောက်သည် ဝုန်းခနဲ ခုန်ပျံ
ကန်တောင်ပေါ် ရောက်လာကြတော့သည်။

ထို့နောက် ကျန်လူများကပါ ဆက်တိုက် ခုန်ပျံလာ
တော့သည်။

အနက်ဝတ် ပိုင်မိလော်သည် သူတို့၏ သိုင်းဝညာ
အစဲခတ်နေရင်း လီယွန်ဟုန်ကို လှည့်မေးလိုက်သည်။

‘လီယွန်ဟုန်... ဒီလူတွေရဲ့ ကိုယ်ဖော့ဝညာက ဘေး
တော်ကြည့်လို့ကောင်းသားပဲ၊ သူတို့က ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်
ဝညာပြနေပြီဗျ’

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုယ်ဖော့ဝညာရှင်များက ရွှေတံ
သုံးယောက်၊ နောက်တန်း ရှစ်ယောက် ပုံစံနှင့် စနစ်တကျ တန်း
ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

အခန်း (၅၃)

သွေးတိုးစမ်းသည့် တိုက်ကွေ့

ရွှေတန်းသုံးယောက်ထဲမှ အလယ်လူသည် အဖြူရောင်
ဝိုးသားဝတ်စုံကို စက်ဆင်ထားပြီး ဖြူနုသော မျက်နှာရှင် ဖြစ်သည်။
အခြား သိုင်းသမားများကဲ့သို့ ပုတ်ဆိတ်မွေးများ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများ၊
ပါးမြိုင်းမွေးများ မရှိပါ။

မျက်ခုံးမွေးကား၊ အလွန်ရှည်ပြီး မျက်ပေါက်မှ အလွန်
ကျဉ်းသည်။ ဆင်မျက်လုံးနှင့် တူသော မျက်လုံးပိုင်ရှင်ပင်။

သူ့အကြည့်သည် စူးစူးမြူး မာန်ပါသည်။ ကြောက်စရာ
ကောင်းသော သွင်မြင်မှုရာမျိုးဖြစ်သည်။

သူ၏ ဘယ်ဘက်စွင့် ရပ်နေသူသည် မျက်ခုံးမွေးတူပြီး

မျက်လုံးပြူးသည်။ ညာဘက်မှ လူကား ပုပ်သိုးသိုးမျက်နှာနှင့် အကြည်ရဆိုးသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးသည် မိုက်ရူးရဲ တဖောက်တန်းများ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ဝတ်စုံကား ပိုးသားဝတ်စုံများပင်။

နောက်တန်းရှစ်ယောက်လည်း သူတို့လို ပိုးသားဝတ်စုံများ ဆင်တူ ဝတ်ထားသည်။ အရောင်တာ၊ အနက်ရောင်ဖြစ်သည်။ အားလုံးအဆင်ပြေ၍ သိုင်းသမားချည်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ထားသော လှေငါးစင်း၏ လှေပဲ့တွင်မှ လေ့ထိုးသားတစ်ယောက်စီ ရှိနေသည်။

လှေတစ်စင်း၏ လှေဦးတွင်မူ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ မေးတွင် မုတ်ဆိတ်မွေးများ ရှိသည်။ သူ့ပဲ့ကိုကြည့်ရုံနှင့် ခေသုမဟုတ်ကြောင်း သိသာသည်။

သူသည် ကုန်းပေါ် တတ်မလာဘဲ လှေဦးတွင် အကြောင့် ရပ်နေလေသနည်း။ ပိုင်ယီလော် အဖြေရွာ မရချေ။

ထို့နှင့် ရွှေတွင် ရပ်နေသူများကိုသာ ခပ်အေးအေး ဖော်လိုက်သည်။

‘စခန်းရှင်ကြီး ထန်လိန်ဖိုး ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’ ရွှေတန်းအလယ်မှ အကျီအဖြူနှင့် လူသည် ပိုင်ယီလော်ကို စိုက်ကြည့်လာသည်။ ထို့နောက် မာထန်ထန် ပြောသည်။

‘ကျုပ်ပဲ ထန်လိန်ဖိုး ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ၊ မိတ်ဆွေက အစ်သူလဲ’

ပိုင်ယီလော်က ချက်ချင်းမဖြေ၊ ထန်လိန်ဖိုးကိုသာ စေ့စေ့ စပ်စပ် အကဲခတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

‘အင်း... စခန်းရှင်ကြီး ထန်လိန်ဖိုးဆိုတာကို ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပါပြီ၊ ခုမှပဲ လူချင်း တွေ့ဖူးတော့တယ်၊ ခုလို တွေ့ရမှပဲ ကြားဖူးနားစ ရှိထားတာထက် အများကြီး လေးစားစရာတောင်းနေပါတယ်ခင်ဗျား၊ အင်မတန် ကျယ်ဝန်းတဲ့ ဒေသတစ်ခုကို လွှမ်းမိုးထားသူဖြစ်လို့လည်း လေးစားမိပါတယ်၊ ခုလို တွေ့ဆုံရတဲ့အတွက်လည်း အများကြီး ဂုဏ်ထူးမိပါတယ်၊ အဲ... ကျုပ်နာမည်ကတော့ ‘ပိုင်ယီလော်’ ပါ၊ သိုင်းလောကသားတွေကတော့ ‘တူးတူးခတ် တစ်တိုယ်တော် နေသည်’လို့ ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်’

ထန်လိန်ဖိုး၏ မျက်ရူးနှစ်ဘက် မြင်တတ်သွားသည်။

‘လက်စသတ်တော့ သူရဲတောင်းကြီး ပိုင်ယီလော်ကို’

‘သူရဲတောင်းကြီး မဟုတ်သေးပါဘူးဗျား၊ အညာတရ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ရယ်ပါ’

ပိုင်ယီလော်သည် စကားပြောနေရင်းက ဘေးမှ လူ နှစ်ယောက်ကို မျက်ခြည်မမြတ် အကဲခတ်နေသည်။

ထို့နောက်...

‘ခင်ဗျားနဲ့ ပါလာတဲ့မိတ်ဆွေတွေကကောဗျား၊ ကျုပ်ကို မိတ်ဆတ်ပေးစမ်းပါဦး’

‘လက်ဝဲလက်ယာ နှစ်ယောက်က သစ္စာရှိ သွေးသောက်

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပါ။ နောက်တန်းရွှစ်ယောက်ကတော့ သစ္စာ၊ သွေးသောက် အဆောင်မှနေထွက်ပဲ။

‘ဟုတ်တဲ့၊ ဝေးစားပါတယ်ဗျာ၊ လှေပေါ်မှာ ရပ်နေတဲ့ ပုရွှယ်ကြီးကကောဗျာ’

‘အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ သွေးသောက်မိတ်ဆွေကြီးပါ’

‘ဪ... ဪ... စခန်းရှင်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးပါလား၊ ဒီကို ကြုံရောက်ခိုင်းလိုက်ပါလားဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေနှေးကြတာပေါ့’

‘ဟဲဟဲ... သည်းခံပါမိတ်ဆွေ၊ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ပါ၊ ကျုပ်တို့ စခန်းရဲ့ ဂိုဏ်းဝင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့စခန်းကိစ္စနဲ့ မပတ်သက်စေချင်ပါဘူး၊ ခုရောက်နေတဲ့ လူတွေနဲ့သာ ဖြေရှင်းပါ၊ ခင်ဗျားက ဒီလူတွေနဲ့ မလုံလောက်ဘူး ထင်နေလို့လား’

‘ဟဲဟဲ... မလုံလောက်ဘူးလို့ မဆိုရပါဘူးဗျာ၊ ဝိုင်ယီ လော် ဆိုတဲ့လူဟာ ကြောက်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ’

အနက်ဝတ် ဝိုင်ယီလော်က သရော်တန်နှင့် ပြောသည်။

တန်လိန်ဖိုးက လှောင်သံပေးပြီး ရယ်သည်။

‘ခင်ဗျား တော်တော်ရယ်စရာပြောတာပဲ၊ ခင်ဗျား အယ်ဒီတာ အယ်ဝါဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားဟာ အညာထဲမှာ မဟုတ်တဲ့ အဆင်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ’

‘ကျုပ် ဝိုင်ယီလော်ပါဗျာ၊ အဆင်မြင့် သိုင်းသမား

မဟုတ်ပါဘူး’

‘မလိမ့်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ မိတ်ဆွေ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြ ရင် သိုင်းလောကမှာ ကြုံလုံစိုက်စခန်းကြီးကို ရန်စဝံ့သူ မရှိ သလောက် ရှားပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို ကျုပ် သိပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့် ဝိုင်ယီလော်ဆိုတဲ့လူမှာ မွေးရာပါ ဇာတိတစ်ခု ရှိတယ်ဗျာ၊ အဲဒါက စတုရန်းမူကိုတွေ့ရင် သေရမှာမကြောက်ဘဲ ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင် နတ်တဲ့အကျင့်ပဲ၊ ကျုပ်အသက်ဟာ အမှန်တရားသစ္စာအတွက် စေးလွှဲထားတဲ့အသက်ပါ’

ဝိုင်ယီလော်စကားကြောင့် တန်လိန်ဖိုး ဖျတ်နှာပျက်သွား သည်။

သို့သော် ဖျတ်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်ပြီး ပြုံးပြော ပြောလာ သည်။

‘ခင်ဗျားစကားက တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ စကားပဲ၊ ကျုပ်တို့တွေကတော့ ခင်ဗျားကို မိုက်ရွေးရဲသိုင်းသမားလို့ သူ့ဆီမိတယ်ဗျာ ဟဲဟဲ’

‘ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားစကားကလည်း တော်တော် ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲ၊ ခင်ဗျားအမြင်က သမားရိုးကျအမြင်ပါ၊ ခင်ဗျားကို ချီအဆင်မြင့် သိုင်းသမားတွေပဲ လှည့်နိုင်တယ်လို့ လူဆန်သလား၊ အာမည်မရှိသေးတဲ့လူကကော ခင်ဗျားတို့ကို ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူး ဆိုလား’

‘ပိုင်ယီလော်က တကယ့် မိုင်ခွဲရဲတစ်ယောက်ဟန်နှင့် ပြောတော့သည်။

‘ဟဲဟဲ... မိတ်ဆွေကြီး ပိုင်က ထိန်ဝှက်မှုကို တော်တော် ဝါသနာပါမဲ့ရတယ်။ ထားပါလေ။ ပိုင်ယီလော်ဆိုလည်း ပိုင်ယီလော် လိုက်ရတာပေါ့။ ကဲ... ပြဿနာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြ ဆိုကြရအောင်လား။’

ထန်လိန်ဖိုးက လိယွင်ဟုန်ကို ကွက်ခနဲ ကြည့်ပြီး ပြောထား သည်။

‘ပိုင်ယီလော်က ရယ်သည်။

‘စခန်းရှင်ကြီးထန်က ဒီမိန်းကလေးကို သိသလား၊ သူ့ဟာ ဖေးယွင်ရဲတိုက်သခင်ကြီးရဲ့သမီးလေးဗျ’

‘မသိဘဲ နေပါလော့ဗျာ၊ သိပ်သိတာပေါ့’

‘အင်း... ကျုပ်သိထားတာက ရဲတိုက်နှစ်တိုက်နဲ့ စခန်း လေးခုဟာ တစ်စိုက်နဲ့တစ်စိုက်၊ လေးစားနေတဲ့စိုက်တွေလို သိထားပါတယ်။ ရန်ငြိုးရန်စ မရှိသူတွေလို့လည်း သိပါတယ်။ မဟာမိတ် မိတ်ဆွေတွေလို့ ပြောလို့ မရပေမယ့် ရန်သူလည်း မဟုတ်ကြဘူးဗျ။ သိုင်းလောကက လူအတော်များများကတော့ ခင်ဗျားတို့တို့ တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်နေတဲ့ လူတွေလို့ ဖြစ်ထားကြတယ်ဗျ’

‘ခင်ဗျား ဒီလိုပြောနေတာဟာ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းရသလဲ ဆိုတာကို သိချင်လို့ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား တော်တော် အကင်းပါးသားပဲ ဒါကြောင့်လည်း စခန်းသခင်ကြီး၊ စခန်းရှင်ကြီးလို့ ကျော်ကြားနေ တာကိုး’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း လိုရင်းကို တိုတိုပဲ မေးရောပေါ့ဗျာ’

‘ဟဲဟဲ... ကျုပ် ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အတူတူပါပဲဗျာ’

‘ထားပါလေ၊ ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ ဒီလိုလုပ်ရတာ ကြုံလုံစိုက်စခန်းရဲ့ တိုယ်ရေးကိစ္စကြောင့်ပဲ’

‘ဪ... ခင်ဗျားစကားက ကြုံလုံစိုက်ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိစ္စကို မဆိုင်ဘဲ ဝင်မစွက်နဲ့လို့ ဆိုလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကြုံလုံစိုက်စခန်းဟာ သံတုံးသံခဲစခန်းမို့လားဗျာ၊ ဟဲဟဲ’

အနက်ဝတ် ပိုင်ယီလော်က ထိထင်ယန်နှင့် ပြောတော့ သည်။

ထန်းလိန်ဖိုး မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။

‘ခင်ဗျားစကားက ကျွန်တော်စောကားချင်တဲ့စကားပဲ’

‘ဒါက ခင်ဗျားရဲ့ တစ်ဘက်သတ်အထင်ပါ’

‘ဒီမယ် ကျုပ် ခုလိုလုပ်ရတာဟာ လီချန်းလူနဲ့ ပြဿနာ ချိလို့ဗျ’

‘အို... လီချန်းလူပြဿနာနဲ့ ဒီမိန်းကလေးက ဘာဆိုင် သို့မဟုတ်’

‘လိယွင်ဟုန်သည် ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။

မိမိနှင့် လီချန်းလူ ဘာဆိုင်သနည်း။

ထို့ကြောင့်...

‘အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်မ ဘာမှ မသိဘူးရှင်၊ မေမေကလည်း ဘာမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး’

‘အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မိန်းကလေးအဖေက ထန်လိန်ဖိုးတို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ဖူးမယ် ထင်တယ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းထန်က ခုလို လုပ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

အနက်ဝတ်ပိုင်ယီလော်က စကားလမ်းပြောင်းပြီး ပြောလာသည်။

ထန်လိန်ဖိုးသည် အနက်ဝတ်ပိုင်ယီလော် စကားကြောင့် ပြုံးသွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မိဘရဲ့အကြွေးကို သားသမီးက ဆပ်ရတယ် ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိသားပဲဗျ’

‘သဘောပေါက်ပြီ... သဘောပေါက်ပြီ၊ နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်လာပြီ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် အခြေအနေက သူ့အဖေ မသေသေးဘူးဗျ၊ အသက်ရှင်လျှင် ရှိနေပါသေးတယ်၊ ဒီတော့ ရှင်းစရာရှိရင် သူ့အဖေနဲ့ တိုက်ရိုက်ရှင်းသင့်ပါတယ်၊ ခုလို အားနဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ တန်ဆာခံလုပ်ပြီး မဖြေရှင်းသင့်ပါဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ရင် စခန်းသခင်ကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ဝန်ထံ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွားနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့’

လား’

အနက်ဝတ်ပိုင်ယီလော်က အားနည်းချက် ရှာပြီး ပြောသည်။

ကြုံလုံစိတ်စခန်းသခင်ကြီး ထန်လိန်ဖိုး ရှက်သွားသည်၊ ဒေါသလည်း ထွက်လာသည်။

‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မေးလွှင့်ရဲတိုက်ထဲ ဝင်မတိုက် ရဲဘူး အောက်မေ့လို့လား’

‘ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လက်ရှိအင်အားအရဆိုရင် တစ်ပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ သိုင်းဂိုဏ်းတွေကို ထုံးလိုချေ ရေလို နောက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေပါဗျ၊ ကျုပ်သဘောက သူ့အဖေကို ကြောက်ရင် သူ့သမီးကို ဘာလို့ ရန်ရှာနေရမှာလဲ၊ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား၊ အဆင့်တွေသူ့ကို အနိုင်ကျင့်တိုက်ခိုက်တာဟာ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့တဲ့အလုပ်ပါဗျ’

‘ဝါ ကျုပ်အလုပ်ပါ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ပြဿနာကို ကျုပ် ဘာသာ ရှင်းခွင့် ရှိတယ်’

‘ထားပါလေ၊ ကျုပ် သိချင်တာက ခင်ဗျားတို့နဲ့ မေးလွှင့် ရဲတိုက်သခင်ကြီး အဆင်မပြေ ဖြစ်နေကြတာဟာ ဘာကြောင့်လဲ’

‘ဝါ ကျုပ်တို့ရဲ့ တိုက်ရိုက်ကိစ္စပါ’

‘ကျုပ်မေးနေတာက မေးလွှင့်ရဲတိုက် သခင်ကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး ဖြစ်နေလို့ မေးနေတာဗျ’

‘ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ ကိစ္စကို

ဒီတစ်ညသာ စွတ်ဖက်မှာ မဟုတ်ဘဲ အမြဲတမ်း ဝင်စွတ်ဖက်မယ် ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ခင်ဗျား ဒီလို ဆိုလိုနေတာ မဟုတ်လား၊

‘အဲဟ... ခင်ဗျားထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ’

ထန်လိန်ဖိုးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။ တစ်စုံတရာကို စဉ်းစားလိုက်ပြီးသည်နှင့် လေချိုသွေးပြောလာသည်။

‘ဒီမယ် ပိုင်ယီလော်၊ ကျုပ် ဒီကို ရောက်လာတာဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ရန်ဖြစ်ဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊’

ပိုင်ယီလော်က ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို နှုတ်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မချောင်မလွဲသာလို့ တိုက်ကြမယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်နဲ့ ကြားထဲ ဘေးတွေ အဝင်ခံရပါတယ်၊ ကျုပ် ပြောပြီးပါပြီ၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေသခင်ကြီးရဲ့ ပြဿနာဟာ ကျုပ်ပြဿနာပါပဲ၊ ဒါကျုပ် သဘောထားပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေကို ရန်သူလိုသဘောထားနေတဲ့ ခင်ဗျားထို့နဲ့ တွေ့နေရပြီ၊ ဒီတော့ မလွဲအချောင်သာ တိုက်စိုက်ရရင် နောက်ဆုတ်တမ်း တိုက်ရမှာက ကျုပ် တာဝန်ပဲ၊ ပိုင်ယီလော်က ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ပြောလေပြီ။

ထန်လိန်ဖိုးဘေးမှ လူနှစ်ယောက်လည်း တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေပြီး ထန်လိန်ဖိုးက ထိုလူနှစ်ယောက်ကို လက်နှင့် ကာထားလိုက်ပြီး ပိုင်ယီလော်ကို စာစ်လုံးချင်း လှမ်းပြောသည်။

‘နောင်တ ဆိုတာ နောင်မှ ရုတ်တရက်ချည်းပဲ ပိုင်၊ ဒီတော့

ခြေလွန်လက်လွန်မဖြစ်ကြခင် အဆိုးနဲ့အကောင်းကို သေသေချာချာ ဝေခွဲပိုင်းဖြတ်စမ်းပါ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ထန်လိန်ဖိုး၊ ကျုပ်ဟာ နောင်တကုတ်တဲ့ လူစား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါက ကိစ္စတစ်ခုကို လေ့လာပြီးမှ သုပ်လေ့ရှိလို့ပဲ၊ ခုကိစ္စကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်အာဖန်ဖန် စဉ်းစားစားပြီးပါပြီ’

‘ကောင်းပြီ ပိုင်ယီလော်၊ ကျုပ်ရဲ့ ဗိုင်းနက်နယ်ခြေမှာ ကျုပ်ဝှပ်သမျှ တရားတာချည်းပဲ၊ နောက်မှ ကျုပ်တို့ အဆိုးဆုံးပါနဲ့’

ထန်လိန်ဖိုးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ဖျပ်တစ်ချက် ဖိလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျယ်လောင်သောအသံနှင့် ‘အမြင်ဆောင်ထားခဲ’ ဟု အော်တစ်လိုက်သည်။

သူ့အသံမျောက်သွားသည်နှင့် သူ့နောက်မှ လူလေး ဘောက်သည် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထွက်လာကြသည်။

သူတို့ခြေ မြေပေါ်ကျသည်နှင့် ပိုင်ယီလော်ကို ဝိုင်းပြီးသား လူနှစ်သွားသည်။

ပိုင်ယီလော်က ဂရုမစိုက်တန်နှင့် တဟဲဟဲ ရယ်နေသည်။

ထန်လိန်ဖိုးသည် အနီဝတ်နှင့် လီယွင်ဟုန်ကို လှမ်းကြည့်နေပြန်သည်။

‘မိန်းကလေး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နေလေပါ’

လိလွင်ဟုန်က ဘာမှ မြန်မပြောဘဲ သတိထားပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပိုင်ယီလော်၏ လှောင်သံ ထွက်လာသည်။

‘ကြလုစိုက်စခန်းရှင်ကြီးရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှုကို အများပြုတေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဆောင်မှူးလေးယောက်ကို တပြိုင်နက် ဝညာဝေးခိုင်းလိုက်တဲ့အတွက် ဂုဏ်လဲ ယူမိပါတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို ခေါင်းငဲ့ခံသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး... ဟဲဟဲဟဲ’

အဆောင်မှူးလေးယောက်သည် ပိုင်ယီလော်ကို ကြည့်ပြီး စိစိလုပ်နေကြ၏။

ထို့နောက် တစ်ယောက်တို့တစ်ယောက် မျက်ရိပ်ရိပ် လိုက်ကြပြီး တပြိုင်နက် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

လက်ရွှစ်ချောင်း၏ စုဝေါင်းအားလှိုင်းသည် ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် မြည်ဟည်းသွားတော့သည်။

ပိုင်ယီလော်သည် လျှပ်ပြတ်သလို ဝင်လာသော၊ မုန်တိုက်လို ပြင်းထန်သော တိုက်ကွက်ရိုက်ချက်များကို သတိထားမိခဲ့သည်။ မကြာပါ။

‘ဝုန်း’ ဟူသော အသံကြီး မြည်ဟိန်းသွားသည်။

‘အင့်... အား... အိုး’ ဟူသောအသံများ ဆက်တိုက် ထွက်လာသည်။

အဆောင်မှူးလေးယောက်သည် မည်သို့ မည်ပုံ ခံလိုက်ကြရသည် မသိ၊ လှိုင်းထိုးလှိုင်းထိုးနှင့် နောက်ဆုတ်သွားကြရလေပြီ။ ပိုင်ယီလော်သည် ရုပါပြနေရာတွင်သာ စောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။

ပိုင်ယီလော်၏ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းနှင့် အဆောင်မှူးလေးယောက်ကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်လေပြီ။

အခန်း (၅)

အသေအချေ

သူ၏သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းကိုပင် ဖြင်တွေ့လိုက်
သူ အားလုံး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် အဆောင်မှူးလေးလောက်က ကျား
ခဲရန် တန်ပြင်လာကြသည်။
သို့သော်...
ထန်လိန်ဖိုးက လက်ကာပြီး တားသည်။
ထို့နောက် ပိုင်ယီလော်ကို လှမ်းပြောသည်။
‘မိတ်ဆွေရဲ့ သိုင်းစွမ်းရည်ဟာ ကြောက်စရာတော့
အောင် ထွက်မြတ်တဲ့ သိုင်းစွမ်းရည်ပါပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ဆီ

မှန်ဗုန်ပြောပါ’

‘ပိုင်ယီလော်မိ၊ မိုင်ယီလော်ဟာ ပိုင်ယီလော်ပါပဲ’
ထိုအဖြေကို ထန်လိန်ဖိုး မကျေနပ်လှချေ။
‘ပိုင်ယီလော်ဆိုလည်း ပိုင်ယီလော်ပေါ့ဗျား၊ ကျွန်မေးချင်
တာက ခင်ဗျား ကျွန်တို့ကို တကယ်ရန်ငြုံတော့မှာလား’
‘ခါက ခင်ဗျားရဲ့သဘောထားပေါ်မှာ မူတည်တယ်’
‘ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ပိုင်’
‘ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စနဲ့ လုံ့မလေးကို ဖမ်း
ခိုင်းလိုက်တာလဲ၊ ဒီကိစ္စကို သိရရင် ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ မိတ်ဆွေ
ဖြစ်တောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်’
ထန်လိန်ဖိုးသည် အပြာရခက်နေသဖြင့် သက်ပြင်းကိုသာ
တတင်းဟင်း ချလိုက်ရသည်။
‘ကျွန်ုပ် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ ပိုင်’
‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခါပေမယ့် ခင်ဗျားစကားက တိကျ
ရေရာတဲ့စကား မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူများကိုသာ ဒီလိုပြောလို့ ရချင်ရ
မယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့တော့ ဒီလိုပြောလို့ မရဘူး’
‘ခင်ဗျား မယုံဘူးလား၊ မယုံချင်လည်း ရပါတယ်’
‘ခင်ဗျား အဆုံးအဖြတ် မမှားစေချင်ဘူး ထန်၊ မှားရင်
ကြလုံစိုက်စခန်းကြီး အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်
လေးလေးနက်နက် ထပ်ပြီး စဉ်းစားပါ’
ထိုစဉ် ထန်လိန်ဖိုး၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ရပ်နေသောလူက

အေးစက်စက်ရယ်ပြီး လှမ်းပြောသည်။

‘ခင်ဗျား အတော်အကြားသန်တဲ့လူပါလား’

ထိုလူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်လာသည်။ တပြိုင်နက်တည်းတွင် ဘယ်လက်ကို မြှောက်တင်လိုက်ပြီး လတ်ချောင်းထပ် လေးငါးချောင်းကို သံချိတ်သဏ္ဌာန်ပြု၍ ပိုင်ယီလော်၏ရင်ဘတ်ကို ကုတ်ဆွဲတိုက်ခိုက်လာတော့သည်။

ဤတိုင်တွက်သည် အငိုက်ချောင်းပြီးတိုက်သော တိုက်တွက်ဖြစ်ပြီး ကြောက်စရာတောင်းသည်။

သို့သော် ပိုင်ယီလော် မကြောက်ပါ။ ဖျက်ခုံးနှစ်ဘတ်ကိုသာ နဖူးပေါ်ရောက်အောင် မြှင့်တင်လိုက်သည်။

‘အိုး... မိတ်ဆွေရဲ့ တိုက်တွက်က တော်တော်ရက်စက်တဲ့ တိုက်တွက်ပါလား’

ပိုင်ယီလော်က ဘယ်ယိမ်းညာယိမ်း ယိမ်းပြီး ပြောသည်။ ထိုလူက အခွင့်ရပြီအထင်နှင့် ညာလက်နှင့်ပါ တိုက်ခိုက်လာတော့သည်။

သူ၏ ဘယ်ညာသံချိတ်လက်ချောင်းတိုက်တွက်သည် အသည်းနှင့်အူကို နှုတ်ပစ်ခဲညှဲတိုက်တွက်ပင်။

ဤတိုက်တွက်သည် စောစောကထက်ပိုပြီး နီးကပ် ရက်စက်လာသည်။

ပိုင်ယီလော် ရှောင်တိမ်း၍ မဖြစ်တော့။ ထို့ကြောင့် ညာလက်ကို တန့်လန့်ခဲပြီး ခုခံပေးလိုက်သည်။

ဤတွင် ‘အင်’ ဟူသော အသံထွက်လာပြီး စခန်းရှင်ဘတ်သား၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ကွေးကောက်သွားသည်။

ပိုင်ရိုလော်သည် ရန်သူ၏လက်တစ်ဘက်ကို ချုပ်ကိုင်လိုက်လေပြီ။

ရန်သူသည် လက်တစ်ဘက်လုံး ချုပ်ကိုင်ခံ လိုက်ရသော်လည်း လွတ်နေသေးသည့်လက်တစ်ဘက်နှင့် လက်ဝါးစောင်းခုတ်သွင်းလာပြန်သည်။

သူ့လက်မြှောက်သွားစဉ်မှာပင် ‘အိုး’ဟူသောအသံကြီး မြည်ထွက်လာတော့သည်။ ဤတွင်စမ ထိုလူသည် မတ်တတ်နေရာမှ ဒူးညှက်ပြီး ပုကျသွားသည်။

ထန်လိန်ဖိုးသည် ရှင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဝင်ကူရန် တန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ပိုင်ရိုလော်၏အသံ ထွက်လာသည်။

‘သူ့အသံကို ရှင်လျက် မမြင်ချင်လို့လား ထန်’

ထန်လိန်ဖိုးသည် အေးစက်စက်အသံကြောင့် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အရမ်း ဝင်မတိုက်ရဲတော့။

ရှေ့တိုးရမလို နောက်ဆုတ်ရမလို ဖြစ်နေရာမှ မှိုက်တန်းတန်း ပြောလာသည်။

‘ပိုင်ရိုလော် ခင်ဗျား သတ်ရဲရင် သတ်လိုက်၊ တျုပ်လို့တျုပ် မနှမြောဘူး’

‘ဟားဟား... စခန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်က ဒီစကားပြောသလား။’ ကိုယ့်လူကိုယ် မနှော့မြောဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျာအသက်သာ ခင်ဗျား နှုတ်တယ်ပေါ့ တုတ်လား။ တယ်လ်အတ္တကြီးတုလုပီလားဗျာ’

ထန်လိန်ဖိုးသည် သူ့စကားမှားနေသဖြင့် အရုတ်ကြံရှက်သွားသည်။

ပိုင်ရီလော်က ထပ်ပြောသည်။

‘ဒီမယ် ထန်၊ ကျုပ်မသတ်ရဲဘူး အောက်မေ့နေသလား’

မိုးခြံမီးသလို တိန်းထွက်လာသော စကားကြောင့် ထန်လိန်ဖိုး တုန်လှုပ်သွားသည်။

‘ဒီမယ်ထန်၊ ကျုပ် သူ့အသက်ကို မခြွေချင်သေးဘူး ဒီတော့ ကျုပ်မေးတာကို ဖုန်ဖုန်ဖြေ၊ လုံမလေးလီကို ဘာဖြစ်လဲ ဖမ်းခိုင်းတာလဲ၊ ဖြေပါ၊ မြန်မြန်’

ထန်လိန်ဖိုးမဖြေ၊ နှုတ်ပိတ်မြဲ ပိတ်နေသည်။

‘ထန်... သိုင်းသမားထစ်ယောက်ရဲ့ သွေးတွေ ပြောပြန်စီးတဲ့အရသာကို ခင်ဗျားခံစားချင်နေသလား၊ လောလောဆယ်မှာတော့ ခင်ဗျား သွေးသောက်ရဲ့သွေးကြောတွေ ပြောင်းပြန်နေတော့မယ်၊ ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ နှုတ်ပိတ်နေမှာလား၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ တစ်ခုအတွက် ကိုယ့်သွေးသောက်ညီတစ်ယောက်ရဲ့အသက် အဆုံးရွံ့ခံတော့မှာလား၊ ဒီလိုသာဆိုရင်တော့ သစ္စာခံ ဘက်သား သား ညီအစ်ကို ဆိုတဲ့စကားဟာ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ စကားဖြစ်သွားတယ်’

နောင်မှ နောင်က မရချင်နဲ့’

ထန်လိန်ဖိုး မတတ်သာတော့ချေ။

သွေးသောက်ညီသည် သေတွင်းဝသို့ ရောက်နေပြီ။

မိမိသာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပါက သေရမည်မှာ မချမှတ်တော့တည်း။

နှုတ်ပိတ်နေ၍ မဖြစ်တော့။

ပိတ်ထားသောပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် လေ့ဦးတွင်ရပ်နေသော အနက်ဝတ် အဘိုးကြီးသည် ဝိုးခနဲ ခုန်ပျံ့ပြီး ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

ထန်လိန်ဖိုး၏ ဟလာသောပါးစပ်သည် ချက်ချင်းပြန်ပိတ်သွားတော့သည်။

ပိုင်ရီလော်သည် ထန်လိန်ဖိုးဘေးသို့ကျရောက်လာသော အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးကို စိတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ထန်လိန်ဖိုးကို ပြောတော့သည်။

‘လက်စသတ်တော့ ထန်လိန်ဖိုးဟာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ရှိသူမှ မဟုတ်ဘဲကိုး၊ အခြေအနေကြည့်ရတာတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အကျပ်ကိုင်ခွဲကို ခံထားရပုံပဲ’

ပိုင်ရီလော်သည် စကားရပ်ပြီး အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်...

‘ခုမှ ကြွရောက်လာတဲ့ မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျား၊ မိတ်ဆွေကြီးဟာ ကြုံလုံစိုက်စခန်းရဲ့ အဓိက ခေါင်းဆောင် ဝန်ခင်ကြီးများလား’

အနက်ဝတ် အဘိုးကြီးက ချောင်းဟန်ပြီး ပိုင်ရိုလော်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

ကျုပ်က ကြုံလုံစိုက်စခန်းရှင်ကြီး ထန်လိန်ဖိုးရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။

ထိုအချိန်၌ ပိုင်ရိုလော်၏ မျက်လုံးတွင် အရောင်ဝင်းခနဲ ကောက်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် တစ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးကြသလားလို့ အဘိုးကြီးက ခေါင်းခါပြသည်။

‘ခုအကြိမ်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ပထမဆုံးတွေ့တဲ့အကြိမ်ပါ။ အင်း... ကျုပ်နားထဲမှာတော့ ခင်ဗျားအသံကိုကြားဖူး

သလို ရှိနေတာ အမှန်ပဲ’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ပိုင်ရိုလော်၊ လူတူမရွား နာမည်တူခရူး ဆိုသလို အသံတူသူလဲ မရှားပါဘူး’

‘ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နားထဲမှာတော့ ထူးဆန်းနေသလိုပဲ’

‘ဟဲဟဲ... ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားလေ့ပေါ်တက်လာမလားလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ ခင်ဗျားမလာလို့ ကျုပ်လာခဲ့ရတာပဲ၊ ကျုပ်စာ ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ စောင့်နေတာပါ’

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီး၏စကားကြောင့် ပိုင်ရိုလော် မျက်မှောက်ကြွတ်သွားသည်။

အဘိုးကြီး၏အသံသည် အစ်တစ်စာနှင့် စက်ဆုပ်ဖွယ်

ကောင်းသောအသံဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်က ရေလယ်ခေါင်တစ်နေရာ၌ ထိုအသံကို ကြားဖူးသည် ထင်သည်။

ပိုင်ရိုလော်သည် တစ်စုတစ်ရာကို စဉ်းစားလိုက်ပြီးသည် နှင့် ခပ်အေးအေး လှမ်းပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတ ဘာတွေ ဆွေးနွေးချင်လို့လဲ’

‘စောစောက ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ်ကြားလိုက်ပါတယ်၊ ဘာတဲ့... ဟိုခင်း... ခင်ဗျားဟာ ဖေးယွင်းရဲတိုက်သခင်ကြီး လီချန်းလူရဲ့မိတ်ဆွေ ဆိုတဲ့စကား ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ စောစောက ကျုပ် ပြောခဲ့သားပဲ’

‘မသိလို့မေးပါရစေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ လီချန်းလူဟာ ဘယ်လို ခင်မင်နေကြတာလဲ’

‘မိတ်ပတ်အသွင် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုပေါ်ဗျာ’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ထန်လိန်ဖိုးကိုရော သူ့လတ်အောက်ငယ်သားတို့ရော လွှတ်လိုက်ပါ’

‘ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားဆွေးနွေးချင်တယ်ဆိုတာအားခါလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားရဲ့ ဆန္ဒ မဖြည့်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးသည် အလွန်ကျေနပ်သွားတန်နှင့် ခါးတိုင်းပြီး ဝါရဝပြုလာသည်။

စိုင်းစိုင်းလား ပြုံးပြီး ဆက်ပြောသည်။
 'ဝါရဝပြုစို့ အချိန်မကျသေးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မေး တာတို့
 ပြေစမ်းပါဦး'
 'ဘာများ ပြေစရာရှိသေးလို့လဲပိုင်၊ ထန်လိန်ဖိုးတိုက်တိုင်
 ပြေကြားပြီးပြီဟာ'
 'သူ့စကားက အမှန်စကား မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ လူတိုင်းလူတိုင်း
 ဟာ အမှန်စကားကိုသာ ကြားချင်ကြတာချည်းပဲ'
 'ဟားဟား... ခင်ဗျားကြားချင်သလိုအမှန်အတိုင်း
 မပြောနိုင်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲပိုင်'
 'ရှင်းပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ဆန္ဒနဲ့ လိုက်လျောညီထွေတဲ့
 တုံ့ပြန်မှုကို လုပ်ပြရမှာပေါ့'
 'ဟားဟား... ခင်ဗျားက ထန်လိန်ဖိုးရဲ့ သွေးသောက်
 ညီလေးကို ဓားစာခံ လုပ်ပစ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'
 'လေကြောရှည်နေဖို့ မလိုတော့ပါဘူးဗျာ'
 'ဒီလိုဆိုလဲ တိုတိုပဲပြောပါမယ်၊ ခင်ဗျားလက်ထဲက လူကို
 ခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်ပါ'
 'ခင်ဗျားအသံက တော်တော်အာဏာသံပါသားပဲ'
 'ကျုပ်ဒီလိုပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ပြောသလိုလဲ လုပ်တတ်
 တယ်'
 'အိုး... ခင်ဗျားက ကျုပ်လက်ထဲရောက်နေတဲ့လူကို
 လှလှတော့မယ် ဆိုပါတော့'

'ခင်ဗျား ဒီလိုထင်တာ သိပ်မှားတယ်၊ ဒီလိုဆုတ်တာဟာ
 ခင်မတန် အောက်တန်းတူတဲ့အလုပ်ပါ၊ ကျုပ်က ဘာပြဿနာမှ
 မဖြစ်ဘဲ ခင်ဗျားဘာသာ အလိုအလျောက် လွှတ်ပေးစေချင်
 နတာပါ'
 'ဪ... ဪ... ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားရဲ့ စညာတွေကို
 စောင့်ပြီး ကြည့်နေတာပါဗျာ'
 'အင်း... ခင်ဗျားစကားက ကျုပ်တို့ အထင်သေးနေပုံပဲ
 စကားလုံးတွေဟာ ယုံကြည်စရာကောင်းတဲ့ အထောက်
 အထား မဟုတ်ပါဘူးဗျား'
 'ဒီလိုဆိုလဲ အမှန်အတိုင်း ပြောပါမယ်၊ ဟုတ်နိုင်၊
 မဟုတ်နိုင် ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားမှာ ပိုင်းမြတ်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်'
 'ကျုပ် နားထောင်နေပါတယ်'
 'အဟမ်း... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ကြုံလို့စိတ်စခန်းထဲကို
 ထန်လိန်ဖိုးရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် ဧည့်သည်တော်ဟောင်း ရောက်ရှိ
 ဇာတယ်ဗျာ၊ အဲဒီဧည့်သည်ဟာ ကြုံလို့စိတ်ရဲ့ အထူးဧည့်သည်ကြီးပဲ၊
 ဒါကြောင့် ထန်လိန်ဖိုးက ဧည့်သည်ကြီးကို စခန်းမှာထားခဲ့ပြီး
 စာမည်တွေနဲ့အတူ ရေကြောင်းခရီး ထွက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီခရီးမှာ
 ကျုပ်လဲ ပါတယ်၊ ခရီးလဲ ဆုံးရော ခုလို ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ကြုံတယ်
 ဆိုပါတော့၊ အဲ တစ်ခုထူးခြားတာက ကျုပ်တို့စီးလာတဲ့လှေပေါ်က
 မီးအိမ်တွေပဲ၊ အဲဒီမီးအိမ်တွေထဲမှာ သီးသန့်တည်ဆောက်ထားတဲ့
 မျှော်စင်ပေါ်က မီးအိမ်တွေဟာ အထူးခြားဆုံးပဲ'

အဲဒီမီးအိမ်က မီးတွေ ငြိမ်းသေသွားတဲ့အချိန်မှာ
 ကြုံလုံစိုက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဧည့်သည်ကြီး အသက်ခံရတဲ့အချိန်ပဲ
 အဲဒီ မီးအိမ်တွေ ငြိမ်းသေသွားမယ့်အချိန်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်
 အဆင်မပြေတဲ့အချိန်ပဲ၊ ကျုပ်ပြောတာကို သဘောပေါက်ရဲ့လား
 ပိုင်ရီလော်

‘မေါက်ပါတယ်၊ ပေါက်ပါတယ်၊ အဲဒီ ဧည့်သည်ကြီးက
 အိပ်သူများပါလဲ’

‘ဒီကနေ့ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ သိုင်းသမီး
 ကြီးပါ၊ သူ့နာမည်ကို ကြားဖူးချင်သလား ပိုင်ရီလော်’

‘ခင်ဗျား ပြောဖို့မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ်အဖေ
 သိလိုက်ပါပြီ’

‘ဪ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလိုက်တာလဲ’
 အနက်ဝတ် အဘိုးကြီးက တအံ့တဩ မေးလာသည်။
 ထိုခဏ၌ မျက်လုံးရောင်လည်း တပြောင်ပြောင် တောက်
 ဝလာသည်။ ထို့နောက်ဆက်ပြီး မေးသည်။

‘ကဲ... ပြောစမ်းပါ၊ အဲဒီဧည့်သည် ဘယ်သူလဲ’
 ပိုင်ရီလော်က ထိမထင်တန်နှင့် ရယ်သွမ်းသွေးသည်။

‘မခဲယဉ်းပါဘူးဗျာ၊ ကြုံလုံစိုက်ရဲ့ ဧည့်သည်ကြီးဟာ
 ဖေးယွင်းရဲတိုက်သခင်ကြီး လီချန်းလူပါ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား
 ကျုပ်အဖေက ပြေးကြည့်တာထက်တောင် မှန်တယ်ဗျာ ဟဲဟဲ
 ကြားရသောစကားကြောင့် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီး မျက်လုံး

ပြေးသွားသည်။

ဘေးတွင်ရပ်နေသော လီယွင်ဟုန် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ
 ပြစ်သွားပြီး တုန်ထင်လာသည်။

ထိုစဉ် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးက ဣန္ဒြေသည်လိုက်ပြီး ပြော
 ပြန်သည်။

‘တော်တယ်၊ တော်တယ်၊ ခင်ဗျား အဲဒီအခါ
 တော်တော်တောင်းတယ်’

ပိုင်ရီလော် ဘာမျှ ပြန်မပြော၊
 အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးတို့သာ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေ
 သည်။

လီယွင်ဟုန်သည် ဖခင်ကြီး အဖမ်းခံရပြီဖြစ်ကြောင်း
 သိလိုက်ရသဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတော့သည်။

အခန်း (၅၅)

မဟေဠိ သံလုံး

ထိုစဉ် ပိုင်လီလော်က လှမ်းမေးသည်။

‘လီယွင်ဟန် သူ့စကားကို ယုံသလား’

လီယွင်ဟန်သည် ဘာပြေရမှန်း မသိသဖြင့် ကြောင်ငေး
ငေးကြီးဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါကျမှ ပိုင်လီလော်သည် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးကို
ကြည့်ပြီး ပြောတော့သည်။

‘ဓာတ်ကယ်တော့ ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှ ထူးဆန်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဦးနှောက်ရှိသူတိုင်း သိနိုင်တဲ့ကိစ္စပါ ဒါပေမယ့်...’

‘ဘာလဲ ပိုင်လီလော်၊ ဒါပေမယ့် ဆိုတာတ မယုံကြည်

နိုင်တဲ့ သဘောလား၊ မယုံကြည်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်မှာ ပြစ်ရာ
အထောက်အထား ရှိပါတယ်’

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးက သူ လိုအပ်သလို ဆွဲပြောတာ
အတိုင်းရင်ဘတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး လက်ဝါးပေါ်
စင်ပြလာသည်။

‘ဒီပစ္စည်းကို ကြည့်ပါ၊ သေသေချာချာ ကြည့်ရင် ဘယ်သူ
ပစ္စည်းဆိုတာ သိလာလိမ့်မယ်’

အားလုံး မြင်နေရပါသည်။

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီး၏ လက်ဝါးပေါ်မှပစ္စည်းသည် ဘဲဥ
လောက်ရှိသော အနက်ရောင် သံလုံးတစ်လုံးဖြစ်သည်။

လီယွင်ဟန်သည် ထိုသံလုံးကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာ
ချွတ်ခနဲ ဖျတ်သွားသည်။

‘ကြည့်ပါ... ကြည့်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး
သေသေချာချာ ယူကြည့်ပါ’

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီး၏ စကားဆဲအဆုံးတွင် သံလုံးလေး
လွင့်ထွက်လာသည်။ သံလုံးသည် ပိုင်လီလော်၏ မျက်နှာဆီတန်းပြီး
ပြေးဝင်လာသည်။

ပိုင်လီလော်သည် မယွှဲမရှောင်သာတော့သဖြင့် ဖျတ်ခနဲ
ဖမ်းယူလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သံလုံးကို သေသေချာချာ ကြည့်မိ
သည်။

‘ဖေးသွင်လီ’ ဟု ရှေးထားသော စာလုံးများကို တွေ့ရ

၁၆၄ ▲ တက္ကသိုလ်အလင်းအောင်

သည်။

ပိုင်ယီလော်သည် စာလုံးများကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် လီယွင်ဟုန်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘လီယွင်ဟုန်၊ ဒီသံလုံးကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားအဖေရဲ့ပစ္စည်းအမှန်ပဲလား။’

လီယွင်ဟုန်က သံလုံးကိုယူပြီးကြည့်သည်။ မျက်မှောက်ကြိုက်လိုက် ခေါင်းခါလိုက် လုပ်သည်။

‘တုံတော့ တော်တော်တူတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေကြီးက သံလုံးမှာ’

လီယွင်ဟုန်၏စကား ကပ်စိုင်းစာစမှာပင် အကျီနတ် အဘိုး ကြီးက ဖြတ်မေးသည်။

‘မေးလွင်လီလို့ နာမည်ရေးထားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...’

လီယွင်ဟုန်သည် မရယ်ချင်ရယ်ချင် ရယ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ သံလုံးကို ဝှီးခနဲ လွှတ်ဝစ်လိုက်တော့သည်။ အကျီနတ် အဘိုးကြီးသည် သံလုံးကို ဖမ်းယူပြီး သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်သည်။

‘ကြည့်ကြည့် ... ချင်ပစ္စည်း ဟုတ်မဟုတ် သေသေချာချာကြည့်’

လီယွင်ဟုန်က ဒေါသနှင့် လှမ်းပြောသည်။

အကျီနတ်အဘိုးကြီးသည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ဖျက်သွားပြီး

သိုင်းမာသာနှင့်သွေးသစ္စာ (၄) ▲ ၁၆၅

ပိုင်ယီလော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ပိုင်ယီလော်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ သံလုံးပေါ်က စာလုံးတွေကို အတွင်းအားသုံးပြီး ဖျက်ဝစ်လိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဒါ ကျုပ်တို့ သတ်သတ် ပြဿနာ လုပ်တာပဲ’

ပိုင်ယီလော်က ရယ်သွမ်းသွေးပြောရင်း လီယွင်ဟုန်ကို လှည့် ကြည့်သည်။ အကျီနတ်အဘိုးကြီးက လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး...

‘ပိုင်ယီလော်၊ ခင်ဗျားက လုံ့မလေးလီ ဝှီးရိမ်သောက ရောက်နေတာကို မကြည့်ရက်ဘူးလား၊ ဒါကြောင့်မို့... ဒါကြောင့်မို့...’

‘ခင်ဗျား ဘာတလိန်ထုနေတာလဲ၊ ကျုပ်က လီယွင်ဟုန်ကို ညာပါမလား’

အကျီနတ်အဘိုးကြီးသည် ဘာမျှ ငြင်းချက် ထုတ်မနေ ချင်တော့သဖြင့် ပခုံးနှစ်ဘက်သာ ထွန်ပြလိုက်မိတော့သည်။

‘လက်စသတ်တော့ မိတ်ဆွေကြီးပိုင်ဟာ ထင်ထားတာထက် သိုင်းပညာ အဆင့်ပိုမြင့်နေသူကိုးဗျ၊ ဒီတိစ္စဟာ မျက်တွေ့လက်တွေ့ဖြစ်နေတော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အကြမ်းမဖတ်ဝံ့တော့ပါဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့သွေးသောက်ညီလေးကို ပြန်လွှတ်မလွှတ်ဖို့ကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်’

ပိုင်ယီလော်က ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်ကလည်း တစ်သတ်လုံး လွတ်မပေးဘူးဆို
မပြောခဲ့ပါဘူးဗျာ’

ပိုင်ယီလော်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ချုပ်ကိုင်ထားသော
လူကို တွန်းလွှတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုလူသည် ပိုင်ယီလော်၏လက်ထဲမှ လွင့်ထွက်လာပြီး
ထန်လိန်ဖိုးရှေ့အရောက်တွင် ယိုင်တိုင်ယိုင်တိုင်နှင့် ရပ်တန့်သွား
တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လီယွင်ဟုန်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘သူ့ရဲကောင်းကြီးပိုင်း၊ သူတို့စခန်းက ဧည့်သည်တာ ကျွန်
အဖေ အမှန်ပဲလား’

ပိုင်ယီလော်က ခေါင်းခါပြီး ပြောသည်။

‘သိပ်လည်း ဝှံ့ပန်မနေပါနဲ့ လီယွင်ဟုန်၊ ခုလိုအခြေအနေ
မျိုးမှာ ထန်လိန်ဖိုးကို ဖမ်းထားတာတောင် အသုံးမဝင်လှပါဘူး
သူ့လက်အောက်တပည့်ဆိုရင် ပိုပြီး အသုံးမဝင်ဘူးပေါ့’

ထိုစဉ် အနက်ဝတ် အဘိုးကြီးက စကားရောင်း စကားဝေ
လုပ်လာပြန်သည်။

‘လုံမလေးကလဲဗျာ၊ ပိုင်ယီလော်က ဒီလောက်ကြီးကျယ်
ကိစ္စကို ညှဉ်း ပြောနေပါ့မလား၊ တကယ်လို့ လီချန်းလူသာ ကြုံ
စိုက်စခန်းထဲမှာ ရှိနေရင် သူ့လက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ကျုပ်တို့လူ
ပြန်လွတ်ပေးပါ့မလားဗျ’

လီယွင်ဟုန်သည် ဘာယုံရမှန်း မသိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် အကြောင်းကြောင်ဖြစ်နေတော့သည်။

ပိုင်ယီလော်သည် လီဟုန်လွင်ကို ကွက်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး
အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးကို လှမ်းပြောသည်။

‘ဒီမယ် မိတ်ဆွေကြီး... ခင်ဗျားပါးစပ်ထဲကလျှာကို အနီး

မရွံ့တိုင်း ထင်သလို လှုပ်ရှားမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့လူကို ကျုပ်
ဘာ ဖြစ်လို့ ပြန်လွှတ်ပေးသလဲဆိုတာ ကျုပ်ပဲ သိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့
သိချင်သေးရင် ကျုပ် ပြောပြမယ်’

‘ပြောပါ၊ သိပ်သိချင်ပါတယ်’

‘ရှင်းရှင်းကလေးပါ၊ လူချင်း အလဲအလှယ် လုပ်ချင်လို့ပဲ’

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်
ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်ပြီး မေးသည်။

‘ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လို လဲချင်လို့လဲ၊ ရှင်းရှင်ပြောစမ်းပါ’

‘အပိုတွေ မေးမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား သိပြီးသားပါ’

‘ဟဲဟဲ... မသိလို့ မေးနေတာပဲ ပိုင်ရယ်၊ ကျွန်လေး...’

ကျုပ် ပြောချင်တာက ဒီမှာ ထန်လိန်ဖိုးရဲ့ စခန်းဘက်သားတွေ
ဆယ်ယောက်တိတိ ရှိနေတယ်ဗျ၊ သူတို့က ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ကို
အကြမ်းဖက်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ’

‘ဟားဟား... ခင်ဗျားဟာ တော်တော် ပဲခုံးပြောင်း

တတ်တဲ့လူတိုင်း၊ ကျွန်ကို ဒီလို ခြိမ်းခြောက်လို့ ခရဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား
တကယ် မသိဘူးလား’

‘မလိုပါဘူးဗျား၊ ခင်ဗျား နည်းနည်းလေး လှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ ကျုပ် လေ့ပေါ် ပြန်ရောက်သွားမှာပါ’

‘ဪ... ခင်ဗျားက တဝည့်တွေကို ပစ်ထားပြီး ကိုယ် လွတ်ရုန်းမယ် ဟုတ်လား၊ ဘက်တော်သားဆိုတာ သေအထူ ရှင်မကွာ ခံစားရတာမျိုး သူများအသက်ကျတော့ အမှိုက်လိုသဘောထားပြီး တိုယ်အသက်ကျတော့ ပတ္တမြားခဲလို တန်ဆိုးထားနေတာကိုး၊ ဒါဟာ လူကောင်းတွေရဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျား’

ပိုင်ယီလော်၏စကားကြောင့် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ထို့နောက်...

‘ခင်ဗျား တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပါလား၊ ကျုပ်တို့အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် ရန်တိုက်ပေးနေတာလား၊ ဒီလိုလုပ်လို့ မရပါဘူးဗျား၊ ခင်ဗျားစကားဟာ ဘယ်လိုမှ အဆုံးမဝင်တဲ့စကားပါ၊ ကျွန်တ လေ့ပေါ်ရောက်တာနဲ့ မျှော်စင်ပေါ်က မီးအိမ်ကို ချွပ်ကိုင်ထားလိုက်မှာပါ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတိုက်ခိုက်ရပါဘူး၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေကလည်း ခင်ဗျားကို တိုက်ခိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒီကိစ္စလောက်တော့ ဒီကနေပြီး လမ်းပြောရင် ပြစ်နိုင်ပါ့မယ်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့မိတ်ဆွေ သွားဖို့ မလိုပါဘူး’

ပိုင်ယီလော်စကားကြောင့် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီး ငြိမ်သွားသည်။

ထို့နောက် ပိုင်ယီလော်တို့ စက်ဆုပ်သောအကြည့်နှင့်စိုက်ကြည့်သည်။

‘ကဲ... ကျုပ်မှာ အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ လုံမလေးလီလွင်တုန့် ကိုသာ ကျုပ်တို့လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါ၊ သူ့ခမျာ သူ့အဖေအတွက် စိုးရိမ်သောက ကြီးနေစွာတာ’

‘ဟဲ့ဟဲ့... ခင်ဗျား တော်တော်စကားလှည့်ကောင်းတဲ့လူပါလား၊ လီလွင်ဟုန်တ သူ့အဖေကြီး ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို လုံတာမဟုတ်ဘူးဗျ’

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သွားပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ စက်ဆုပ်သွယ်ကောင်းသောအသံနှင့် တဟားဟား အော်ရယ်တော့သည်။

အခန်း (၅၆)

ရေခန်းသို့ ဖြေလှမ်းသူ

‘တားဟား.. ခင်ဗျားဟာ တော်တော်အကွက်လှည့်
တက်တဲ့လူပဲ ပိုင်၊ ကျုပ်လက်ထဲက ဆဲလုံးဟာ လီယွင်ဟုန်အဖေရဲ့
အထိမ်းအမှတ် ဆဲလုံးအစစ်ပါ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ပေးတုန်းက
စာတန်း ပါပါတယ်၊ ခင်ဗျားလက်ထဲရောက်မှ အတွင်းအားနဲ့ဖျက်လို့
ဖျက်သွားတာပါ။ ဒီတော့ လီယွင်ဟုန် ဘယ်မှတ်မိတော့မလဲ၊ ဒီ
အမှတ်အသားဟာ သူ့အတွက် သေရေရှင်ရေ အမှတ်အသားပဲ၊
ခင်ဗျားအနေနဲ့ လီယွင်ဟုန်ရဲ့ အရေးကြီးကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်
လုပ်မပစ်လိုက်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကာယကံရှင်တွေ ဒုက္ခ
မရောက်စေသင့်ဘူး’

ဤတွင် ဘာကို ယုံရခန်းမသိဘဲ ဖျက်စီးဖျက်ဖျက်နာ ဖျက်
ဖြစ်နေသည့် လီယွင်ဟုန်က ထပ်မံလာသည်။

‘နေပါဦး၊ ကျွန်မအဖေဟာ ရှင်တို့စခန်းထဲမှာ တကယ်
ရှိနေလို့လား’

‘ဒီပစ္စည်းဟာ ခင်ဗျားအဖေရဲ့ပစ္စည်းအစစ်ပါ။ ဒီတော့
ကျွမ်းတို့ပြောခဲ့တာတွေကို ခင်ဗျားဆန္ဒအတိုင်း ယုံချင်ယုံပါ၊
မယုံချင်လည်း နေပါ’

လီယွင်ဟုန်သည် မည်သို့မျှ စောဒက မတက်တော့ဘဲ
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

ဝန်းရောင်သန်းနေသောဖျက်နာမင် ချက်ချင်း ဖြုတ်ဖြုတ်
ရော် ဖြစ်လာသည်။

ဤတွင် အတင်းပါးသော ပိုင်မိလော်က သတိပေးလာ
သည်။

‘လီယွင်ဟုန် စဉ်းစားပါ။ ဒီပစ္စည်းဟာ ခင်ဗျားအဖေရဲ့
ပစ္စည်းအစစ်ဖြစ်တယ်ပဲထားဦး၊ သူတို့ ဘယ်လိုယူခဲ့သလဲဆိုတာကို
စဉ်းစားရဦးမယ်၊ ဒီပစ္စည်းကို တွေ့တာနဲ့ ခင်ဗျားအဖေ အဖမ်းခံ
နေရတာဟာ တစ်ခြားစီပါ၊ အက်စပ်မူရှိသလို ကွဲပြားမှုလည်း
ရှိတယ်၊ နောက်တစ်ခုက ဒီသံလုံးကို လီယွင်ဟုန်ကိုယ်တိုင် သံသယ
ရှိနေသွေးတယ် မဟုတ်လား’

လီယွင်ဟုန် ခေါင်းမော့လာသည်။

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးက ပြတ်ပြောသည်။

‘ပိုင်ယံလော်ဟာ မေးယွင်ရဲတိုက်သခင်ကြီး လီချမ်းလူရဲ မိတ်ဆွေဆိုရင် လီချမ်းလူနဲ့ မကွဲမကွာ ရှိနေလေ့ရှိတဲ့ပစ္စည်းတို တကယ်သိဖို့ လိုပါတယ်’

‘ကျုပ် နားလည်ထားတာက ဘယ်အရာမဆို အမြဲထာဝရ အတူတကွ ရှိမနေတတ်ပါဘူး။ ကွဲကွာချိန်၊ ခွဲခွာချိန်ဆိုတာ ရှိစမြဲပါ။ အနတ်ဝတ်အဘိုးကြီးသည် ပိုင်ယံလော်ကို ငြင်းချက်ထုတ် မနေတော့ဘဲ လီယွင်ဟုန်ကိုသာ လှမ်းပြောတော့သည်။

‘လုံမလေး လီယွင်ဟုန်... ခင်ဗျား ဘယ်လို စဉ်းစားမိပါ သလဲ’

လီယွင်ဟုန်က အဖြေမပေးနိုင်ပါ။ အဝေးကိုသာ ငေးပြီး တွေ့နေနေတော့သည်။

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးက အားနည်းချက်ကို တွေ့လာ သဖြင့် ထပ်ပြီး ပြောလာသည်။

‘အကောင်အထည် မမြင်ရဘဲ စဉ်းစားရတာဟာ တော် တော်ပင်ပန်းတဲ့ကိစ္စပါ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားအဖေကို လူလွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါမယ်။ မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာ သူ ရောက်လာ ပါလိမ့်မယ်’

လီယွင်ဟုန်သည် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီး၏စကားကို ယုံသလို ဖြစ်လာပြန်သည်။

‘နေပါဦးရှင်၊ ရှင်တို့က ဘယ်ဟုန်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

‘ဒီလိုပါ။ လုံပလေး ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ကျုပ်တို့ ရဲထိုက်ထဲ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီလိုသာ တိုက်ဆိုင်မှု မရှိခဲ့ရင် ခုလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟင်... ဒီလိုဆိုရင် ခု မေးယွင်ရဲတိုက်ကြီးမှာ... လီယွင်ဟုန်က တုန်လှုပ်ဟန်နှင့် ပြောသည်။

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးက သူ့စကားကို ဖြတ်ပြီး ပြော လိုက်သည်။

‘အင်း... ခုချိန်မှာတော့ မေးယွင်ရဲတိုက်ကြီးရဲ့ အခြေ အနေဟာ အတော့်ကို ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ မြောရရင် မေးယွင် ရဲတိုက်ကြီးမှာ လွှင့်ထူထားတဲ့ အလံတွေ၊ တံခွန်တွေ အားလုံးဟာ မေးယွင်ရဲတိုက်ကြီးရဲ့ အလံတွေ၊ တံခွန်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး’

ထိုကားကြောင့် လီယွင်ဟုန် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာ သည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်လာသည်။

‘ရှင်စကားက ဘာစကားလည်းရှင်’

‘ဟဲဟဲ... ကောင်းမြတ်တဲ့စကားပါ မိန်းကလေး။ ဒီလို လုပ်ရတာဟာ မိန်းကလေးရဲ့ အဖေကြီးကို သွေးနဲ့ညှိနေတဲ့ သိုင်း လောကနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေစေချင်လိုပါ။ သူဟာ အသက် လည်း အတော်ကြီးနေပြီ၊ ဒီအသက်ဒီအရွယ်ဟာ အေးအေးလူလူ နေဖို့ကောင်းတဲ့အရွယ်ပါ။ ကျုပ်တို့ ဆန္ဒကတော့ နုငယ်သေးတဲ့ မိန်း ကလေး လီယွင်ဟုန်တို့လည်း သိုင်းဝတ်စုံတွေချွတ်ပြီး လောက စည်းစိမ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ခံစားစေချင်ပါတယ်။ ခါ

ကြောင့်...

ပိုင်ယီလော်သည် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးတို့ စိုက်ကြည့်ပြီး လှောင်ပြောပြောတော့သည်။

ခင်ဗျားစကားက တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ စကားပဲ။

ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျ၊ ကာယကံရှင်တွေရဲ့ အကျိုးကို ကြည့်ပြီးပြောနေတာဗျ၊ အရေးကြီးတာက မိန်းကလေး ကျေနပ်ဖို့မဲ မိန်းကလေး ကျေနပ်ရင် ခင်ဗျား ဝင်ရပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးက ဝေါသနှင့် ပြောသည်။

ပိုင်ယီလော်က ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

ကောင်းပြီလေ၊ လုံမလေးလီ ကျေနပ်သလား၊ မကျေနပ် ဘူးလားဆိုတာ ခုပဲ မေးကြည့်ပါ။

ဟားဟား... ခင်ဗျား တော်တော် အကြပ်ကိုင်ချင်တဲ့ လူပဲ၊ လုံမလေးလီဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေတဲ့ သူပါ။ သူ့အဖေကြီးအပေါ်မှာလည်း အင်မတန် ရိုသေကိုင်ခွင့်ကို မိန်းကလေးပါ။ ဒီတော့ သူ့အဖေကြီးတို့ ကျွပ်တို့လက်ထဲမှာ ဝံ့ကွက်ပြီး အပ်ထားရဲ့ပါမလား၊ ပြီးတော့ သူ့အဖေကြီးဟာ သိပ် လည်း ကျန်းမာလှတာ ခဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့ယ်တိုင် သူ့အဖေ ကြီး ရှိရာလိုက်ပြီး ပြုစုယူမယ့် မိန်းကလေးပါ။ ဒီအချက်တာ ကျွပ်တို့ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒအပေါ် မူတည်တဲ့အချက် ခဟုတ်ပါဘူး။

လီယွင်ဟုန်သည် ငြိမ်ပြီး ကွေနေသည်။ ထို့နောက်

ပိုင်ယီလော်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

သုရဲကောင်းကြီးပိုင်၊ ဖေဖေဟာ ကြုံလုံစိုက်စခန်းထဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။

ပိုင်ယီလော် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ထို့နောက်...

ဒီမယ် လီယွင်ဟုန်၊ ကျွပ် ပြောချင်တာက သူတော် ကောင်းတို့ နတ်ကောင်း မမြဲပါ။ တရားသူကို ကူသုပေါ့ပါတယ်၊ ခေါင်းထဲထည့်ထားရမှာက ဖေးယွင်ရဲတိုက်ကြီးဟာ အဆင်မြင့် ရဲတိုက်ကြီးပါ။ အဆင်မြင့်သိုင်းသမားတွေလည်း တင်းပြည့်ကြပ် ပြည့် ရှိနေတဲ့နေရာပါ။ ရဲတိုက်သခင်ကြီး လီချန်လူဆိုတာတလည်း နယ်နယ်ရရလူ မထုတ်ပါဘူး။

လီယွင်ဟုန်သည် ပိုင်ယီလော်၏စကားကို လက်ခံလိုစိတ် မရှိတော့ချေ၊ သံယောဇဉ်သည် သူမ၏ အသိအမြင်များကို အမှောင်ဖုံးစေလိုက်ပြီး ထို့ကြောင့်...

သုရဲကောင်းကြီးပိုင်၊ တွန့်မဟာ မိန်းမသားတစ်ယောက် ပါ။ ခုအချိန်ဟာ တွန့်မအတွက် အရေးကြီးတဲ့အချိန်၊ တွန့်မ ဘာ သုပ်ရမယ်ဆိုတာ တွန့်မသိပါတယ်၊ ပိုင်ကိုတော့ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။

လီယွင်ဟုန် စကားဆုံးသည်နှင့် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှင့် လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင် လိုက်သည်။

ဤတွင် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးက မြောက်ထိုးပင့်ကော်

လုပ်လာသည်။

‘မိန်းကလေးဟာ အမှန်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မိဘကျေးဇူးဟာ တစ်ဘဝလုံး ပေးဆပ်တာတောင် ကုန်နိုင်ဖို့ထက် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးဆိုတာ အခွင့်အရေးရကုန်းဆပ်မှု အကျိုးကြီးမားတာပါ။ မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေးဟာ ဓမ္မရတနာ နှစ်ခု မိန်းမမြတ်ကလေးပါ။ မိန်းကလေးရဲ့ကျေးဇူးသိတတ်မှုကို ကျွန်ုပ် အများကြီးလေးစားပါတယ်’

ဝိုင်မီလော်သည် ဟန်လုပ်ပြောနေသည့် အနက်ဝတ် အဘိုးကြီးကို မကျေနပ်ကြည့် ကြည့်သိတ်သည်။

ထို့နောက် ခြေလှမ်းတပြင်ပြင်ဖြစ်နေသည့် လီယွင်ဟုန်ကို လှမ်းပြောပြန်သည်။

‘လီယွင်ဟုန်၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ အဖေကြီးဟာ ခင်ဗျားကို ဒီလိုလုပ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိမယ်မထင်ဘူး။ လီယွင်ဟုန်ဟာ နုငယ်တဲ့ မိန်းမလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလို မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဟာ မိမိကိုယ်မိမိနတ်ဆိုးလက်ထဲ အရောက်မခံသင့်ဘူး။ ကျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါတိုင်း သားစားကျူးတဲ့သတ္တဝါပဲ။ ကျားသနားလို့ ချမ်းသာရတဲ့ သားသမီးဆိုတာ လောကမှာ မရှိဘူး။ လီယွင်ဟုန်သာ သူတို့နောက် လိုက်သူမရင် မိသားစုတွေ ရင်ထဲမနာ ဖြစ်ကြရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုလုပ်တာဟာ မိဘကျေးဇူးကို ထိထိရောက်ရောက် ပေးဆပ်ရာရောက်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး’

လီယွင်ဟုန်သည် ဝိုင်မီလော်ကို ကြည့်ရင်း ချိတ်ချိတ် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

‘သို့သော် ယှဉ်းစားနေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းထားလိုက်ပြီး ဣန္ဒြေရရ ပြောတော့သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူရဲကောင်းကြီး ဝိုင်။ သူရဲကောင်းကြီးဝိုင်ရဲ့စေတနာကို ကျွန်မ အများကြီး လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မပဲ သိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ခွင့်ပြုပါလို့ ဝေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင်’

ဝိုင်မီလော်သည် လီယွင်ဟုန်ကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေတော့သည်။

မှန်သည်။

ယခုအချိန်၌ သူမကို တားမြစ်နေ၍ မဖြစ်တော့ချေ။ အခြေအနေသည် မိမိစကားကို လက်ခံနိုင်မည်ဖြစ်စေလည်း မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်...

‘ကောင်းပြီ လီယွင်ဟုန်၊ ကျွန်ုပ် ဝတ္တရား ကျေပါတယ် ခင်ဗျားသဘောအတိုင်းပါပဲ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူရဲကောင်းဝိုင်’

လီယွင်ဟုန်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် အနက်ဝတ် အဘိုးကြီးအနီးသို့ တိုးတပ်သွားတော့သည်။

ဝိုင်မီလော်သည် လီယွင်ဟုန်ကို တားမြစ်ခြင်း မပြုတော့

၁၇၈ ▲ တစ္ဆေသိုလ်အေလင်းအောင်

ချေ။

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးသည် ကျေးကျွန်ုပ်နပ်ကြီး ပြုလုပ်
သည်။

လီယွင်ဟုန်သည် သူ့ရွေ့တွင် ခပ်မီသည်နှင့် . . .

‘ကျွန်မက ရွှင်တို့နောက်ကို ဘယ်လိုလိုက်ရမလဲ’

‘လှေနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ မိန်းကလေးနဲ့ ဖခင်ကြီးတို့
အပြန်ဆုံး တွေ့ဆုံပေးမှာပါ။ ကဲကဲ . . . လှေပေါ်တိုသာ တက်ခါ
လီယွင်ဟုန်သည် ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ရေကန်
ကမ်းစပ်သို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးက ပိုင်ယီလော်ကို လှမ်းကြည့်
ပြီး ပြောသည်။

သူ့အပြုံးသည် အောင်နိုင်သူ၏အပြုံးမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

‘ကဲ . . . မိတ်ဆွေကြီး ပိုင်၊ ကျုပ်တို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်’

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးသည် ပိုင်ယီလော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး
သည်နှင့် လီယွင်ဟုန်နောက်သို့ လိုက်သွားတော့သည်။

ပိုင်ယီလော်သည် လီယွင်ဟုန်နှင့် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးကို
လှမ်းကြည့်ပြီး သက်မြင်းချလိုက်သည်။

‘အင်း . . . ငါ့ကိုက ငါ့ပဲ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်ခွက်တာဟာ
ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ပြန်ချသလိုပဲ၊ ခုတော့ ငါ့စေတနာတွေတာ
အလတား ဖြစ်ကုန်ပြီ’

ပိုင်ယီလော်သည် မကျေမနပ် ရေခွက်လိုက်ကာ အဝေးသို့

သိုင်းစာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၄) ▲ ၁၇၉

ခပ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ထန်သည် တစ်ခိုပ်ခိုပ် ပြေးနေသော ပိုင်ယီလော်ကို
ကြည့်နေရာမှ ကျေးကျွန်ုပ်နပ်ကြီး ပြုနေလေတော့သည်။

ထို့နောက် . . .

ကမ်းစပ်ဆီ ပြေးဆင်းသွားပြီး လှေပေါ် ခုန်တက်သွား
တာသည်။

ကြာမီ ထန်တို့လှေအုပ်စုသည် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှား
ရာမှ တစ်ခိုပ်ခိုပ် ပြေးသွားလေတော့သည်။

ရုထိုးထားသည်။

တံခါးမကြီး၏ နဖူးစီး တစ်သက်တစ်ချက်တွင် ထွန်းထားသော စီးအိမ်ကြီးနှစ်ခုသည် အလင်းအား ကောင်းလွန်းသဖြင့် နုလား ထင်မှတ်ရသည်။

ခပ်ဝေးဝေးမှ လျော်ခတ်လာသော အမြန်လှေငါးစင်းသည် တံခါးမကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ရေတံခါးမကြီးသည် အပေါ်သို့ မြင့်တက်လာသည်။ အမြန်လှေငါးစင်းသည် တံခါးမကြီး ဝှင့်သွားသည်နှင့် ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာကြသည်။

အခန်း (၅)

ထို့နောက် အရှေ့ဘက်စခန်းမှ အနောက်ဘက်စခန်းသို့ တောက်လျှောက်လျော်ခတ်လာကြသည်။

ဝဟောဌိဆန်သောနေ့

ကြောပါ၊ လှေဆိုက်တစ်ရန် ချထားသည့် သစ်သားတံတားကြီးအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရေတံတားပေါ်မှ ဂိုဏ်းသားများစာတုန်းဘောင်ကလေးများ ထိုးဝေးလာသည်။

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးသည် ရေတံခါးပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြီးသည်နှင့် လီယွင်ဟုန်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ထို့နောက် အနောက်ဘက် အဆောင်ရှိရာ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးက 'ညွှတ်ခံတစ်ယောက် လာစမ်း'ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ကြုံလုံစိုက်စခန်းသည် နာမည်ကျော် ရေစခန်းကြီးဖြစ်၍ ဤစခန်း၏အရှေ့ဘက်ခြမ်းသည် ရေပြင်ထဲတွင်ရှိနေပြီး အနောက်ဘက်ခြမ်းသည် ကျွင်းစခန်းတောင်ခြေရင်းအထိ ရှိသည်။

စခန်းသည်နေ့ပိုသည် အပြင်လူများအတွက် အန္တရာယ်များသော အခြေအနေဖြစ်သည်။

ရေစခန်းပတ်လည်တွင် ငှက်တိုင်များ အမြောက်အမြစ်ရှိထားသည်။ အရှေ့ဘက်တွင်မူ စခန်းဝင်ဝေါက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော နှင့် သံတံခါးကြီး ရှိသည်။

တံခါးနဖူးတွင် 'ကြုံလုံစိုက် ရေစခန်းကြီး' ဟု ကမ္ဘာ

မရွေးမနှောင်းတွင် 'လာပါပြီခင်ဗျ' တူသောအသံများ ခြေသံများကို ကြားရသည်။

ကြောပါ။ ဧည့်ခံသည် လက်ဖက်ရည်ခွဲကို မပြီး ရောက်လာသည်။

ထိုလူသည် လက်ဖက်ရည်ဘန်းကို စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသည်နှင့် ပန်းတန်လုံးများထဲသို့ ငဲ့ထည့်သည်။

ထိုနောက် နောက်ဆုတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

'ဒီမယ်ရှင်... ကျွန်မစေတေ အယ်မှာလဲ'

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးက...

'မိန်းကလေးကလဲကွယ်၊ ဒီရောက်မှ လောနေစမ်းပါ' ကြောခင် တွေ့ရမှာပါ။ ကက... လက်ဘတ်ရည်ကြမ်းလေး သောက်လိုက်ပါဦး'

ဟုဆိုပြီး ထန်လိန်ဖိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထန်လိန်ဖိုးလယ်သားတစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောသည်။

'ညီလေး၊ ဖေးယွင်ရဲတိုက်သခင်ကြီးကို သွားခေါ်ခဲ့ပါ' ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ'

လယ်သားသည် ဦးညွတ်အရိုအသေပေးပြီး ချက်ချင်း ထွက် သွားသည်။

ထိုအခါကျမှ ထန်လိန်ဖိုးက လီယွင်ဟန်ကို လှမ်းကြည့်ကာ လက်ဘတ်ရည်သောက်ရင်း စောင့်ရန် လှမ်းပြောသည်။

လီယွင်ဟန်က ခေါင်းခါပြီး ပြောလိုရာကို ပြောလာသည်။

'လက်ဘတ်ရည်က ဘယ်အချိန်သောက်သောက် ရပါ တယ်ရှင်၊ ကျွန်ပြောချင်တာက ရှင်တို့ဟာ ကျွန်မစေတေကို မတရား ဖမ်းထားကြရုံမကဘဲ ကျွန်တို့ပါ ဖမ်းလာခဲ့ကြတယ်၊ နောက် တစ်ချက်က ကျွန်မတို့ရဲ့ ဖေးယွင်ရဲတိုက်ကြီးကိုလည်း မတရား အပိုင်စီးခဲ့တယ်၊ ရှင်တို့ ဒီလို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ကြတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ ရှင်းရှင်း ပြောကြစမ်းပါ'

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးက ဟက်ခနဲ 'ရယ်လိုက်သည်။

'သိပ်လည်း ဆန္ဒမစောပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ မကြာခင်မှာ မိန်းကလေးတို့သားအဖ တွေ့ကြရမှာပါ၊ အဲဒီတော့မှ အေးအေး ဆေးဆေး ဖြေရှင်းကြတာပေါ့'

ထိုအချိန်မှာပင် အဆောင်ခန်းအပြင်မှ ခြေသံများကို ကြားလာရသည်။

ခြေသံသည် လူအများ၏ခြေသံ မဟုတ်ဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ခြေသံသာဖြစ်သည်။

ခြေသံသည် ခပ်မြန်မြန်လျှောက်လာသောခြေသံ မဟုတ်ဘဲ ပြေးလာသောခြေသံဖြစ်သည်။

ထန်လိန်ဖိုးသည် ခြေသံကို နားထောင်ရင်း မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ကြောပါ၊ ခြေသံရှင်သည် အဆောင်ခန်းထဲသို့ ကမုန်းကတန်း လျှောက်လာသည်။

ထိုလူသည် အဆောင်ခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့်...

'စခန်းရှင်ကြီး၊ စခန်းရှင်ကြီး၊ ရဲတိုက်သခင်ကြီး မရှိတော့
ဘူးခင်ဗျ၊ မရှိတော့ဘူး'

လီယွင်ဟုန်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော
သတင်းကြောင့် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ဝမ်းသာသလို ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။
အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးနှင့် ထန်လိန်ဖိုးတို့သည် အကြီး
အကျယ် မျက်နှာပျက်နေကြလေပြီ။

'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ'

ထန်လိန်ဖိုး၏ဒေါသသံသည် အဆောင်ခန်းတစ်ခုလုံး
ဟိန်းသွားသည်။

ထို့နောက် သတင်းပို့သူတို့ စိုက်ကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်
တော့သည်။

'နေပါဦး၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ'

'ကျွန်... ကျွန်တော်က ဂိုဏ်းသားအသစ်ပါ။ ဒီထို
ရောက်လာတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး စခန်းရှင်ကြီး'

သတင်းပို့သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အနက်ဝတ်အဘိုး
ကြီးကို လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်အုပ်ပြီး တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လီယွင်ဟုန်က 'သုရဲကောင်းကြီးပိုင်' ဟု
အော်ဟစ်လိုက်သည်။

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးသည် သတင်းပို့သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို
ရှောင်တိမ်းပေးပြီးသည်နှင့်...

'ဟေ့လူး... ခင်ဗျား... လီချန်းလူတို့ ဘယ်မှာ ဝှက်ထား
ခဲ့သလဲ' ဟု မေးတော့သည်။

သတင်းပို့သူသည် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးကို ကြည့်ပြီး
တဟဲဟဲ ရယ်သည်။

စင်စစ် သတင်းပို့သူသည် ကြုံလှုံစိုက်ဂိုဏ်းသား မဟုတ်၊
ပိုင်ယီလော်ဝင်ဖြစ်သည်။

ပိုင်ယီလော်သည် တဟဲဟဲရယ်နေရင်းက ခပ်ကျယ်ကျယ်
ပြောလာတော့သည်။

'သူခိုးက လူလူ တစ်လို့ဗျာ၊ ကျုပ်က စင်ဗျားမေးတိုင်း
ဖြေရမှာလား၊ ခင်ဗျားက အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေကို ဘေးစာခံလုပ်
မင်းထားပြီး ပေါက်ကရဲပြောလို့ ရမလားဗျ'

ပိုင်ယီလော်သည် စကားပြောရင်းက အဆတ်မပြတ်
လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူ၏ အားပါသော လက်တီးသည် ဝှစ်ခနဲမြည်ပြီး အနက်
ဝတ်အဘိုးကြီးတိုယ်ပေါ် ကျရောက်သွားသည်။

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးသည် အလွန်တုန်လှုပ်သွားပြီး
နောက်ဆုတ်လိုက်ရတော့သည်။

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်း ရိပ်မိ
လာသဖြင့် ထန်လိန်ဖိုးတို့ အမိန့်လှမ်းပေးတော့သည်။

'ဟေ့... ညီလေးထန်၊ ဒီလူကို အထစ်မပေးနဲ့၊ မရအရ
မင်းထား'

‘စိတ်ချ အပ်ကိုကြီး’

ထန်လန်ဖိုးသည် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုစိတ်ဖြူသည်နှင့် မလှမ်းလကမ်းတွင် ချီနေသော ပိုးအကျီဝတ်နှစ်ယောက်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား ပိုင်ယီလော်ကို ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ပိုင်ယီလော်သည် ပိုးအကျီဝတ်နှစ်ယောက်ကို တက်ခနဲရယ်ပြလိုက်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့က သူများအတွက် ကိုယ့်အသက်ကို အလကားစကေးကြမယ်လူတွေကို၊ အကောင်းဆုံးက အေးအေးဆေးဆေးဖယ်နေကြစမ်းပါဗျာ’

ပိုင်ယီလော်သည် စကားပြောရင်းက လက်တစ်ဘက်ကို မြှောက်တင်မစ်လိုက်သည်။

ဤတွင် ခုန်ခနဲအသံနှင့် ‘အင့်... အိုး’ ဟူသောအသံများ ဆက်တိုက်မြည်သွားသည်။

ထန်လန်ဖိုးနှင့် ပိုးအကျီဝတ်နှစ်ယောက်သည် နောက်သို့ ယိုင်ထွက်သွားကြသည်။

ထိုစဉ် ပိုင်ယီလော်က အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးအနီးသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

တဆစ်စည်းတွင် သူ၏ညာဘက်လက်ပါ မြှောက်တစ်သွားသည်။

ဤတိုက်ကွက်သည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော တိုက်ကွက်ဖြစ်နေသဖြင့် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီး စိမ်းကြောက်သွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ခုန်ခနဲ ထန်မြင်လိုက်ပြီးမှ ဧည့်ခန်း အပြင်ဘက်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

‘ဟေ့လူ... ပြေးလို့ လွတ်မယ် ထင်နေသလား’

ပိုင်ယီလော်၏အသံသည် ခန်းခေါင်တစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားသည်။

ပိုင်ယီလော်သည် အော်ရင်း တရကြမ်း ပြေးလိုက်သည်။

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီး ပြေးမလွှတ်တော့၊ တုတ်ပိုးကို ဆွဲကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီ။

သို့သော် အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးက ဖျတ်ခနဲလှည့်ပြီး ရှိတ်ကွက် ထုတ်လိုက်သည်။

သူ၏လက်တစ်ဘက်သည် ပြင်းထန်သောအချိန်ဖြင့် ပိုင်ယီလော်၏ ရင်ခေါ် တန်းဝင်သွားသည်။

ပိုင်ယီလော်က အသံထိန်းပြီး ယိမ်းပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘယ်လက်နှင့် အဘိုးကြီး၏မျက်နှာကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

ညာလက်က အဘိုးကြီး၏ ညာလက်ကောက်ဝတ်ကို ခမ်းချုပ်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီး မလှုပ်သောတော့။

ထိုစဉ် ဘယ်လောက်က မျက်နှာကို ကုတ်ချလိုက်သည်။

‘ခွီ’ ဟူသောအသံတစ်ခု ခြည်ထွက်သွားပြီး လူအရေခွံ မျက်နှာမှာ မျက်နှာဖုံး ကွာကျလာသည်။

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးသည် စောစောက မျက်နှာပိုင်ရှင် မဟုတ်တော့။

ထူးခြားသောမျက်နှာရှင် ဖြစ်နေလေပြီ။

‘ဟင်... ခင်ဗျား... ရင်ခုန်ဖုန်း၊ လက်စသတ်တော့ အဘိုးကြီးဟန်ဆောင်နေတဲ့ ရင်ခုန်ဖုန်းတီး’

ပိုင်ယီလော်သည် အာမေဇိုတ်သံနှင့် ရေခွတ်လိုက်တော့ သည်။

မှန်သည်။ ထိုလူသည် ထိပ်တန်းတို့တစ်ယ့်မှ ရင်ခုန်ဖုန်းဝင် ဖြစ်သည်။

ရင်ခုန်ဖုန်းသည် ပိုင်ယီလော်လက်မှ လွတ်သည်နှင့် ဖျတ် ခနဲ ထွက်ပြေးမြန်သည်။

သို့သော် မလွတ်ပါ။

ပိုင်ယီလော်က ဆူရွေ့သို့ ဖျတ်ခနဲ ကျရောက်လာပြီး တားဆီးထားလေပြီ။

‘ဘယ်ကို ပြေးချင်သေးသလဲ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်လတ်တ ဘယ်တော့မှ မလွတ်ဘူး၊ ဖုတ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျား သေပြီ ထင်နေ တာ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ခင်ဗျား မသေသေးဘဲကိုး’

အနက်ဝတ်အဘိုးကြီးဟန်ဆောင်နေခဲ့သော ရင်ခုန်ဖုန်း

သည် ပိုင်ယီလော်ကို အာဖျ ပြန်ခေါ်ပြော။

ကြောင်ငေးငေးကြီး ထုပ်နေရာမှ နောက်သို့ တုန်မြန် ပြေးမြန်သည်။

ပိုင်ယီလော်သည် လခုမှ လီယွင်ဟုန်ကို ဖျတ်ခနဲ သတ်ရ သည်။ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ရင်ခုန်ဖုန်းနှော့က ပြေးလိုက် မြန်သည်။ အခန်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ထန်လိန်ဖိုးတ လီယွင်ဟုန်ကို ဝုန်းခနဲ ခုန်ဖုတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

‘ထန်လိန်ဖိုး... မင်းတို့ ဒီလို လုပ်စုံသလား’

ပိုင်ယီလော်၏အသံသည် ခေါ်သနှင့် ခြည်ဟိန်းနေသည်။ ထန်လိန်ဖိုးတို့လူစုသည် ပိုင်ယီလော်၏အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် အနောက်ဘက်အဆောင်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ တရကြမ်း ပြေးဝင် သွားတော့သည်။

ပြေးကြပြီ။ သူတို့အားလုံး တစ်လောက်မကျန် ပြေးကြ လေပြီ။ ပိုင်ယီလော်သည် သူတို့၏ လှမ်းကြည့်ရင်း တဖက်တဖက်နေ တော့သည်။ ထို့နောက် ဘေးတွင် ရပ်နေသော လီယွင်ဟုန်တို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။

‘တော်တော်လန့်သွားလား လီ’

လီယွင်ဟုန်က ပြုံးပြီး...

‘သိပ်တော့ မလန့်လှပါဘူး သူရဲကောင်းကြီးပိုင်၊ ဒါနဲ့

ကျွန်မ ဖေဖေကြီးကော ဟင်’

ပိုင်ယီလော်သည် မည်သို့ ပြေရမှုန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား

တော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နီရဲလင်းထိန်လာသည်။ ပျိုးပျိုးဖျောက်ဖျောက်မြည်သံများ အဆတ်မပြတ် ကြားလာရသည်။ မီးတောက်မီးလျှံများ တဝင်းဝင်းဖြစ်လာသည်။

ပိုင်ယီလော်သည် ဗျတ်ခုံးများ မြင့်တက်သွားပြီး ဗျက်လုံး ပြူးလာသည်။

‘လူယုတ်မာတွေ၊ သူတို့တွေ မီးရှို့နေကြပြီ၊ ကံလာ... အခန်းထဲက မြန်မြန်ထွက်မှ၊ တော်ကြာ ထွက်ပေါက်မရှိဘဲ ဖြစ်နေမယ်’

ပိုင်ယီလော်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရပ်နေရာမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ လီယွင်ဟုန်လည်း သူ့နောက်မှ တက်ကြပ်ကွောပြေးလိုက်လာသည်။ နှစ်ယောက်သား ဓရပ်မနား ပြေးလာခဲ့ကြရာမှ ကျင်းစန်းတောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့တော့သည်။

တောင်ပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်လှိုက်သောအခါ ကြုံလုံစိုက်စခန်းကြီးသည် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေလေပြီ။

မီးရောင် အောက်၌ လှေကြီးလှေငယ် လေးငါးဆယ်ခန့်သည် ရေကန်ကြီးအလယ်သို့ ရွေ့လျားနေကြသည်။ မြင်ကွင်းထဲမှ လှေကြီးလှေငယ်များသည် တရွေ့ရွေ့ သွားနေရာမှ အလျင်အမြန် ပြေးနေကြ လေပြီ။

လှေကြီးလှေငယ်များပေါ်မှ လူများသည် ကြုံလုံစိုက်စခန်းသားများဖြစ်လေသည်။ ဝေးနေ၍ မည်သည့်ဝါမန်း ဝေခွဲ၍ ဓရချေ။

လီယွင်ဟုန်သည် မီးတောက်မီးလျှံများကို ငေးကြည့်နေရင်း သောက ရောက်နေသည်။

အတန်ကြာသော် မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်လာပြီး ပိုင်ယီလော်ကို မေးတော့သည်။

‘သူရဲကောင်းကြီးပိုင်၊ ကျွန်မဖေဖေဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ရှင် သီသလောက် ပြောပြစမ်းပါရှင်၊ ပြောပြစမ်းပါ’

ပိုင်ယီလော်က ခေါင်းခါပြီး လေးလေးပင်မင် ပြောသည်။

‘မသိဘူး လီယွင်ဟုန်။ ကျုပ် သူ့ကို ကယ်မထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး’
လီယွင်ဟုန်သည် တုန်ခန်ဖြစ်သွားပြီး ငေးကြောင်သွားတော့သည်။

ဤစကားသည် ငယ်ထိပ်ကို မြေပေါက်သည် စကားပင်။

လီယွင်ဟုန်သည် ကျွဲမြေပင် မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ချောက်ချား တုန်လှုပ်နေတော့သည်။

အမှန်ပဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် ဖေဖေကြီး စခန်းထဲမှာပဲ ခြံနေဦးမှာပေါ့'

'မရှိဘူး၊ ဒီစခန်းထဲမှာ လုံးဝ မရှိတော့ဘူး'

'ရှင်... ဒါဖြင့်...'

'ဒီလိုပါ လီယွင်ဟုန်၊ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကယ်တင်သွားတာပါ။ ကျုပ် သူ့ရှိနေမယ်နေရာကို ရောက်သွားတော့ သူ့ကို ကယ်ထုတ်သွားပြီလို့ သိလိုက်ရပါမယ်'

'ဒါဖြင့် ဖေဖေကြီးကို ကယ်တင်သွားတဲ့လူဟာ အယ်သုလဲ ပိုင်'

'ဒါကိုတော့ ကျုပ် မသိဘူး လီယွင်ဟုန်၊ ဒီလိုပြောရတာက ကယ်ထုတ်သူနဲ့ မတွေ့ခဲ့လို့ပဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် ဖေဖေကြီးကို ကယ်ထုတ်သွားတယ်လို့ အာခြစ်လို့ ပြောရတာလဲရှင်'

'အင်း... ရှင်းအောင် ပြောရရင် ကျုပ် ဒီစခန်းတစ်ခုလုံးကို အနှံ့လိုက်ရှာခဲ့ရတာ သီးသန့်အချုပ်ခန်းကို ရောက်သွားတယ်၊ အချုပ်ခန်းမှာ လူတစ်ယောက် လဲနေတယ်၊ အချုပ်ခန်းတံခါးကြီးလည်း ပွင့်နေတယ်၊ အထဲကို ဝင်ကြည့်တော့ အယ်သုမှ မရှိဘူး၊ ဒါနဲ့ လဲနေတဲ့လူရဲ့ ပိတ်နေတဲ့သွေးကြောတွေကို ပွင့်ပေးပြီး ပေးပြန်ကြည့်တယ်၊ ဒီတော့မှ အဲဒီလူဟာ အချုပ်ခံထားရတဲ့ လူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေမှန်း သိရတယ်၊ သူက အဖြူဝတ်တားတဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သခင်ကြီးကို ကယ်ထုတ်သွားကြောင်း

အခန်း (၅၈)

သေရာမှ ရှင်လာသူ

'သူရဲကောင်းကြီး ပိုင်၊ ကျွန်မဖေဖေကို ရှင် ကယ်ထုတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ဒီရေစခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို တွေ့နောက်ရှာခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါဝေမယ့် ရဲဟိုက်သခင်ကြီးကို အစအနတောင် မတွေ့ခဲ့ဘူး'

'ဒါဖြင့် ကျွန်မဖေဖေကို သူတို့ ဖမ်းထားတယ်ဆိုတာဟာ ညာပြောတဲ့ စကားလား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားဖေဖေကို သူတို့ ဖမ်းထားတာ

ပြောခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လီယွင်ဟုန်ကို ခုလို ပြောပြနိုင်တာပဲ။
'ဒါဖြင့် ဖေဖေကြီးကို တယ်ထုတ်သွားတယ်ဆိုတဲ့လူ
ဘယ်သူဆိုတာ သူ့ရဲကောင်းပိုင် မမှန်းဆနိုင်ဘူးလား။ သိုင်းလောက
ထဲက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ'

'အကျဉ်းသား ပြောတာကတော့ အဲဒီအဖြုတ်ဟာ သိုင်
ပညာအဆင့် သိပ်မြင့်မားတယ်တဲ့။ သူ ရောက်လာပြီး သွေးကြော
ပိတ်လိုက်တဲ့အတွက် အာမှမသိတော့ဘူးတဲ့'

လီယွင်ဟုန်သည် မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ငြိမ်သက်သွား
တော့သည်။

ထို့နောက်...

'ဖေဖေကြီးကို တယ်ထုတ်သွားတဲ့လူဟာ ဘယ်သူမှ
ဖြစ်နေလိမ့်မလဲရှင်' ဟု ရေရွတ်သည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝနေပြေး
ထို့နောက်...

'ဖေဖေကြီးဟာ အဆိပ်သင့်ခဲ့ရာက နာလန်ထခါစပဲ ခွဲ
သေးတယ်ရှင်။ ဒီကြားထဲ အဖမ်းအဆီး ခံရပြန်ပြီး အညှဉ်းဝန်
ရရင်တော့ အင်း... တွေးလည်း မတွေးဝံ့တော့ပါဘူးရှင်။
အသက်အရွယ်ကလည်း တော်တော်ကြီးရင်နေပြီဆိုတော့ တော်
တန်ခွဲဖက်ကို အယ်လီမှ တင်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး'

လီယွင်ဟုန်၏အသံသည် ပြောရင်းပြောရင်း ဝိုက်မိ
သည်။

ပိုင်ယီလော် ငြိမ်နေ၍ မဖြစ်တော့။

အားပေးစကား ပြောရတော့သည်။

'သိပ်ပြီး စိတ်ပူမနေပါနဲ့ လီယွင်ဟုန်ရယ်။ သူတော်
ကောင်းကို နတ်ကောင်းမတတ်ပါတယ်။ အဖြုတ်သိုင်းသမားဟာ
မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ရန်သူတော့ လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်ကို အေးအေးသာထားပါ'

'သူ့ရဲကောင်းပိုင် အားပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊
ဒါပေမယ့် ကျွန်မဖေဖေကြီးမှာ အားကိုးအားထား ပြုလောက်တဲ့
အနီးကပ်မိတ်ဆွေဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ တကယ်
ပြောနေတာပါရှင်'

'လီယွင်ဟုန်ပြောတာ မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ခဲတိုက်
သခင်ကြီးဟာ ဆိုးသွမ်းသူ မဟုတ်ဘဲလို့ ကြီးကျယ်တဲ့ ရန်ငြိုးရန်ဝ
ရှိသူလည်း မရှိပါဘူး။ ခုလိုကိစ္စကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲကောင်း ဆင်းရဲ
နိုင်ပေမယ့် စိုးရိမ်စရာအခြေအနေမျိုးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ
ရောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဖြေရင်တော့ ဖြေစရာတွေရှိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
ဖေဖေကြီးဟာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မတို့
မသိနိုင်တဲ့ ပြဿနာ ရှိကောင်းရှိနေနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း
တတ်နိုင်သလောက် သိုင်းလောကက အနားယူဖို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။
အသက်ကြီးလာတော့ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ဖို့ လိုတယ်လေ။
ဒါပေမယ့် ဖေဖေကြီးက ကျွန်မတို့ကို လက်ခံခဲ့ဘူးရှင်။

ခုတော့...

လီလွင်ဟုန်သည် စကားပြောရင်း အသံ ကိုမိစင်သွားသည်။

ပိုင်ယီလော်က ပြုံးရင်း ဆက်ပြောသည်။

‘အင်း... သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ဟာ သိုင်းလောကက အနားယူဖို့ဆိုတာဟာ သိပ်လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးတယ်လို့ သူ့မှာ ရန်သူ ရှိနေခဲ့ရင် အဲဒီရန်သူက သိုင်းလောကက အနားယူနေတဲ့လူဆိုပြီး ချမ်းသာခွင့် ပေးမှာလည်း မဟုတ်ဘူးတယ်တော့ သခင်ကြီးလိချွန်းလူတာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေနေသူဆိုတော့ သိုင်းလောက ပြဿနာထဲက ရှောင်ထွက်လို့ ရနိုင်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားစကားကို ဘယ်နားထောင်နိုင်မှာလဲ’

‘သူရဲကောင်းပိုင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေးကြီးဟာ ရဲတိုက်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး၊ နေနေတဲ့လူပါ၊ အမြဲအပ အဆက်အသွယ်လည်း မရှိသလောက်ပါ၊ ချီတယ်ဆိုရင်လည်း အဝစ်အထွတ်၊ အသွားအလာ၊ အင်မတန် နည်းပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်မြင်သလောက်တော့ မေးမေးကြီးဟာ ရဲတိုက်စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းမှုနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေနေတဲ့လူပါ၊ ဒီလိုလူက မရမက ရှာဖွေပြီး ဒုက္ခပေးလာတာဟာ စဉ်းစားမရတဲ့ကိစ္စပဲ’

‘အင်း... တွေးကြည့်ရင်တော့ မကျေနပ်စရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလည်း သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ပါပဲ လီလွင်ဟုန်’

ကြီးမားတဲ့ ရန်ငြိုးရန်စ မရှိလဲနည်း သိုင်းလောကသားတွေဟာ နေရင်းထိုင်ရင်း ပြဿနာတက်တတ်တဲ့ လောကသားတွေပဲ၊ တကယ်တော့ ဒီလောကကြီးဟာ နာမည်ကြီးလေ ပြဿနာတက်လေပဲ၊ ခုကိစ္စမှာ ရန်သူက အာဘီစွနဲ့ ဒုက္ခပေးလာကြတာလဲ၊ ကျုပ် တွေးကြည့်ပါတယ်၊ မေးလွင်ရဲတိုက်ကြီးကို အပိုင်စီးချင်စွန်းလို့ ခုလိုလုပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားပြဿနာကြောင့်သာ’

‘အို... သူရဲကောင်းပိုင်ကလဲ၊ လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ မေးလွင်ရဲတိုက်ကြီးဟာ သူတို့ ကျားကျော်ပိုင်စိုးမှုကို ခံနေရပြီရှင်၊ ဒီနောက် အာများ လိုအပ်သေးလို့လဲ’

‘လိုအပ်မှုတွေ ရှိနေတာ သေချာပါတယ် လီလွင်ဟုန်၊ အာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ မပြည့်စုံသေးလို့သာ ခင်ဗျားတို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကို ဖမ်းခဲ့ကြတာပေါ့၊ ကျုပ် အမြင်ပြောရရင် ကြုံလုံစိုက်ရေစခန်းသားတွေဟာ မေးလွင်ရဲတိုက်ကြီးထဲက ချင်တတ်ဟိုင်လို့ လူစားမျိုးတွေမို့လဲ၊ ပြောရရင် သခင်လေး ဝန်ရင်မော်တို့ အဆိပ်ခတ်ခဲ့ကြတဲ့ကိစ္စနဲ့ တစ်စွဲတည်းတစ်အုပ်စုတည်း ဖြစ်နေလိမ့်’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ သူရဲကောင်းကြီးပိုင်က ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေခဲ့တာလဲ’

‘ရှင်းပါတယ်၊ အနက်ဝတ်အသီးကြီးရဲ့ မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ ရင်ခုန်ဖုန်း ဆိုတဲ့လူ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီ ဝင်ခွန်စန်းဟာ ဖန်ကျွဲမြို့က ထိပ်တန်းထိုက်ယံမန်နေဂျာပဲ၊ နေ့စဉ်ကြီး

ရင်ခွန်ဖန်း ဆိုတာ ယန်ကျိုးမြို့မှာ မသိသူ မဇ္ဈိသလောက်ပဲ။ သူတို့မှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေရဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုကြောင့် ယန်ကျိုးမြို့က ထွက်ပြေးသွားသူတွေပဲ’

ဒီတိစ္ဆာ ပတ်သက်ပြီး ကျွဲတုံးချွင်တ သိုင်းလောကကို စာလွှာထုတ်ပြီး အတူအညီ စောစီးခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ချင်တတ်ဟိုင်နဲ့ တူယီဖေးတို့ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ရင်ခွန်ဖန်းနဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် သေဆုံးသွားတယ်လို့ သိရတယ်။ ဒီလို ကြားသိရလို့လည်း ‘ရင်ခွန်ဖန်းတို့အဖွဲ့က ရင်ခွန်ဖန်းတို့ကို နှုတ်ပိတ်လိုက်ပြီလို့ ယူဆမိခဲ့တယ်။ တော့... ခုတော့ သေသွားပြီ ဆိုတဲ့လူကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဟန်နဲ့ ပြန်တွေ့နေချပြီ။ တွေ့တာမှ ကျုပ် လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့တဲ့ ကြုံလုံစိုက်ရေစခန်းကြီးမှာ ဝဲကွဲရတာပဲ။ ဒီလူဟာ လီယွင်ဟုန်တို့ သားအဖကို ဖမ်းရာမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေတဲ့ အချက်ပဲ’

‘တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပါလားရှင်၊ ဒီလုပ်ကွက်တွေဟာ တော်တော်မဓိယာယ်ဝေစုံစမ်းမှုများတဲ့ လုပ်ကွက်တွေပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် သူရဲကောင်း သခင်လေး ဝန်ရင်မော် အဆိပ်ခတ်ခံရမှုကို မင်ရင်ကြယ်တ အတော့်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်’

ဟုတ်တယ် လီယွင်ဟုန်၊ ချင်တတ်ဟိုင်နဲ့ တူယီဖေးတို့ကို ကျုပ်မိတ်ဆွေ ရင်ဆိုင်ရတုန်းက မသေမီမှာ မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သေးတယ်။ သူတို့အသံက တစ်သံတည်းပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တော

မိတ်ဆွေကြီး မင်ရင်ကြယ်ဝါ ရင်ခွန်ဖန်း သေပြီလို့ ယူဆခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ ရင်ခွန်ဖန်းဟာ တကယ်သေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအချက်ဟာ သူတို့ရဲ့ မျက်နှာတူပညာ အစွမ်းထက်မှုနဲ့ ဝက်ပါလို့ ကွေ့ကောက်တဲ့ အကြံအစည်တွေ ကြံတတ်ဖုန်း သိသမထင်ရှားလာစေတယ်။ ဒီတော့ ရင်ခွန်ဖန်းရဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ကိုလည်း သေပြီလို့ ယူဆလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီတွေ့ရှိချက်တွေကို ပြန်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရင် ဒီအမှုအခင်းကြီးကို ဖုန်ဖုန်ကန်ကန် မဖော်ထုတ်နိုင်သေးဘူးလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်’

လီယွင်ဟုန်သည် ကြားရသောသတင်းစကားများကို အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေတော့သည်။ ပိုင်ယီလော်က ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီတော့ ကျုပ် ရင်ခွန်ဖန်းနောက် သိုက်ဖို့ လိုအပ်လာပြီ။ ဒါကို သင့်သလို စီစဉ်မယ်။ အဲ... ခင်ဗျားအဖေ ရဲတိုက်သခင်ကြီးတို့တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မရရအောင် ရှာပေးမယ်။ ဒါကိုတော့ ကျုပ်တာဝန်ပဲ ထားလိုက်ပါ’

လီယွင်ဟုန်က...

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူရဲကောင်းပိုင်၊ ဒါပေမယ့် တျွန်မမှာ ပြန်စရာ နေရာ မရှိတော့ဘူး’

လီယွင်ဟုန်၏အသံသည် ကြေကွဲသံ ပါလာသည်။ ပိုင်ယီလော်က မျက်မှောင်ကြွယ်ပြီး စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက်...

‘ခင်ဗျားမှာ ဆွေမျိုးတွေ မရှိဘူးလား’

‘ရှိတော့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အဖေကို ဆွေမျိုးအဖေ
မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဆွေမျိုးတွေကို မမိမိချင်ဘူး’
‘သူတို့က ဘယ်သူတွေမို့လဲ လိယွင်ဟုန်’

‘အရှင်းဆုံးကတော့ လော့ယန်မြို့က ကျွန်းကျိုးကြံ့ခက်
စားသမားပါ’

‘ဟင်း... သူရဲကောင်းကြီး လျှို့ဝှက်ရမ်းဝပ်ကို ပြောနေတာ
လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူရဲကောင်းကြီးလျှို့ဝှက်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား သွားနေသင့်တယ်၊ လျှို့ဝှက်ရမ်းဝပ်ဟာ
သစ္စာဘက်တော်သားတစ်ယောက်ပဲ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေကြီး သေပြီ
လား၊ ရှင်နေသေးလား၊ မသိတာ ခက်တယ် သူရဲကောင်းပိုင်’

‘မသေပါဘူးဗျာ၊ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေတာ သေချာပါ
ကယ်၊ သခင်ကြီးကိစ္စကို ကျွန်ုပ် တာဝန်ထားပါ၊ ကျုပ် တာဝန်ယူ
ပါတယ်’

‘သူရဲကောင်းပိုင်ရဲ့ စေတနာကို အများကြီး လေးစား
ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ လက်ပိုက်ပြီး ငြိမ်မနေသင့်
ပါဘူး’

‘ခက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ အချိန်မရွေး ထပ်ပြီး အဖမ်းခံရ
နိုင်တယ်ဗျာ၊ ဒါကို ခင်ဗျား မစဉ်းစားတော့ဘူးလား’

‘စဉ်းစားပါတယ်၊ သိလည်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...’

‘ဒါပေမယ့်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ခုချိန်မှာ
ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူတို့လက်ထဲ ထပ်ရောက်သွားဖို့ မသင့်ဘူး၊
လိယွင်ဟုန်၊ ခင်ဗျားသာ ခုတိယမို့ အဖမ်းခံရရင် တစ်ခက်ကနေ
နှစ်ခက် ဖြစ်လာမယ်၊ အခြေအနေ စိုးဆိုးမယ်၊ ဒါကို ခင်ဗျား
နားလည်သင့်ပြီ’

‘လိယွင်ဟုန်သည် စောဒက တက်လိုသေးသော်လည်း
ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။’

‘ပိုင်ထိလော်က ပန်းတစ်ချက်တွန်ပြီး...’

‘ကဲ... အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်
ခရီးတစ်ထောင့်တော့ စောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်ဖို့မယ်၊ အရေးကြီး
တာက ဒီခရီးကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း သွားနေတယ်လို့
သဘောထားရမယ်’

‘ဘယ်လိုပြောနေတာလဲရှင်၊ သူတို့ ဖမ်းစားကို စိုးရိမ်နေ
သလား’

‘စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေတိုးဗျာ၊ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်က သူတို့ကို အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟင်းဟင်း... သူရဲကောင်းပိုင်က ကျွန်ုပ်ကို ငါးစာ
လုပ်ပြီး သူတို့ကို ဖမ်းမယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့’

‘ဒီလိုပြောလဲ ရပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်တာဟာ သူတို့ကို သိုင်း
လောက အနှံ့အပြား လျှောက်ရွာနေရတာထက် အများကြီး’

ကောင်းတယ်ဗျ'

'ကောင်းပါပြီရှင်၊ သူ့ရဲ့ကောင်းပိုင်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်မ
ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်'

'ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ရှေ့က သွားနှင့်တော့'

လီယွင်ဟုန်သည် 'ဟုတ်ကဲ့' ဟုဆိုပြီး လှမ်းခနဲ ပြေးထွက်
သွားတော့သည်။

ပိုင်လီလော်သည် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော လီယွင်ဟုန်ကို
ကြည့်ရင်း တင်းခနဲ သက်မြှင်းချလိုက်သည်။

လီယွင်ဟုန်သည် မြင်ကွင်းထဲမှ မျောက်ကွယ်သွားပြီ
ဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ ကိုယ်သင်းနဲ့များသည် ဝတ်ဝန်းကျင်တွင်
ပျံ့လွင့်နေဆဲပင်တည်း။

မကြာပါ။ ပိုင်လီလော်လည်း တျင်းစန်းတောင်တော်မှ
တရိပ်ရိပ် ပြေးဆင်းခဲ့ပြန်သတည်း။

အခန်း (၅၅)

ခရီးကြွ

ထုံထန်ရေတန်ကြီးမှ လော့ယန်မြို့သည် ဝေးကွာလွန်း
သော ခရီးမဟုတ်ပါ။

သို့သော်...

အသွားအလာ ခက်သည်။

ရေတစ်တန် ကုန်းတစ်တန်၊ ကုန်းတစ်တန် ရေတစ်တန်
အဆင့်ဆင့် သွားရသည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်မကြာသင့်ဘဲ ကြာရသောခရီး ဖြစ်နေ
သည်။

လီယွင်ဟုန်သည် နှစ်ရက်တင်းတင်းပြည့်မှ တန်းစွေဒေသ

သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ထန်းစွေဒေသသည် ယန်စီကျန်မြစ်နှင့် ဆက်နေသဖြင့် ရွှေခရီးကို လှေဖြင့် ဖြတ်ကူးရဦးမည်။

ထန်းစွေမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီးပါစာ ခရီးလမ်း သာသွား ပြန်သည်။

ဒေသအခြေအနေသည် ထန်းစွေမှ အရှေ့သို့သွားပါက ချင်ကျန်းမြစ်သို့ ရောက်သည်။

အနောက်ဘက်သို့ သွားလျှင် ရှုန်းထောင်မြို့သို့ ရောက် သည်။

တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာသည် ခိုင်နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်မျှ စေးကွာသည်များဖြစ်သည်။

လီယွင်ဟုန်သည် ထန်းစွေတွင် လေ့ကျွဲစောင့်ရင်း ချင်ကျန်းမြစ်ဘက်သို့ သွားရန် စိတ်ကူးမိလာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျူပင်များကြားမှ လှော်ခတ်လာသော လှေ တစ်စင်းကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ကျူကောထဲမှ ထွက်လာသောလှေသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသည်။

လီယွင်ဟုန်သည် ထိုလှေကို စောင့်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ လှေကြီးပေါ်မှ လူသည် လူလတ်ဝိုင်းအရွယ်ဖြစ်သည်။

မျက်နှာသည် လေးထောင့်သဏ္ဌာန်ဖြစ်ပြီး အသားမည်းဝို ရသည်။

အချိန်သည် နေဝူရွှန်ပြင်းပြီး လေတသုန်သုန်တိုက်နေ သဖြင့် လှေသမားသည် လှေကို ထိုးဝါးစိုက်ကာ ကြိုးချည်လိုက် သည်။

ထို့နောက် လှေတော်တွင် ပတ်လက်လှန်ပြီး လှဲချလိုက် သည်။ ကျူပင်ရိပ်သည် လှေပေါ် ထိုးကျနေသဖြင့် အဝှောက်သာ တန် ရှိသည်။

လှေသမားသည် ပျင်းပျင်းနှင့် အိမ်တော့မည်ထင်သည်။

လီယွင်ဟုန်သည် လှေသမားကို ကြည့်နေရာမှ ကျူကော တမ်းစပ်မှ တွေ့တောက်လျှောက်သွားပြီး လှေပေါ် တက်လိုက် သည်။

လှေသမားသည် လှေပေါ် လူတစ်ယောက် တတ်လာ သည်ကို သိသော်လည်း သိပ်အရေးစိုက်ဟန် မရှိပါ။

မျက်စိမှိုက်ပြီး ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။

လီယွင်ဟုန်သည် လှေသမား၏အပြုအမူကို သဘော မတွေ့လှသော်လည်း ချေချေငံ ဖေးမြန်းလိုက်သည်။

‘လှေဆရာကြီးရှင်၊ ရှင် ဒီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးမလို့ မတုတ်လား’ ထိုအခါကျမှ လှေသမားသည် ပတ်လက်လှန်နေရာမှ ထထိုင်လာသည်။

ထို့နောက် ပျင်းရိနေသောအသွင်နှင့် ခပ်အေးအေး မော့ ကြည့်သည်။

လှေပေါ်တက်လာသူသည် မိုးကျနတ်မလဲလို လှလွန်း

သော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပင်။

သို့သော် လေ့သမားက ထိုအချက်ကို ဝရစိုက်ပုံ မရချေ။

‘ဟုတ်ကယ်’ ဟုပြောပြီး အဝေးကို ငေးနေသည်။

လီယွင်ဟန်သည် အာကြောင့်ရယ် မသိ၊ တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ဟိုဘက်ကမ်း ပို့ပေးပါရှင် ကျသင့်သလောက် ပေးပါမယ်’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ်လေ့တို သူများ ငှားပြီးပါပြီ’

‘ဘယ်ကို သွားမလို့ ငှားထားတာလဲ’

‘ဟိုဘက်ကမ်းကိုပဲ’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီလူတွေ ဘယ်မှာလဲ’

‘ဒါတော့ မသိဘူး၊ မကြာခင် သူတို့ ရောက်လာမှာပါ။

ကျုပ်ကို ဒီမှာစောင့်ခိုင်းထားလို့ လာစောင့်နေတာပဲ’

လီယွင်ဟန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပြီး အကဲခတ် လိုက်သည်။ အနီးနားတွင် လူရိပ်လူရောင်ဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရချေ။

‘ဒီလိုလုပ်ပါရှင်၊ ခုထက်ထိ သူတို့ကို အရိပ်အရောင် မတွေ့သေးပါဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ရောက်မလာခင် ကျွန်မကို အလျင်ပို့ပေးပါလားရှင်’

‘မဖြစ်လို့ပါ၊ မိန်းကလေးရယ်၊ ကျုပ်က သူတို့ဆီက ငွေကို ကြိုတင်ငှားရမ်းခဲ့အနေနဲ့ အပြီးလူထားတာဗျ၊ စောင့်ဆိုင်းခေါ

ယူထားတာ၊ ခင်ဗျားကို လိုက်ပို့တုန်း သူတို့ရောက်လာရင် ကျုပ် ဒုက္ခရောက်မှာ၊ ဒီတော့ သည်ခံပြီး စောင့်လိုက်ပါဗျာ’

‘ရှင်ကလဲရှင်... သူတို့ကို ပို့ပြီးတဲ့အထိစောင့်ရမယ် ဆိုတော့ အလတာ အချိန်တုန်တာပေါ့’

‘ဒီလိုပေါ့မိန်းကလေးရယ်၊ ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်နေမယ် ဆိုရင် လောကကြီးဟာ သိပ်ပြီးသာယာနေမှာပေါ့၊ ဟော ပြောရင်း ဆိုရင်း သူတို့ လာကြပြီ’

လေ့သမားက စကားပြောရင်း အဝေးကို လက်ညှိုးထိုး လိုက်သည်။

လီယွင်ဟန်သည် လက်ညှိုးညွှန်ရာ ဖုတ်ခနဲ ကြည့်လိုက် သည်။ အတော်ဝေးဝေးတွင် ဖုန်ဗွန်များ အလိပ်လိပ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

ခြင်းရထားတစ်စီး၊ အယုန်ပြင်းစွာ မောင်းနေခြင်းမင်၊
ခြင်းခွာသံ တဖြောင်းဖြောင်းကိုလည်း ကြားနေရသည်။
လေ့သမားက ခြင်းရထားကိုကြည့်ပြီး အော်ဟစ်လိုက် သည်။

‘ဗျိုး အစ်ကိုဝမ်း၊ ကျွန်တော်ဒီမှာ ကျွန်တော်ဒီမှာ’
ထိုအချိန်မှာမင်...

ခြင်းရထားက လှေစိုက်ထားရာသို့ ရောက်လာသည်။
ခြင်းရထား ရပ်သွားသည်နှင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် သူကြီး တစ်ယောက်သည် ခြင်းရထားပေါ်မှ ‘ခွန်ဆင်းလာသည်။

လီလွင်ဟုန်လည်း လှေသမားနှင့်အတူ လှေပေါ်မှ
ခုန်ဆင်းလိုက်ရတော့သည်။

လှေသမားသည် ဖြင်းရထားရှိရာ လျှောက်သွားပြီး
ခါးညှစ်ကာ ဝါရဝပြုလိုက်သည်။

‘ညီလေး၊ ရောက်တာ စောသားပဲ’

ဝိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူက ကျေနပ်ဟန်နှင့်ပြောသည်။

လှေသမားက...

‘ဟုတ်တဲ့ သိပ်တော့ မစောလှပါဘူး၊ ရောက်ခါစပဲ ရှိပါ
သေးတယ်၊ ဒီက မိန်းကလေး လှေငှားတာတောင် လိုက်မပို့ခဲ့ပါဘူး’

ဝိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူသည် ဟတ်ခနဲပြုံးပြီး ငွေတုံးတစ်တုံး
ထုတ်ပေးပြန်သည်။

‘ကဲ... ဟိုဘက်ကမ်းကို သတိကြီးကြီးနဲ့ လိုက်ပို့၊ ဒီငွေတုံး
က အပို အရက်ဖိုးပေးတာ’

‘ကျေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို’

ဝိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူသည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ဖြင်း
ရထားကို လှည့်ကြည့်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး လှေပေါ် ကြွပါခင်ဗျာ’

ဖိတ်ခေါ်သံအဆုံးတွင် ဖြင်းရထားထဲမှ မိန်းမတို့
ထစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် မိန်းမချော
တစ်ယောက်ပင်၊ သူနှင့်အတူ ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမတို့က

ပြုံးပြီးရပ်နေသော ဝိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူတို့ လှမ်းပြောလာသည်။

‘ရှင်တော်တော် ပင်ပန်းသွားပြီထင်တယ်၊ ဟင်းဟင်း’

ဝိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူသည် ပခုံးနှစ်ဘက်တွန့်သွားပြီး...

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ လုံ့မလေးရယ်၊ ဒီခရီးတာ

ပင်ပန်းတဲ့ခရီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ခရီးဆုံး ရောက်အောင်တော့ လိုက်ပို့
ချင်ပါသေးတယ်၊ လွှမ်းဝိုက်သူဌေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဧည့်ဝတ်

မကျေတာရှိရင် ခွင့်...

မိမိကိုယ်ကို လွှမ်းဝိုက်သူဌေးဟု ဆိုသော ဝိန်ပိန်ရှည်ရှည်
လူသည် သူ့စကားကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

အကြောင်းကား ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်မိန်းမချောက လီလွင်
ဟုန်ကို ကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

‘ဟို... မိန်းမက...’

‘ကျွန်တော် မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ လှေသမားညီလေးပြောတာ
ကတော့ လှေလာငှားတဲ့သူကို’

ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်မိန်းမချောက လီလွင်ဟုန်ကို ကြည့်ပြီး
လှမ်းမေးပြန်သည်။

‘ဒီမယ် ဒီမယ်၊ ရှင်က ဒီမြစ်ကို ဖြတ်တူးချင်လို့လား’

လီလွင်ဟုန်က အကူအညီ ရတော့မည်အထင်နှင့် ပြုံးပြီး
ရယ်ရယ် ပြန်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တဲ့ရှင်၊ ကျွန်မလဲ ဟိုဘက်ကမ်းကို သွားမလိုပါ’

‘ဪဪ... ရှင်မှာလှေအခတ်အခဲ ရှိနေပြီသင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ တိုက်ကမ်းရောက်လို့ လှေပြန်လာမှ တူးမှာပါ။ သွားစရာလောက် ဒီလှေပဲရှိတော့ စောင့်ရဦးမှာပေါ့ရှင်... တင်းဟင်း’

‘အင်း... မြစ်က သိပ်ကျယ်တယ်ရှင်၊ အသွားအပြန် တော်တော်ကြာမှာ၊ ဒီတော့ မိန်းမချင်း ကူညီရမှာပေါ့၊ ကျွန်မတို့လဲ အဖော်ဖြစ်တာပေါ့၊ ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ပါရှင်’

ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်မိန်းမချောစကားကြောင့် လီလွင်ဟန် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

သို့သော် တစ်မူဟုတ်ချင်း တွေဝေသွားပြန်သည်။

လိုက်သင်းမလိုက်သင့် ဒွီဟ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် သူ့အရိပ်အကဲကိုကြည့်နေသော ဖက်ဖူးရောင်ဝတ် အမျိုးသမီးက ထပ်ပြောပြန်သည်။

‘အားနာနေသလား ညီမရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ သွားလို့လာလို့ ဆိပ်မတောင်းပါဘူး၊ ခရီးကြုံဖြစ်နေ တော့ အားနာစရာလဲ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ ပါရှင်၊ ကြုံတုန်း ကူညီတဲ့သဘောပါ၊ ကျွန်မတို့မှာ အကူအညီ လိုအပ်ရင်လဲ ရှင်ဆီက ပြန်ပြီးတောင်းခဲ့မှာပါ... တင်းဟင်း’

ဖက်ဖူးရောင်ဝတ် အမျိုးသမီး၏ အသံသည် ချီလွင်သော အသံဖြစ်သည်။

ဆွဲအားပါသော အသံဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လီလွင်ဟန် ခေါင်းညိတ်မိတော့သည်။

‘ဒီလိုဆိုလဲ လိုက်ချင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒုလ္လိ တူညီတာကိုလဲ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး’

‘ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် လှေပေါ်တက်ပါ’

လီလွင်ဟန်သည် တွေဝေ တုံ့ဆိုင်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ လှေပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးက အစိမ်းဝတ် အမျိုးသမီးပါ လှေပေါ်တက်သည်။

လှေထိုင်ခုံတွင်ထိုင်မိသည်နှင့် ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးက တမ်းစပ်တွင် ရပ်နေသော လွှမ်းမိုးသောသွေးဆိုသူကို စကား လှမ်း ပြောပြန်သည်။

‘သူဌေးမင်း အဖေကြီးကို ကောင်းကောင်း ပြုစုစောင့်ရှောက်လိုက်ပါနော်၊ ကျွန်မက နှစ်နှစ်မကြာမှာပါ၊ နှစ်နှစ်ကျော်ရင် တော့ မုချ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ချနေမယ်နော်’

‘စိတ်ချပါ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ပြုစု စောင့်ရှောက်ထားပါမယ်၊ လုံမလေးသာ အစစ အဆင်ပြေပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်’

ထိုစကားကြောင့် ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီး၏မျက်နှာ သည် သိသိသာသာကြီး နီသွားသည်။

ဤစကားသည် ပဟေဠိဆန်သော စကားလေး။

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးသည် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေသည် လိုက်ပြီး...

ကျွန်မအတွက်တော့ စိတ်ချပါရင် ကျွန်မအားလုံး
သဘောပေါက်ပါတယ်။ ရှင်ကိုယ်ရှင်လဲ ဝရံစိုက်၊ ကဲ... သွားတော့
သွားတော့

သူငွေမင်း ဆိုသူသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး ဂါရုဠာသည်။
ထို့နောက် မြင်းရထားပေါ် လွှားခနဲ ခုန်တတ်လိုက်ပြီး
ကြာပွတ်ကို မြှောက်တင်လိုက်သည်။

ကြာပွတ်သံ ရွမ်းခနဲ မြည်သွားသည်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
လုပ်နေသောမြင်းသည် ကစုန်ဆိုင်းပြီး ပြေးတော့သည်။

အခန်း (၆၀)

ဖက်ဖူးရောင်လှည့်ကွက်

မကြာမီမှာပင် လေ့လည်း ငမ်းစပ်မှ ခွာတော့သည်။
ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးသည် မြင်းရထားကိုဝင် လှမ်း
မကြည့်တော့ဘဲ လီယွင်ဟုန်ကို စကားဆိုတော့သည်။

‘ဒါနဲ့ ညီမက ဘယ်ဇာတိသူပါလဲ’

လီယွင်ဟုန်က ပြုံးပြီး ပြေသည်။

‘ကျွန်မက စန်းတုန်းပြည်နယ်ဇာတိပါ’

‘နာမည်ကတော့ ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ’

‘လီ လို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒီကနေ လော့ယန်ကို သွားမယ့်ပါ’

‘ဪ...’

ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးသည် အာမေဍိတ်သံပြုပြီး
မျက်လုံးစိုင်းသွားသည်။ ထို့နောက်...

‘တိုက်လဲ တိုက်ဆိုင်တက်တယ်ရှင်၊ ကျွန်မလဲ လော့ယန်ကို
သွားမလို့ပါ၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ခရီးတူတွေပြန်နေတာ
တစ်လမ်းလုံး၊ စကားပြောဖော် ရသွားတာပေါ့၊ ညီမလဲ တစ်
ယောက်ထဲခရီးထွက်ရာက စကားပြောဖော်ရတာပေါ့၊ ဟင်းဟင်း’

‘အစ်မလေးတလဲ လော့ယန်ကို သွားမှာပဲလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မရွာကို မပြန်တာ -လေးငါးနှစ်
ရှိနေပါပြီ၊ ခု ယောက္ခမအိမ် သွားမလို့ ထွက်လာတာပါ’

ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးက ခပ်အေးအေးပြောပြီး ပြုံးနေ
သည်။

လီယွင်ဟန်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်မပြောတော့ချေ၊
ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးက ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်
လိုက်ပြီး မေးမြန်းလာပြန်သည်။

‘ညီမက ဘာကိစ္စနဲ့ သွားမှာလဲဟင်’

‘ကျွန် ဖေဖေရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီပါ’

‘အဲဒီမိတ်ဆွေဆိုတာ ဘယ်သူများပါလိမ့်ရှင်၊ တစ်နယ်ထဲ
တစ်ရွာတည်းသားတွေမို့ လူသိတွေများ ဖြစ်နေမလားလို့’

‘ဆရာကြီး လျှို့ချန်းဝမ် ဆီပါ၊ အစ်မလေး သူ့ကို သိပါ
သလား’

‘ကျွန်းကျီးမားသမား သူရဲကောင်း လျှို့ချန်းဝမ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်မလေး သူနဲ့ သိပါသလား’

‘သိပါတယ်၊ ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ အာမခံ ပို့ဆောင်ရေး
လုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲရှင်၊ ကျွန်မယောကျ်ားနဲ့တော့ အလုပ်
သဘောအရ အဆက်အသွယ် ရှိသူတွေပဲ၊ ယောက်ျားနဲ့တော့
ရင်းနှီးကြပါတယ်၊ ညီမက သူနဲ့ မတွေ့တာ တော်တော် ကြာနေပြီ
လား’

‘ဟုတ်တဲ့ ကိုးနှစ်လောက် ရှိပါပြီ’

ထိုစကားသည် အမှတ်မထင် ထွက်သွားသော စကားပင်
ဖြစ်သည်။

ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးက စုံစမ်းသလို မေးမြန်းသည်။

‘တော်တော်ကြာပြီကိုး၊ ဒီနှစ်စတွဲအတွင်းမှာ လုံးဝ
အဆက်ပြတ်နေသလားရှင်’

‘လုံးလုံးပြတ်သလောက်ပါပဲ၊ ကျွန်မဖေဖေကလဲ ခရီးထွက်
နည်းသူဆိုတော့ မတွေ့ခဲ့ကြပါဘူးရှင်၊ ခရီးကလဲ ဝေးထွယ်
မဟုတ်လား’

‘အင်း... ညီမစကားအရဆိုရင် ဆရာကြီး လျှို့ချန်းဝမ်
အကြောင်း ဘာမှမသိသေးပုံပဲ’

လီယွင်ဟန်သည် ထိုစကားကြောင့် မျက်လုံးလေးများ
သွားတော့သည်။

ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီး၏ အကြည့်ထူးနေသဖြင့် စိုးရိမ်
မကင်းလည်း ဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် တုတ်တံကြီး ဖြေလိုက်သည်။

‘မသိဘူးရှင်၊ သူ့ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘အင်း... ပြောရမယ့်စကားက စိတ်မကောင်းစရာ စကားပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က အာမခံ ပို့ဆောင်ရေး အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း ဓားပြတိုက်ခံ ခဲ့ရတယ်တဲ့၊ ဒဏ်ရာလဲ တော်တော် ပြင်းတယ်တဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ ခုကော...’

‘လီလွင်ဟန်နဲ့သည် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အလျင်စလို မေးတော့သည်။’

‘ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးက ကျွန်တို့ရဲ့ ဆက်ပြောသည်။’

‘ခုတော့ သူ့ မရှိတာတော့ဘူး၊ ဒဏ်ရာကြောင့် ကွယ်လွန်သွားပြီ’

‘လီလွင်ဟန်နဲ့သည် အားတိုးရာတောင်ကြီး တစ်တောင်မြီ သွားပြီဟု ယုံမှတ်မိတော့သည်။’

‘အမင်္ဂလာသတင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို တစ်ခုတုတ်ချင်း ခံစားလာရသည်။’

‘သူ... သူ တကယ်သေသွားပြီလားရှင်’

‘ညီမကို ညာပြောနေစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးကွယ်၊ သေသူဟာ တကယ်သေသွားတာပါ။ သေပြီးတဲ့လူဟာ ပြန်ရှင်လာဖို့ မရှိပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြားရတဲ့သတင်းက

ရင်ဆို့စရာသတင်းပါပဲ’

‘လီလွင်ဟန်နဲ့သည် အဝေးကို ငေးကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။’

‘မျက်ဝန်းအိမ်တွင် စုဝေးလာကြသော မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ တုလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းနေလေပြီ။’

‘ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်နှင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။’

‘ကျွန်မက စေတနာနဲ့ ပြောပြတာပါရှင်၊ ခရီးအဝေးကြီးကို ပင်ပင်ပန်းပန်းသွားပြီးမှ ဒီသတင်းကို သိရရင် သွားရကျိုး မနပ်မှာ စိုးလို့ပါ။ ပထမတုန်းကတော့ မပြောဘဲနေရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးနေမိပါသေးတယ်’

‘ဟုတ်... ဟုတ်တဲ့၊ ခုလိုပြောပြတာကိုပဲ တွေးမိတင်လှပါပြီရှင်၊ အစ်မလေးသာ ပြောမပြရင် ကျွန်မမိပြီး ရင်ဆို့ရမှာပါ’

‘အင်း... ဆရာကြီးလျှို့ဝှက်ချန်းဝမ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်တော့ လော့ယန်မှာ နေနေတာပါပဲ၊ ဒီနောက်မှာတော့ ဘယ်ကို ပြောင်းသွားမုန်းကို မသိဘူး၊ သူ့သေတဲ့သတင်းကိုတောင် သိုင်းလောကသားတွေပြောလို့ သိရတာပါ’

‘လီလွင်ဟန်နဲ့သည် ဘာစကားမျှ မြန်မပြောနိုင်တော့ပေး

ကြီးမားသောစိတ်ထိခိုက်မှုသည် သူမနှုတ်ကို အာစေးထည်ထား သလို ဖြစ်နေပြီ။’

‘သူမတွင် အားထားကိုးကွယ်ရာ ဖခင်ကြီးလည်း

၂၁၈ **▲ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်**

မရှိတော့၊ သေသလား၊ ရွှင်သလားလည်း ဒုတိရေရေ
ရာရာ မသိသေး။

နေထိုင်ရာ ဖေးယွင်းရဲတိုက်ကြီးလည်း မရှိတော့၊

သူများ လက်ထဲ ရောက်နေပြီ။

အခြွေအရံလည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိ၊

အားကိုးရာမိတ်ဆွေကြီးဆီ လာခဲ့သော်လည်း အနီ
မိတ်ဆွေက သေနှင့်နေပြီ။

ဘဝသည် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဖြစ်ပြီး သောင်ပြင်လွတ်
သည့်ခွေးလို ဘဝမျိုးပေတကား။

မျက်စေ့ရွေ့တွင် မြင်နေရသော တွယ်ရာမဲ့ ရေမော့ ဝေဒါ
ဘဝပေတကား။

လီယွင်ဟုန်သည် ဝမ်းနည်းကြွေကွဲနေမိသော်လည်း
ရွက်ကြိုးတင် မဝီမီအောင် ထိန်းချုပ်နေရသည်။

ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးသည် သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်မှ
မျက်ရည်စများကိုကြည့်ရင်း ကြင်နာယုယသံနှင့်ပြောလာမြန်သည်။

'သိပ်လဲ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ ညီမရယ်၊ သွားစရာ မလိုတော့
ရင်လဲ ကျွန်မတို့နဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပါ။ စိတ်ပြေလတ်ပျောက် လေးငါးရက်
လောက်နေသွားပေါ့၊ ကျွန်မကလဲ ညီမကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်နေ
တာပါ။ ရှေးဘဝတွေက ရေစက်ကြောင့်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ် ထင်ပါ
တယ်'

လီယွင်ဟုန်သည် ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို သပ်ချ

သိုင်းဓာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၄) **▲ ၂၁၉**

လိုက်ပြီး ခေါင်းချိပြသည်။

'နေပါစေ အစ်မလေးရယ်၊ ကျွန်မလော့လန်ကို မသွား
ချင်တော့ဘူး၊ ခုလို ဖိတ်ခေါ်တာကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

'ညီမက ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ဓားလိုလဲ'

'ကိုယ့်အိမ်တို့ပဲ မြန်မယ် စိတ်ဓားပါတယ်'

'ကောင်းပါတယ်၊ သွားစရာ မရှိတော့ရင် ကိုယ့်အိမ်တို့ယ်
ပြန်တာ အကောင်းဆုံးပဲ'

ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးသည် စကားပြောရင်း လေ့
ထွက်လာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

'ဟော... ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်ပါလား၊ ဒီနေ့ ဒီနေရာ
မှာ လေ့ရွာတဲ့သူတွေချည်း တွေ့နေရတယ်၊ တစ်ခြား ကူးတို့ဆိပ်
တွေမှာ ဘာလို့ သွားမရှာကြတာလဲ မသိဘူး'

ကြားရသောစကားကြောင့် လီယွင်ဟုန် လှမ်းကြည့်မိ
သည်။

မိမိတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသောလှေနှင့် ကျူးဝင်တော
ကမ်းစပ်သည် တိုက်ငါးဆယ်ခန့် ဝေးကွာနေလေပြီ။

ကမ်းပေါ်တွင်မူ လူတစ်ယောက် ခြေစုံရပ်ပြီး မိမိတို့လှေကို
မျှော်ကြည့်နေသည်။

အနုတ်ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လက်
နှစ်ဘက် နောက်ပစ်ထားသည်။

ထိုလူသည် ပိုင်ယီလော် (ခေါ်) ကူးထူးခက်ဖြစ်သည်။

လီယွင်ဟုန်သည် ဝေးနေသော်လည်း ပိုင်ယီလော်မှန်း

ကောင်းကောင်းသိနေသည်။

ထို့ကြောင့်...

‘ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ’

ဟု အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်မိတော့သည်။

ပြီးမှ သူ့စကား မှားသွားမှန်း သိရတော့သည်။

ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးသည် ပြုံးနေဆဲ ရှိပြီး...

‘ဪ... သူက ညီမ မိတ်ဆွေတို့၊ သူလဲ မြစ်ကူးဖို့

လှေရှာနေတယ်ထင်တယ်’

လီယွင်ဟုန်သည် စကားပြင်ရန် မဖြစ်တော့သဖြင့် အ

လိုက်အထိုက် ပြောရတော့သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူလဲ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးမလို့ပါ’

‘ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို ညီမတို့က ဘာဖြစ်လို့ အတူတူ မလာ

ကြတာလဲ’

‘ခရီး အတူတူသွားဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုလေးငါးခါ

လောက် တွေ့ဆုံဖူးလို့ပါ။ ကျွန်မတို့ဟာ ဓာတ်ကြိမ်လောက် တွေ့မြင်

ဖူးရုံနဲ့ မိတ်ဆွေလို့ သတ်မှတ်တဲ့ အလေ့အကျင့် ရှိနေလို့ပါ။

အစ်မလေးကို ကျွန်မက မိတ်ဆွေလို့ ယူဆထားပါတယ်’

လီယွင်ဟုန်သည် ဖုံးရင်းဖိရင်း မျက်နှာကြီးနီရဲလာ ကော့

သည်။

ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးက...

‘အင်း... ကျော့ရှင်းတဲ့လည်တိုင်နဲ့ မျက်လုံးအရောင်
တောက်ပုံ၊ မျက်ခုံးကောင်းပုံတို့ တွေ့ရတော့ လူချောတစ်ယောက်
ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်’

‘အိုး... သူနဲ့ကျွန်မက ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး၊ အစ်မလေးရဲ့’

လီယွင်ဟုန်က ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီး အဓိပ္ပာယ်
ကောက် လွဲသွားမည် စိုးသဖြင့် ကမန်းကတန်း ရှင်းပြသည်။

ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးက...

‘ဟင်းဟင်း... ကျွန်မစကားတွေ မှားသွားတာကို
ခွင့်လွှတ်ပါရှင်’

‘ရပါတယ် အစ်မလေးရယ်၊ တိစ္ဆမရှိပါဘူး၊ အစ်မလေး
တစ်မျိုးထင်သွား စိုးလို့ပါ။ ကျွန်မတို့က သိပ်ရင်းနှီးတဲ့လူတွေ
မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကျွန်မ လုံပါတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါ
သလဲ’

‘မိုင်... တဲ့’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူ့နာမည်ပိုင် မဟုတ်ဘူး’

လီယွင်ဟုန်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတော့သည်။

ထို့နောက်...

‘ပိုင် မဟုတ်ဘူးလား၊ ပိုင်မှ ပိုင်ပါရှင်၊ ကျွန်မသူနဲ့ အတော်
ကြာကြာ စကားပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ပိုင်ပါ’

လီယွင်ဟုန်သည် အတင်းငြင်းရင်းမှ မျက်လုံးပြုသွား
ပြန်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်သလို ဖြစ်လာသ
ဖြင့်...

‘နေပါဦး၊ အစ်မလေးက သူနဲ့ သိလို့လား’

ဖက်ဖူးရောင် အမျိုးသမီးက လှလှပပရယ်လိုက်သည်။

‘ညီမက ဆိုင်းလောကနဲ့ သိပ်မကျွမ်းသေးဘူးထင်တယ်၊

သူ့နာမည်က ပိုင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်ရင်ကြယ် မင်ရင်ကြယ်’

‘ဟင်... မင်ရင်ကြယ် ဟုတ်လား’

လီယွင်ဟုန်သည် တအံ့တမြဲဖြစ်ပြီး၊ ပဲတင်ရွတ်လိုက်မိ
တော့သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလူဟာ မင်ရင်ကြယ်ပဲ၊ ညီမကို မင်ရင်
ကြယ်လို့ မပြောဘူးလား’

လီယွင်ဟုန်က ခေါင်းယမ်းပြီး ပြေသည်။

‘မပြောဖူးပါဘူးရှင်၊ ပိုင် လို့သာပြောတာပါ၊ အစ်မလေးက
ဆိုင်းလောက အမြင်တော်တော် လျှင်တာပဲ... ဟင်းဟင်း’

‘ညီမ ထင်သလို မလျှင်ပါဘူးကွယ်၊ သူများ ပြောပြလို့
သိရတာပါ’

‘ဘယ်သူ ပြောတာလဲ’

‘ဟင်းဟင်း... ကြုံလုံစိုက်စခန်းကြီးက ဆရာကြီး ရင်ခွန်
ဖန်း ပြောပြလို့ သိရတာပေါ့ရှင်၊ ဟင်းဟင်း... နောက်ပြီး မင်ရင်

ကြယ်က ညီမကို ရင်ခွန်ဖန်းနဲ့အတူ မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်လည်း
အတူရှိနေတယ်လို့ ပြောမပြဘူးလား ဟင်းဟင်း’

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးသည် ချိုလွင်စူးရှသောအသံနှင့်
ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြောနေသည်။

သူမ၏ရယ်သံသည် တိမ်းမှူးသွယ် ချိုလွင်လှသော်လည်း
လီယွင်ဟုန်သည် မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲသွားသည့်အသံဟု
ထင်မှတ်လိုက်တော့သည်။

လီယွင်ဟုန်သည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေပြီး
ဒေါသထွက်လာတော့သည်။

ရှေ့တွင်ရှိနေသော မိန်းမနှစ်ယောက်ကို စိမ်းစိမ်းကြီး
ကြည့်ပြီး ဝါးစားချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

လှေပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်လိုက်မိသည်။
ဤအချက်ကို ရိပ်မိသော ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးက

တတင်းယင်းရယ်ပြီး ပြောလာသည်။

‘ဘယ်ကိုပြေးမလို့လဲ ညီမရဲ့၊ လှေက အပြောကျယ်တဲ့
မြစ်လည်မှာ ရောက်နေပါပြီ... ဟင်းဟင်း’

လီယွင်ဟုန်သည် အလွန်ထိတ်လန့်သွားသဖြင့် အက်ခဲနဲ
မတ်တတ်ရပ်လိုက်မိသည်။

မထူးတော့၊

အသေအကြေ တိုက်ခိုက်ရတော့မည်။

လီယွင်ဟုန်သည် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့်

၂၂၄ ▲ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လက်တစ်ဘက်ကို မြှောက်တင်လိုက်သည်။

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးသည် သူမကိုကြည့်ပြီး ကတင်း
တင်း ရယ်တော့သည်။

စာစဉ် (၄) ပြီး၏။

စာစဉ် (၅) ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်
တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

